Memoriile unui Maestru

Adamus Saint-Germain

Prin
Geoffrey and Linda Hoppe

Această carte este dedicata Maestrului şi studentului din fiecare din noi.

Maestrul este vocea interioara înţeleaptă şi răbdătoare, mereu prezenta, mereu plină de compasiune, dar adesea neauzita de studentul copleşit de tot zgomotul vieţii umane de zi cu zi. Maestrul este deja înăuntru, deja Realizat, deja iluminat, şi niciodată mai departe de o respiraţie.

Studentul este elevul înflăcărat, umanul şovăitor, căutătorul îngrozit. Studentul ştie că este mai mult despre viaţa, dar nu ştie ce şi nu ştie cum să ajungă acolo. În ciuda a toate astea, studentul continua sa mergea pe cale, condus de inexorabila căutare de a se uni cu cea mai profundă cu noastre interioara, ne contând cât va dura sau cate sacrificii trebuie să îndure.

În această carte, ca şi în viaţă, Maestrul şi umanul sunt însă aceiaşi.

Bunvenit

Aceasta este o carte cu poveşti scurte spuse de Adamus Saint-Germain ca parte a prelegerilor ţinute peste tot în lume. Povestirile au la baza, sau sunt inspirate de experienţele a multor oameni care au fost ghidaţi şi învăţaţi de către Adamus.

Aceste povestiri sunt menite să vă ajute atât ca Maestru cât şi ca student. Nu este niciun secret codificat în cuvinte, nicio semnificaţie esoterica dincolo simpla povestire. Studentul este în mod general o compilaţie dintre mai mulţi oameni, mai curând decât o singură persoană, şi poveştile au loc în viaţa contemporana mai curând decât în trecut sau viitor. Maestrul poate fi atât femeie cât şi bărbat, sau

amândouă, depinde de preferinţele personale ale cititorului. Maestrul poate fi perceput ca fiind Adamus, sau oricare alt profesor iluminat, dar în cele din urmă eşti chiar tu, cititorule.

Povestirile se bazează pe unele din cele mai complexe învăţături ale lui Adamus Saint-Germain. Punând aceste sacre informaţii sub forma unor povesti, ele devin mai personale, mai uşor de înţeles şi probabil mai amuzant. Dar în fiecare poveste sunt perspective profunde ca şi multiple straturi de înţelepciune.

Nu încercaţi să pătrundeţi prea profund (sau prea superficial) în aceste povestiri. Luaţi-le aşa cum sunt, şi simţiţi energia conţinută în interiorul cuvintelor. Şi, de fiecare dată în timp ce le citiţi, simţiţi-vă liberi să-l chemaţi pe Adamus să împărtăşească împreună cu voi propriile voastre experienţe în iluminarea întrupată.

POVESTEA 1.
Împrumutul

Inspirata dintr-o situaţie reala…
Întâlnirea dintre Richard şi Maestru (Clinica Abundentei)

Această poveste Maestrul stătea pe marginea unui lac frumos într-o zi calda şi senina, pescuia, îi plăcea să pescuiască pentru ca acest lucru îi oferea posibilitatea de a fi în natura şi de a-şi practica capacitatea naturală de a fi abundent. Părea ca în momentul în care arunca undiţa în apa, prindea un peşte chiar dacă nu exista nicio momeala în cârlig. Şi aducea acel peste la el, îi admira frumuseţea şi desigur îl arunca înapoi în lac.

Era aproape fără efort, dar pentru maestru acesta era un mod minunat de a experimenta ceea ce vine la el. Peştii veneau la el, erau atât de atraşi încât nici nu avea nevoie să pună un vierme în cârlig.

Pentru Maestru, acesta era un mod excelent de a experimenta simplul adevăr spiritual care spune ca *toate lucrurile vin la tine… dacă Permiţi.*

Aşa cum se bucura de pacea şi liniştea acestei frumoase zile în natura, dintr-odată a auzit un zgomot din tufişul din spatele lui, s-a întors şi l-a văzut pe unul dintre studenţii săi, Richard, care se apropia de el cu disperare. Maestrul a respirat profund şi a spus în gând „iar

începem”. „E Richard”. Richard a venit la el şi a spus „Maestre, maestre, sunt într-o stare de spirit teribila în ciuda tuturor cursurilor pe care le-am făcut, a învăţăturilor, mă găsesc în cea mai proastă condiţie dintotdeauna, sunt falit, nu pot să-mi plătesc facturile, maşina mea e la service şi nu am destui bani pentru a o scoate, sunt în urmă cu plata pentru casa şi sunt şanse mari să o pierd, abia am bani să mănânc, maestre, maestre ce să fac, te rog, sunt disperat după ajutorul tău, spune-mi ceva maestre, împărtăşeşte ceva cu mine maestre dar eu sunt pe marginea prăpastiei, cred că voi paşi în gol şi nu mai vreau să trăiesc”.

Maestrul a respirat profund şi a ras pentru ca a auzit această poveste de atât de multe ori de la Richard şi de la alţii ca Richard. Momentul de disperare şi potenţial e un moment important pentru ca ei bine, momente ca acestea sunt timpuri când umanul pare că face cele mai măreţe schimbări sau nu. Deci maestrul a spus: „Dragă Richard, de câţi bani ai nevoie pentru a-ţi rezolva problemele”? Şi Richard a respirat şi a spus „Maestre, maestre nu am nevoie decât de 5.000 de dolari” şi maestrul fără a arăta orice expresie pe fata sa a ras pentru el şi a spus „prostul de Richard, ar fi trebuit să ceară 50.000 de dolari”, dar e atât de disperat, atât de limitat în gândurile sale şi chiar în imaginaţia sa încât el nu a cerut decât 5.000 de dolari.

Maestrul a făcut o pauză mult timp, intenţionat desigur, jucând toată drama pe care o avea Richard şi de care se bucura pentru ca maestrul s-a văzut pe el în Richard cam acum cinci vieţi, disperat, încă hrănindu-se de la alţii, încă în ciuda tuturor cursurilor şi şcolilor încă insistând ca lucrurile sunt în afara lui şi nu în interior. Într-un final maestrul i-a spus „eu îţi voi împrumuta banii, 5.000 de dolari”. Şi maestrul şi-a băgat mana în buzunar şi deşi el nu-şi pusese niciun ban în buzunar în acea zi, dintr-odată a găsit 5.000 de dolari, exact cât era necesar. Şi aşa este cu maeştrii. Fie ca a pus banii în buzunar în acea dimineaţă intuitiv ştiind ca Richard va veni sau nu, el uitase pentru ca nu conta. Banii erau acolo. Maestrul nici nu ştia de unde avea banii, erau pur şi simplu acolo, nu a pus nicio întrebare. Şi i-a înmânat banii lui Richard, cate o bancnota de 100 de dolari pe rând, numărându-i.

Ochii lui Richard erau deschişi, nu-i venea să creadă ca maestrul chiar îi dădea aceşti bani, nu-i venea să creadă ca acum se va putea duce să-şi rezolve problemele, să-şi plătească facturile, să-şi repare maşina. Desigur ca a promis multe lucruri maestrului în acel moment

al disperării: „ţi-i voi plăti înapoi cu dobândă”. Maestrul a ras pentru el şi şi-a spus „încă o dată Richard minte”. El a spus: „Oh maestre nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine” şi maestrul a ras din nou şi a spus „Da, da şi în una din zilele următoare ori mă vei uita ori mă vei trăda, dar nu contează”. Maestrul a terminat de înmânat banii lui Richard şi Richard a fugit, abia ia mulţumit.

Maestrul s-a întors la pescuit trăgând cate un peşte după altul, „atât de simplu este” se gândea maestrul „acest pescuit e ca viaţa, vine la tine, iei ce ai nevoie, pui restul înapoi, dar niciodată să nu te limitezi”.

După şase luni, maestrul stătea la o cafenea, se bucura din nou de vremea frumoasa savurând un latte machiatto triplu cu trei croissant-uri de ciocolata pentru ca vedeţi voi un maestru nu ţine dieta, un maestru nu se îngrijorează de toate aceste lucruri, acestea sunt doar pentru umanii limitaţi care cred că aceste lucruri sunt rele pentru ei. Un maestru poate mânca orice fie că e peste sau o cafea machiatto, nu contează. Şi maestrul poate bea cinci astfel de cafele şi să nu conteze pentru ca corpul lui răspunde întotdeauna la el, nu contează că sunt multe calorii sau prea multă cofeina sau orice spun oamenii de ştiinţă despre cafea sau altceva, maestrul era la comanda corpului sau în energia sa, deci acesta răspundea corespunzător.

În timp ce îşi sorbea băutura minunata în aceasta zi senina şi frumoasă, s-a uitat în sus şi l-a observat pe Richard care trecea pe lângă el. Richard arata groaznic, hainele lui erau rupte, parul răvăşit şi avea o barbă lunga neîngrijită, sandale uzate şi picioare murdare. Maestrul şi-a spus „Nu aşa ar trebui să arate un maestru” şi desigur Richard nu era un maestru.

Maestrul l-a strigat „Richard, Richard vino puţin aici, bea o cafea”. Şi Richard a spus: „Dar nu am niciun ban, nu-mi permit o ceaşcă de cafea”. Maestrul a spus: „Păcat, bănuiesc ca mă poţi privi pe mine bucurându-mă de a mea”. Maestrul îi oferise 5.000 de dolari, aţi crede ca maestrul cu uşurinţă ar fi putut să-i cumpere o ceaşcă de cafea, chiar şi una simpla. Dar maestrul se săturase să joace jocul acum. Şi maestrul a spus: „Richard ce s-a întâmplat cu banii, cu viaţa ta”?

„Maestre, maestre a fost oribil, am luat banii şi mi-am luat maşina de la service dar după o săptămână am avut un accident teribil, mi-am distrus maşina şi peste toate astea am fost la magazin într-o noapte şi au venit hoţii şi mi-au luat restul banilor şi cu cât mi-a mai

rămas de puţin a trebuit să-i ofer unui prieten care era teribil de disperat aşa că nu a mai rămas nimic. De fapt maestre, sunt mai îndatorat decât am fost vreodată. Maestre, ar fi posibil, te rog, nu te voi mai ruga niciodată, îţi promit, să-mi dai încă 5.000 de dolari şi cu bucurie ţi-i voi înapoia în şase luni şi toţi banii, cu dobândă".

Şi maestrul a respirat profund şi a spus: „Nu Richard, am vrut să-ţi demonstrez ceva şi am făcut-o şi demonstraţia e că eşti într-un tipar şi nu eşti dispus să ieşi, iar acel tipar e „doar destul". Eşti în acea conştiinţă „doar destul" şi indiferent dacă eu îţi dau 10.000 de dolari sau 50.000 as putea să prevăd că ne vom reîntâlni aşa şi încă o dată vei fi falit, încă o dată vei fi disperat încercând să te hrăneşti de la mine, încă o dată minţindu-te pe tine. O dată a fost destul Richard. Gata. Şi de fapt nu numai că îmi datorezi cei 5.000 de dolari plus dobânda, dar îmi datorezi bani pentru toate cursurile la care ai participat şi nu mai vreau să te văd pana când nu vei plăti total fiecare bănuţ". Sfârşitul povestit.

* * *

Mulţi oameni trăiesc povestea lui Richard. Este povestea de a fi blocat în conştiinţa de victima şi trăiesc în consecinţă.

Dar aşa e viaţa, aşa cum mulţi dintre voi aţi experimentat, poate încă mai experimentaţi. Sunteţi într-un tipar şi de fapt am o zicala şi literalmente se afla pe peretele şcolilor misterelor: „Oferiţi unei victime un milion de dolari, şi doi ani mai târziu va avea datorii de două milioane de dolari" pentru că e într-un tipar. E hrănire. E lipsa de responsabilitate, *e o abundenţa de nonabundenta*. Persoanele precum Richard tind să rămână în aceleaşi energii, în aceeaşi conştiinţa chiar dacă li se arata o cale de ieşire. Vor găsi tot felul de scuze ca să-şi justifice situaţia lor, dar rare ori vor face o alegere conştientă ca să schimbe. De ce? Pentru ca încă au ceva de obţinut jucând rolul de victima.

Abundenta este un zeu-inzestrat, condiţie naturala. Pentru moment Spiritul v-a binecuvântat cu respiraţia vieţii, aveţi toată abundenta şi energia de care veţi avea vreodată nevoie. Şi totuşi atât de mulţi oameni sunt prinşi în jocul de-a victima, fabricând scuze, învinuindu-i pe alţii, şi insistând în viaţa lor de lipsuri. Ei se încurcă în conştiinţa de *Doar Abia suficient*, mai curând decât să permită

abundentei natural să curgă în viețile lor.

Nu este nimeni în afară de tine care să te reţina. Nu contează unde locuiţi, sau ce ce vă ocupaţi. Nu contează dacă proveniţi dintr-o familie bogata sau una săraca, dacă sunteţi intelligent sau prost, bărbat sau femeie. Niciunul din aceste lucruri nu contează. În momentul în care voi, în mod conştient aţi ales abundenta, va începe să vă servească. Singurul lucru care contează este dacă sunteţi pregătiţi să permiteţi abundenta în viaţa voastră într-un mod plin de bucurie, împlinitor, sănătos; sau dacă veţi continua cu *Doar Abia suficient*.

Ca şi Richard, mulţi se bat şi se zbuciuma legat de abundenta. Au încercat tot felul de mecanisme pentru a aduce abundenta în viaţa lor, dar nimic nu a funcţionat, mai ales dacă erau blocaţi în tipare, ca şi Richard. El a primit un împrumut important de la Maestru, şi apoi a direcţionat acei bani înapoi în vechile tipare.

Sunteţi voi *cu adevărat* pregătiţi pentru adevărata abundenta? Dacă sunteţi, va fi aici, exact ca şi peştii care veneau la Maestru. Atât este de uşor. Nu este nevoie de trucuri, nici programme, nu sunt secrete, şi nici formule magice. Este despre a realiza faptul ca *deja eşti abundent,* chiar dacă este o abundenţa de *Doar Abia suficient*.

POVESTEA 2.
Douăzeci şi una de zile
Povestea lui Patrick

Inspirata de Kuthumi lal Singh

Patrick stătea lungit în patul său după ce trecuse, probabil, prin cea mai proastă perioadă din viaţa sa. Avusese 21 de zile de neîncetată

indispoziţie, haos mental, confuzie, disperare şi, în general, neştiind ce să facă, neştiind unde se află. În perioada celor 21 de zile s-a simţit în totală singurătate, de unul singur şi, în cea mai mare parte, nefiind în stare nici să se hrănească, fiind într-o asemenea stare de haos.
Era de parcă, mai întâi, corpul său începuse să se îmbolnăvească, gândindu-se că poate căpătase vreo răceala sau o gripă, dar niciunul dintre simptome nu părea să se potrivească. Era total derutat. Nu dorea să meargă la un doctor, deoarece ştia din experienţele anterioare că foarte puţini dintre cei aflaţi în sistemul de sănătate înţelegeau ce se întâmplă de fapt, cu acela care trece prin trezirea sa către propria iluminare.
Astfel, el a rămas în pat în aceste 21 de zile nefiind niciodată sigur dacă visa sau era treaz, care dintre acestea era realitate şi care nu era. Era o experienţă îngrozitoare să trebuiască să se confrunte cu el însuşi în cele mai întunecate şi teribile moduri pe care şi le-ar fi putut imagina, toate acestea în timp ce corpul său trecea printr-o stare de durere intensă. Adesea, transpira din greu; adesea, simţea asemenea frig încât nicio pătură sau flacără n-ar fi putut să-i uşureze această adâncă, adâncă agonie fizică interioară. Era cea mai rea dintre perioade şi erau momente când şi-ar fi dorit să fie pur şi simplu luat, să fie eliberat din corpul său fizic; momente în care înjura şi blestema chiar şi simplul fapt de a se fi gândit vreodată la trezire sau de a fi manifestat orice fel de interes pentru spiritualitate, pentru că în aceste 21 de zile de agonie intensă, fizică şi mentală, niciunul dintre cuvintele pe care le-a auzit vreodată sau pe care le-ar fi învăţat de la orice învăţători nu mai aveau sens sau n-ar fi putut rezolva în vreun fel situaţia în care se afla.
Patrick, studentul care stătuse lungit în pat în aceste 21 de zile, se simţea singur şi mizerabil. La sfârşitul celor 21 de zile a început să iasă din această îngrozitoare, oribilă întunecime prin care trecuse, încă nesigur în privinţa a cine era sau ce se întâmplase. Era plin de îndoieli. Era plin de nesiguranţă şi încă într-o stare de conflict. Dar putea simţi că ceva se schimbase în aceste trei săptămâni. Ceva se schimbase.
Deodată, Maestrul apăru în faţa lui. Patrick, studentul, se gândi o clipă: „Chiar nu-mi place asta, să apară Maestrul aşa, deodată. Nu am auzit paşi. Nu a ciocănit la uşă şi nici nu s-a anunţat, iar în starea sau situaţia în care mă aflu nici nu vreau măcar să ştiu dacă este cu adevărat aici sau nu".
Dar o altă parte din el s-a simţit eliberată că Maestrul era acolo. Era un

fel de întoarcere la ceea ce aţi numi normalitate, un fel de întoarcere la ceva cu care el se putea identifica pe sine. Iar faptul că Maestrul era acolo însemna fie că reuşise să treacă de perioada aceea foarte dificilă, fie că era mort.

El rosti cu voce tare: „Dragă Maestre, mă simt de parcă aş fi murit. Chiar am murit?" Maestrul respiră profund şi privi în jos către patul unde Patrick zăcea şi pentru un moment simţi o fărâmă de tristeţe, când îşi reaminti propriile sale momente foarte dificile şi provocatoare, la fel ca acesta – să fii complet sfâşiat în toate felurile, să fii pierdut şi confuz şi simţindu-te ca şi când trecuseşi prin iadul tău.

Maestrul privi către Patrick şi spuse: „Nu, prietene, nu eşti mort. Eşti foarte viu. Nu, prietenul meu Patrick, ai fi putut spune astfel înaintea acestei experienţe, înainte de aceasta ai fost cu adevărat mort. Trăiai într-o asemenea limitare. Trăiai într-o stare de teamă. Erai într-o stare de a nu realiza adevăratul Eu sunt, iar pentru mine aceasta înseamnă mai mult că eşti mort decât simpla eliberare a corpului fizic. Dar nu, dragul meu prieten Patrick, tu ai trecut dincolo de aceasta şi eşti foarte, foarte viu".

Patrick respiră profund şi se simţi cuprins de o mare uşurare ştiind că, într-adevăr, era încă în viaţă. Reuşise să îndure aceste 21 de zile foarte dificile. Patrick spuse către Maestru: „Maestre, este aceasta ultima oară când voi experimenta acest haos neobosit şi chinuitor în corpul şi în mintea mea?"

Maestrul respiră profund şi spuse: „Patrick, nu, nu este ultima oară. Chiar şi un Maestru, chiar şi un Maestru Ascensionat va mai trece încă prin perioade ca aceasta. Este o curăţare. Este o eliberare. Deoarece, atunci când interacţionezi cu lucrurile de pe Pământ, când te identifici cu partea ta de fiinţă umană şi cu alte fiinţe umane, vei acumula întotdeauna această greutate şi acest balast şi murdărie şi dezechilibrele stării vibraţionale. Deoarece, cu adevărat, a trăi în formă umană, cu adevărat, a trăi în acest loc pe care îl denumiţi Pământ este nenatural. Este o experienţă uimitoare, dar nu este una naturală. Şi atunci când vă cufundaţi în ea şi veniţi în corp fizic, întotdeauna veţi acumula şi dezechilibrele, murdăria şi greutatea vieţii".

„Astfel, tu vei mai trece prin asta, însă partea bună este că, în viitor, vei trece prin asta mai mult ca cel care observă. Nu vei mai fi atât de intim implicat, pentru că nu vei mai simţi întrebarea – dacă vei reuşi să depăşeşti (această perioadă). Tu vei şti deja că vei reuşi să treci prin

aceasta. Da, corpul ar putea să se mai îmbolnăvească şi da, ar mai putea fi momente când mintea este confuză. Dar, ca observator, ca Maestru, îţi vei da seama că deja ai trecut prin asta. Nu este nicio întrebare dacă se va rezolva sau nu. Această întrebare are deja răspuns. Da, deja este rezolvată. Şi astfel este doar vorba despre a permite ca acest proces foarte natural să se desfăşoare, această curăţire şi această reînnoire".

Patrick spuse către Maestru: „Dar nu este acesta un lucru pe care pot să îl fac pe un alt tărâm sau în altă dimensiune? De ce este aceasta ceva ce trebuie să fie în această dimensiune şi prin urmare atât de dificil?"

Iar Maestrul răspunse către Patrick: „Pentru că le acumulezi aici. Treci prin experienţe aici. Deci nu este ca atunci când ai merge în alte dimensiuni ca să te cureţi. Trebuie să o faci din interior. Dar, din nou, aminteşte-ţi dragă Patrick, că, pe măsură ce vei trece din nou prin aceste experienţe în viitor, tu vei deveni observatorul. Vezi, aici, în ceea ce tocmai ai trăit în aceste 21 de zile, tu nu ai fost observatorul. Ai fost, cum ai putea spune, victima. Erai atât de adâncit în aceasta, încât nu mai vedeai că tu deja trecuseşi prin aceasta. Erai atât de prins în experienţa durerii şi îndoielii şi fricii încât nu puteai vedea că era într-adevăr un timp al reîmprospătării şi curăţirii. Îndoielile tale au umbrit adevăratele tale gânduri, adevărata ta cunoaştere şi prezenţa ta Eu sunt, până în punctul în care ai uitat cine eşti tu şi ai uitat de Eu sunt, Patrick. Şi aceasta nu se va mai întâmpla vreodată".

Patrick a respirat profund, o respiraţie eliberatoare, înţelegând că nu va mai trebui niciodată să treacă printr-un asemenea nivel de îndoială şi derută. Şi, pe măsură ce respira profund, se gândi la următoarea sa întrebare pentru Maestru. El spuse către Maestru: „Deci cine sunt eu acum? Ce voi deveni eu, acum, că am trecut prin cea mai profundă, mai neiertătoare şi zbuciumată transformare? Cine voi fi eu acum?"

Iar Maestrul se gândi o clipă, amintindu-şi vremea când, la rândul lui, a pus aceeaşi, aceeaşi întrebare: „Ce urmează să se întâmple acum, când vechea identitate a fost complet pulverizată? Acum că orice conexiune cu vechiul sine a fost complet deconectată, ce se va întâmpla în continuare?"

Maestrul zâmbi amintindu-şi când şi el, cu mult timp în urmă îl întrebase la fel pe Maestrul lui. El respiră profund şi spuse: „Patrick, ai încercat atât de mult să te agăţi de vechea ta identitate. În pofida faptului că spuneai că te afli pe calea spirituală, în pofida faptului că ai

spus că alegi iluminarea, de fiecare dată când iluminarea a venit la tine sau a încercat să se apropie de tine, de fiecare dată când adevărata realizare era chiar în faţa ta, tu ai continuat să te agăţi de vechea identitate. Vechea ta identitate era limitată. Vechea ta identitate nu era ceea ce ai putea denumi adormită sau netrezită. Era doar foarte limitată. Te-ai străduit atât de mult să faci ca această identitate să fie iluminată. Te-ai străduit să îl faci pe vechiul Patrick să devină fiinţa iluminată, în loc să permiţi ca întregul tu, întregul Eu sunt, să fie cel iluminat. Te-ai străduit să numeşti asta iluminare în timp ce, de atâtea ori, te străduiai doar să faci viaţa un pic mai uşoară şi un pic mai bună pentru Patrick. Trăiai în cea mai mare dualitate în care un om poate trăi vreodată – dualitatea de a spune pe de-o parte, că îţi doreai libertate şi iluminare şi conştiinţă, în timp ce pe de altă parte, făceai tot ce îţi stătea în putere să faci ca să te agăţi de limitările tale, de vechea ta identitate, de unicitatea ta, de vechiul tău sine. Nu este de mirare, Patrick, nu este de mirare că aceşti ultimi câţiva ani din viaţa ta au fost chinuitori, în atât de multe privinţe? Nu este de mirare, că simţi că ai fost fals cu tine însuţi în atât de multe privinţe? Nu este de mirare că erai mereu în dizarmonie cu tine, ca şi cu restul lumii, în aceşti ultimi doi ani? Nu e de mirare că nivelele energiei tale erau scăzute, pentru că energia ta mergea către întregul tău efort de a încerca să-ţi protejezi vechea ta identitate – să o protejezi împotriva lumii exterioare, să o protejezi împotriva ta, să o protejezi chiar şi împotriva iluminării. Energiile tale mergeau către toate scuturile şi zidurile din jurul tău, toate jocurile şi disimulările. Ca urmare, ai devenit epuizat şi confuz".

„Pentru atât de mulţi ani ai trăit într-o stare de mare conflict interior, intense bătălii cu tine însuţi, străduindu-te să faci ceea ce trebuie, încercând să fii spiritual; în acelaşi timp, chiar dacă ţi-ai dat seama de asta sau nu, încercai doar să te împaci cu vechea ta identitate. Şi aceasta nu funcţionează".

„De aceea tu şi alţii care au fost înaintea ta au sfârşit în felul acesta – douăzeci şi una de zile, uneori mai multe, de intensă, neobosită, brutală compasiune. De aici, Patrick, nu mai este Patrick, decât dacă doreşti să mai fie un Patrick. Dar nu mai eşti deloc singular/unic. Nu mai eşti limitat la o singură exprimare sau la o singură identitate". Pentru început, nu mai eşti nimic. Eşti, cum se spune în limbile străvechi, tu eşti *mu*. Nimic. Tu nu mai exişti. Tu ai fost sfărâmat şi scos în afara existenţei. Nu a mai rămas nimic. Aş putea merge atât de

departe încât să spun că nici măcar nu vom mai folosi cuvântul „mu”, însemnând nimicul, pentru că din momentul în care spui „mu”, el devine ceva.

„Deci tu eşti nimicul. Din acest moment înainte, tu eşti nimicul”.

„Dar nimicul este ca şi tăcerea. Chiar şi în tăcere nu este linişte. Nimicul este ca orice altceva îţi doreşti să fie. Nu mai este legat de a fi doar Patrick. Nu mai este legat de a face ca viaţa să fie doar un pic mai bună pentru tine şi cu siguranţă niciodată nu vei mai fi ataşat de acest lucru numit iluminare sau spiritualitate. Şi aceasta făcea parte la fel de mult din jocul lui Patrick, de a-şi întări şi integra vechea sa identitate, ca şi toate celelalte”.

„Frumuseţea şi măreţia în toate acestea este că tu ai obţinut iluminarea. În cele din urmă, a sosit. În cele din urmă, după toată brutalitatea şi toată demolarea vechii singularităţi, tu ai obţinut-o”.

„Ai devenit totul în nimic. Nu mai este necesar să te concentrezi pe Patrick. Nu mai eşti singular. Nu mai eşti doar viu sau doar mort. Ai devenit toate lucrurile. Nu mai eşti masculin sau feminin”.

„Frumuseţea acestui nimic este că te eliberează. Te eliberează către adevăratul act al conştiinţei. Cu alte cuvinte, dragă fostule Patrick, orice alegi de acum încolo, orice conştiinţă alegi, prin urmare, se îndeplineşte. Vezi, înainte, în această stare foarte limitată ca Patrick, nu era un act. Era singura realitate. Nu te vedeai pe tine ca acţionând. Tu te vedeai pe tine doar ca trăind”.

„Dar, când cineva, în cele din urmă, permite propria realizare, este ca şi eliberarea propriei conştiinţe. Şi, în acel moment, poţi crea, poţi fi orice îţi doreşti. Poţi fi un magician, un mag. Poţi să fii un figurant. Poţi fi amândoi în acelaşi timp”.

„Poţi să fii un Maestru întrupat sau poţi să fii cineva care este total inconştient că se mai află ceva în afara propriului câmp vizual. Şi poţi fi amândouă în acelaşi timp. Poţi să fii abundent şi non-abundent în acelaşi timp. Frumuseţea este că te-ai eliberat acum pentru a acţiona în orice fel doreşti şi ai devenit conştient de aceasta. Mai înainte nu erai conştient cu adevărat. Nu aveai conştienţă. Înainte erai atât de singular, încât nu erai conştient de nimic în afară de supravieţuirea lui Patrick. Acum că te-ai eliberat de aceasta, poţi să acţionezi şi să fii orice doreşti. Este cu adevărat un act al conştiinţei, al conştientizării exprimate în orice fel doreşti. Aceasta, dragul meu Patrick, este libertate. Aceasta, cu adevărat, este libertate. Imaginează-ţi pentru o

clipă că nu eşti blocat într-o singură definiţie despre tine. Imaginează-ţi pentru o clipă că nu te mai afli în acest mare conflict cu tine însuţi ci, mai degrabă, liber să acţionezi, să aplici conştiinţa în orice".

Patrick respiră profund şi spuse: „Deci sunt iluminat acum, drag Maestru? Eu sunt iluminat?"
Maestrul respiră profund, zâmbi şi spuse: „Dacă alegi să fii".

* * *

Draga cititorule, fie că o consideri literal sau figurativ, este povestea *ta*. Povestea ta despre trecerea prin această bătălie internă cu tine însuţi, spunându-ţi ţie însuţi că treci prin toate acestea pentru iluminarea ta dar, de fapt, încercând să îţi iluminaezi Patrickul tău, singularitatea, vechea ta identitate.

Lucru frumos legat de iluminare este ca ea este naturala. Nu poate fi controlată „nici chiar de Patrick, sinele uman; nu poate fi manipulata de aceasta singulara personalitate umană, „încerc să fac viaţa puţin mai bună". Iluminarea voastră nu este aici pentru că aţi cerut-o, sau aţi implorat-o, sau pentru că sunteţi cu adevărat sinceri în legătură cu ea. Este aici pentru că este ceea ce voi sunteţi cu adevărat.
Iluminarea voastră nu este ceva ce voi puteţi manipula sau dirija. Puteţi să pretindeţi pentru o vreme că o veţi manipula. Dar, dragii mei prieteni, ea este neîncetată. Este brutală în compasiunea ei. Vă va elibera din limitările voastre. Vă va da libertatea indiferent ce presupune acest lucru, indiferent câte nopţi neliniştite, indiferent câte dificultăţi, indiferent câte boli, relaţii proaste sau orice altceva (veţi avea). Iluminarea voastră, Realizarea voastră este acolo în deplina compasiune. De fapt dacă Realizarea va aduce înapoi la adevărata voastră natura, adevăratul Eu sunt care era cu mult înaintea lui Patrick, ea se va întâmpla oricum. Se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, fiecărei fiinţe de pe Pământ.

Deci ce-l de făcut cu „Patrickul „vostru?

Respiraţi adânc şi relaxativa în experienţa. Permite-ţi. Realizaţi ca, şi cele mai grele zile şi cele mai întunecate nopţi, şi aceasta dualitate interioară care va torturează, sunt acolo cu un motiv. Nu sunt pentru o lecţie sau ca să dovedească ceva. Sunt acolo în cea mai mare compasiune a iluminării. Nu este cu adevărat nimic nou. Este doar

despre Permitere. Ştiu ca asta pare a fi simplu, uşor. Dar, dragi prieteni, chiar aşa este.

Voi aţi putea trece prin versiunea voastră de experienţa a lui Patrick, simţindu-vă îngrozitor, ca şi cum aţi fi sfâşiaţi, întrebadu-vă dacă veţi supravieţui. De fapt, va sigur chiar acum *că veţi trece* de toate astea. Când se întâmpla, pur şi simplu respiraţi adânc şi fiţi observatorul. Nu încercaţi să pretindeţi că nu se întâmplă. Nu încercaţi să o albiţi şi nici să o acoperiţi. Nu încercaţi să procesaţi sau să înţelegeţi. Este acolo cu un motiv. Încetaţi sava mai întrebaţi dacă aţi făcut ceva greşit. Nu aţi greşit nimic. Nu puteţi să greşiţi. Este vorba despre o curăţare şi eliberare care vine la voi, şi va ajuta să realizaţi că este Patrick al vostru cel care devine iluminat. Eşti Tu, *întreg*.

POVESTEA 3
Ţinutul Albastru

Inspirata din mai multe istorii umane…

Aproape în fiecare seară Maestrul făcea o plimbare în natura, de obicei de unul singur. Iubea acest timp liniştit. Iubea spaţiul sigur pe care plimbarea îl oferea, pentru că era un spaţiu unde putea să se deschidă către natura şi către toate energiile interdimensionale.

Iubea acest lucru şi pentru că era un timp al reechilibrării, fiindcă deşi era Maestru, energiile planetei şi ale altor oameni şi uneori chiar şi propriul sau trecut ajungeau să-l afecteze, scoţându-l din echilibru şi aducându-l înapoi în limitare. În timpul acestor plimbări de seara solitare, când putea să simtă pământul sub picioare şi aerul pe

pielea sa, el permitea reechilibrarea sa.

În orice caz, în aceasta zi particulară, el a decis să invite una dintre studentele lui să vină împreună cu el. El a fost cu ochii pe Cristina în ultima vreme pentru ca putea vedea ca ea avea provocări. Această experienţă de mutare în iluminarea încorporata era foarte dificila pentru ea şi Maestrul putea vedea ca ea a ajuns într-un punct în care era foarte blocată.

Asta se întâmpla adesea cu cei ce sunt pe calea iluminării, şi poate deveni copleşitor. Uneori devin atât de prinşi în propriile lor percepţii încât energia tinde să îngheţe. În mod simplu ea nu se mai mişca şi apoi studentul încearcă să iasă din energiile înţepenite utilizând chiar energiile blocate, ce bineînţeles face ca totul să se înrăutăţească. Şi exact acest lucru observase Maestrul în ultima vreme la Cristina.

Aşa că, el a invitat-o la o plimbare afară, în acea seară particulară. Aşa cum se plimbau, ea a început să plângă şi în final a spus: „Oh Maestre, de ce este atât de dificil? Ştiu ca în inima mea am ales iluminarea. Sunt atât de dedicata ei, dar este atât de greu în multe feluri. Sunt zile în care nu cred că pot merge mai departe şi apoi gândesc că îmi lipseşte ceva. Nu simt uşurinţa şi gratia pe care alţi studenţi par să o aibă. Este aşa din cauză că trecutul meu este atât de greu? Este aşa pentru ca eu sunt atât de slaba şi lipsită de înţelegere? Dragă Maestre, ce fac eu greşit? De ce mă simt atât de înţepenită? De ce simt ca şi cum aş vrea să evadez dar nu am niciun loc unde să merg? Vreau să mă întorc la vremurile cu mult înainte să mă îmbarc pe această cale a iluminării, pentru ca într-un fel era mai uşor atunci. Totul era simplu. Nu aveam toate aceste senzitivităţi şi gânduri şi simţiri copleşitoare. Dar bineînţeles, ştiu ca nu mă pot întoarce, aşa că mă simt cu totul prizoniera". Ea s-a smiorcăit puţin.

Maestrul păşea în tăcere, respirând aerul şi simţind în dilema Cristinei. În cele din urmă spuse: „Dragă Cristina, dă-mi voie să îţi spun povestea Ţinutului Albastru". Cristina asculta printre lacrimi aşa cum Maestrul începuse să spună povestea.

Ţinutul Albastru nu a fost dintotdeauna albastru. La începuturi,

era Ţinutul Luminii şi includea toate culorile – alb, galben, portocaliu, roşu, violet, albastru – chiar şi culori pe care nu le-ai putea percepe niciodată prin ochiul uman. Toate culorile erau acolo, dar cea mai preţuita culoare era albastrul, în mod particular o nuanţă foarte vie de albastru electric strălucitor.

Pe măsură ce timpul a trecut şi multe, multe generaţii au venit şi au plecat, erau din aceia ce căutau albastrul în pofida tuturor celorlalte culori. Ei preamăreau albastrul şi unii dintre ei au fost capabili să aducă în viaţa lor mai mult albastru decât alţii. Albastrul a devenit culoarea puterii, bogăţiei şi inteligentei. Albastrul a devenit culoarea de elita în Ţinutul Luminii, pana la punctul în care toţi au început să caute şi să nu mai dorească nimic altceva decât albastrul.

Într-un înal, cu atât de multă focalizare pe albastru de-a lungul atâtor generaţii, toate lucrurile din Ţinutul Luminii erau acum doar albastre. Duse erau auriul şi rozul şi verdele şi toate celelalte culori din spectru, totul din acest ţinut era acum albastru. Copacii erau albaştri. Pământul era albastru. Mâncarea era albastră şi oamenii erau albaştri. Bineînţeles, acum ca albastrul era atât de important, cerul a devenit albastru pentru că era deasupra a tot, şi apa de asemenea a devenit albastră pentru că era un element atât de important pentru viaţa însăşi.

Acum, existau diverse nuanţe şi tonuri de albastru, dar la baza totul din Ţinutul Luminii devenise albastru acum. Erau oameni care acum acumulaseră şi tezaurizaseră albastrul, erau dintre ei aceia ce ţineau departe de ceilalţi cele mai înalte niveluri de albastru. Existau din aceia ce utilizau vidul albastru electric ca moneda a lor, ca bogăţie şi putere. Tot ţinutul s-a transformat în albastru.

Multe generaţii au trecut şi acum în mod simplu se presupunea ca totul este albastru. Oamenii nu mai aveau nicio amintire despre faptul că ar fi fost vreodată orice altă culoare, pentru ca tot ce ştiau era albastru. Viaţa se derula în acest mod de multă vreme înăuntrul a ceea ce acum era Ţinutul Albastru. Albastrul era folosit acum pentru troc şi pentru putere, chiar şi ca forma de energie. Totul era albastru.

La un anumit punct, exista un grup mic de oameni răspândiţi în tot ţinutul care au început să se simtă incomod şi inconfortabil. Ei au

simţit ca ceva nu era în regulă, dar ei nu ştiau ce anume era. Simţeau o stare de nerăbdare, chiar de rebeliune, dar ei nu aveau nicio înţelegere de ce simţeau în acest fel.

Alţii au spus acestor oameni că trebuie să fie ceva puţin în neregulă cu ei; că ar trebui să fie satisfăcuţi cu albastrul pe care îl aveau, chiar dacă nu era prea mult; că ar trebui să se oprească din căutarea de altceva şi doar să încerce să se integreze în albastru. Când au vorbit cu alţii despre anxietatea lor, li s-a spus: „Tu doar trebuie să faci ca albastrul să lucreze mai bine pentru tine. Asta este însăşi raţiunea de a fi în acest Ţinut al Albastrului. Totul este despre albastru. Doar fii fericit cu el şi nu te mai lupta cu asta. Încetează să i te mai împotriveşti. Doar fii mai albastru, asta e tot ce ai nevoie".

Aceşti oameni au încercat din greu să se integreze în albastru. S-au alăturat grupurilor de îmbunătăţire a albastrului şi grupurilor de terapie albastre. Ei au încercat să se focalizeze pe a obţine mai mult din briliantul albastru electric. Ei au încercat să facă albastra o parte mai mare din viaţa lor, dar în adâncul lor ei erau încă nefericiţi. Ei au crezut ca ceva este în neregulă cu ei. Se simţeau ciudaţi şi diferiţi, şi se priveau pe ei înşişi în acest fel.

Aceşti câţiva oameni din Ţinutul Albastrului simţeau în realitate faptul că exista ceva mai mult, mult mai mult. Ei au încercat să-şi dea seama ce era acest „mai mult", dar ei foloseau cărţi albastre, citind literatura albastră şi căutând sfaturi albastre, niciunul dintre acestea neputând să le fie de folos nicidecum. Ei au încercat să se roage la albastru. S-au dus la gurusi şi vindecători albaştri, încercând să-şi dea seama ce era greşit, dar nimic nu ajuta.

Problema era ca intuitiv ei ştiau că exista ceva cu mult, mult mai mult, şi aveau dreptate. O parte din ei îşi amintea înapoi timpul Ţinutului Luminii când exista auriul şi verdele, crimsonul şi violetul şi toate celelalte culori, chiar şi albul şi negrul. Ei nu simţeau doar ceea ce existase înainte în Ţinutul Luminii; **ei simţeau de asemenea ceea ce încă se afla acolo**. Chiar dacă totul era acum imersat în albastru, în realitate nu era doar albastrul.

Oamenii deveniseră atât de focalizaţi pe albastru încât ei îşi reduseseră spectrul lor de conştientă, propria abilitate de a simţi şi

sesiza orice altceva dincolo de albastru. Astfel ca, deşi toate celelalte culori existau încă acolo în jurul lor, toată lumea era prinsă în albastru şi nu puteau percepe nimic altceva.

Aceşti rebeli ai culorilor ştiau că exista ceva mai mult. O puteau simţi, doar ca ei nu ştiau cum să o acceseze. Şi apoi când au încercat să se imerseze pe ei înşişi în albastru şi să facă din albastru culoarea satisfăcătoare, ei s-au simţit chiar mai rău.

* * *

Dragă Cristina, spuse Maestrul, „Asta e foarte asemănător cu tine. Ne aflam amândoi în Ţinutul Albastrului chiar acum, aşa cum noi am ieşit la aceasta frumoasa plimbare de seara. Asta înseamnă ca societatea şi oamenii au ajuns atât de prinşi în propriile lor limitări, atât de focalizaţi pe doar câteva elemente ce sunt doar o parte din adevăr dar nu tot adevărul, încât este aproape imposibil de ieşit, pentru ca oamenii chiar acum folosesc unelte din propria lor închisoare pentru a încerca să iasă. Ei sunt asemănători cu oamenii din Ţinutul Albastru ce încercau să iasă din albastru folosind albastrul. În mod simplu nu funcţionează".

La acest punct, Cristina s-a oprit şi s-a uitat în jos spre pământ într-un moment de contemplare. Apoi ea spuse: „Maestre, simt despre ce vorbeşti. Simt că sunt blocată în ceva, dar nu ştiu ce este. Aşa cum ai spus, am încercat să folosesc unelte şi metode din interiorul închisorii pentru a ieşi. Dar cum ar fi posibil să ştiu ce este afara? Am încercat orice dar cum aş putea să ies? Cum pot deveni libera aşa cum eşti tu?"

Maestrul a respirat profund şi a spus: „Dragă Cristina, este despre a-ţi da voie să recunoşti ce este albastrul tău".

Este destul de simplu, a continuat el, „Albastrul aici pe planeta este actualmente elementul timpului şi oamenii au devenit adânc înţepeniţi şi prinşi în el. La început, timpul a fost un element ce permitea îngerilor de pe Pământ să experimenteze încă o alta calitate a senzualităţii şi dimensionalităţii. Dar au devenit prinşi în timp, în rutine, tipare şi procese. Ca oameni, ei au ajuns eventual să creadă ca ei sunt cei ce se mişca prin timp, când de fapt opusul a fost întotdeauna

adevărat. Timpul răspunde şi se mişca prin conştiinţa. Şi în miezul oricui este doar – conştiinţa. Nu banii fac ca oamenii să facă ceea ce fac; este de fapt timpul. Şi voi aţi devenit parte din asta. Timpul a creat mintea, ce lucrează apoi în limitările timpului. De fapt, mintea nu cunoaşte nimic altceva *decât* timpul. Nu îşi poate imagina a trece dincolo de timp, la fel ca acei oameni din Ţinutul Albastru care nu îşi puteau imagina nimic dincolo de albastru. Dar atunci când îţi foloseşti mintea, ce este o construcţie a timpului, pentru a încerca să ieşi în afara timpului, doar se intensifica, face timpul mai adânc, mai gros şi mult mai dificil de ieşit din el".

În primul rând, draga mea, dă-ţi seama că este elementul timpului în care eşti blocată şi apoi dă-ţi seama că aceasta nu este starea ta naturală de a fi. În alte cuvinte, nu este posibil să stai în această stare pentru totdeauna. Poţi avea aventuri profunde şi îndelungate în timp, dar nu este posibil să rămâi blocată în el. Sunt anumite lucruri pe care oamenii din Ţinutul Albastrului le pot face să-şi prelungească existenţa în albastru, sau că îţi poţi prelungi timpul petrecut în interiorul timpului. Dar este o stare nenaturala, şi odată ce recunoşti asta, începe să te elibereze.

Ce poţi face? Într-un fel, răspunsul este **nimic**. Sau, spus altfel, este să te dai la o parte din calea ta. Încetează să te mai lupţi cu albastrul folosind albastrul. Opreşte-te din încercarea de a ieşi din albastru folosind unelte albastre. Respira adânc şi realizează ca aceasta nu este starea ta naturală de a fi. A fost o experienţă, o foarte senzuala experienţa, dar acum intra în simţirea că exista cu mult mai mult, pentru că este. Intra în **Eu Exist**, pentru că este chiar lucrul care îţi spune că exista cu mult mai mult decât timpul. Exista cu mult mai mult decât albastru.

Aşa cum intri în conştiinţa lui **Eu Exist**, tu realizezi ***Eu sunt Ceea Ce sunt.*** Eu nu sunt timp şi nu sunt albastru. Eu nu sunt om şi nu sunt limitata. Şi, aşa cum îţi dai voie cu adevărat să simţi profund în **Eu Exist, Eu sunt Ceea Ce sunt,** apoi vei avea încă o cunoaştere – **E ştiu l ştiu**. Asta va valida simţirea ta că exista cu mult mai mult. **E ştiu l ştiu** îţi va reaminti ca, într-adevăr, tu **ştii** şi că ai ştiut dintotdeauna. Ai fost foarte dura cu tine, întrebându-te ce e în neregulă cu tine, dar nu este

nimic în neregulă. Tu doar *ştii* că exista mai mult decât a trăi în Ţinutul Albastru sau în Ţinutul Timpului.

Când respiri profund şi simţi în **E ştiu l ştiu**, vei realiza că nu este mintea ce doar încearcă să creeze o alta secvenţa liniara de timp pentru tine. Vei realiza ca tu *ştii* că exista cu mult mai mult, şi este chiar aici. Şi apoi, simplu păşeşti în afara caii tale vechi bazată pe timp şi permiţi evoluţia naturală, permiţi ca întoarcerea naturala la tine însuţi să se petreacă.

Uneori va fi inconfortabil, pentru că exista părţi ale tale ce sunt adânc imersate în realitatea mentală bazată pe timp. Trebuie să fii dispusa sa accepţi asta, ca orice se petrece în viaţa ta acum este eliberarea ta din limitările minţii şi a timpului însuşi. Când lucrurile ce vin şi fac ca sinele tău bazat pe timp să fie inconfortabil cu ele sau cauzează frica şi panica, este important ca tu să respiri profund şi în mod simplu să *permiţi.*

Asta se aplică la orice. Fie că este vorba despre interacţiunea cu alţi oameni sau experienţe în propria ta viaţa, chiar dacă mintea considera ca fiind bine sau rău, nu contează. Este despre a veni într-un punct de o aşa mare încredere încât să permiţi ca evoluţia naturală dincolo de minte şi dincolo de timp să aibă loc, pana la punctul în care trăieşti simultan în interiorul realităţii bazate pe timp şi eşti de asemenea conştientă trăind înăuntrul altor realităţi la fel de bine. Aceste alte realităţi sunt chiar aici, chiar acum. Le pot vedea. Ele sunt deja parte din tine, dar în mod simplu nu sunt recunoscute în spectrul în care mintea ta funcţionează.

În mod simplu, respira profund din **Eu Exist**, în **Eu sunt**, în **E ştiu l ştiu** şi dă-ţi voie să sari în afara timpului, în acelaşi timp fiind în interiorul timpului. Se simte inconfortabil la început, pentru ca deodată nu mai exista trecut sau viitor; totul este chiar în Acum. Nu mai exista niciun trecut de care să te agăţi sau care să pretinzi că este al tău, pentru că nu este niciun trecut când eşti fără-de-timp. Nu mai exista planificări deloc sau planuri de viitor, pentru ca în fără-de-timp nu exista viitor. Totul este în Acum. Acela este momentul în care ai încă o realizare: **Eu sunt Aici.** Şi **Aici** este oriunde alegi să fie. Niciodată blocată în Albastru sau în Timp.

Fiecare zi poate fi diferita, şi se poate ajunge pana la punctul în care uiţi ce zi este sau chiar unde locuieşti pe planeta – şi nu contează. E necesar să vrei să dai drumul lucrurilor ce au fost fundaţiile vieţii tale albastre, liniare, bazată pe timp. De fapt, a da drumul este tot ce este nevoie din partea ta.

Este important să înţelegi că nu este responsabilitatea ta – acest uman albastru bazat pe timp – de a ieşi în afara timpului în iluminare. Te rog să îţi dai seama că nu ţine de tine. Întregul Tu, Sinele Liber, nu se aşteaptă ca tu să o faci. De fapt, Sinele tău Liber îţi spune să te opreşti din a încerca, pentru ca tu doar foloseşti albastrul pentru a ieşi din albastru şi nu va funcţiona niciodată! Adevărata ta conştiinţa, Sinele tău Liber, vrea să te îmbrăţişeze, să te ţină aproape şi să îţi spună: „Opreşte-te din a încerca din răsputeri să ieşi din albastru. Eu sunt deja aici. Noi suntem deja aici, dincolo de timp şi dincolo de minte. Încetează să mai încerci să pricepi totul şi în mod simplu Permite".

Dacă ai să asculţi cu atenţie, dragă Cristina, vei putea auzi partea din tine ce *nu* este prinsă în timp, ce *nu* este prinsă în liniaritate, ce *nu* este prinsă în minte, spunându-ţi: „Eliberează şi cunoaşte că Eu sunt Aici. Permite reîntoarcerea naturala la lumina, la tot ceea ce Eu sunt şi ceea ce tu eşti. Totul este bine în *toate* creaţiile noastre".

Dragă Cristina, a continuat Maestrul, „Opreşte-te din a încerca să desluşeşti totul. Ia-mă de mana pentru un moment, închide ochii şi voi transmite către tine cum se simte să mergi dincolo de albastru fără ca măcar să încerci. Îţi voi transmite aici, aşa cum mă ţii de mana, cum se simte a fi în albastru şi în afara lui, cum se simte a fi în minte şi în afara minţii, cum este în timp şi în fără-de-timp. Eu pot fi aici făcând o plimbare de seara, fiind în realitatea bazată pe timp, dar eu nu sunt limitat la ea. Eu pot schimba. Ma pot juca cu ea. Eu pot fi în timp şi aceasta realitate fizica şi eu pot fi de asemenea total în afara timpului. În majoritatea timpului, sunt pe deplin conştient de existenţa mea în timp şi de asemenea în afara lui.

Realitatea este ca mergi în *dincolo*, şi ce este dincolo de asta nu se aseamănă cu nimic din aceasta realitate fizica, realitate bazată pe

timp. În dincolo este frumos, şi prin a te deschide şi ai permite să fie, poate că vei realiza cât de frumoasa este aceasta realitate bazată pe timp şi minte şi de asemenea că nu mai eşti de acum limitată de ea.

Aşa că, dragă Cristina, plimbarea noastră a ajuns la sfârşit. Întoarce-te şi fii cu tine însuţi. Permite-ţi ţie însuţi să te opreşti din a lupta cu toate şi realizează ca iluminarea este cu adevărat naturala. Ca fiinţa albastră umană bazată pe timp, nu este responsabilitatea ta să o scoţi la capăt. Singurul lucru ce ţi se cere este să permiţi. Permite divinitatea, permite lumina Sinelui tău să se expansioneze în realitatea ta.

Pe măsură ce Cristina se îndepărta, ea putea simţi cum albastrul ei se dizolva şi ea avea chiar un uşor zâmbet pe fată. Maestrul a observat toate acestea şi a ştiut că a fost zâmbetul ei de revenire la libertate.

POVESTEA 4.
Medalionul

Inspirata de un fapt real: o rocă mare, s-a rostogolit de pe munte şi a lovit maşina lui Geoffrey…

Studentul se pregătea pentru o lungă călătorie şi înainte de plecare a mers să-l vadă pe Maestru. „Maestre", a spus el, „Vor trece multe luni până când mă voi intaorce. Ai vreun sfat înţelept pe care să mi-l dai înainte de plecare?"

Maestrul a deschis un sertar, a scos un mic medalion, şi l-a înmânat studentului spunând: „Ia-l cu tine, dar să nu-l deschizi până când nu vei avea nevoie disperată de el. Niciun moment înainte".

Studentul a luat medalionul cu emoţie, a mulţumit Maestrului şi a plecat. Pornind în călătorie el gândea, „Ah! Acest lucru trebuie să fie un elixir magic pe care Maestrul mi l-a dat, sau o formulă secretă, probabil, o pulbere care va face lucruri magice!" El a fost tentat să deschidă medalionul şi să tragă cu ochiul înăuntru, dar şi-a adus aminte de cuvintele Maestrului şi s-a gândit mai bine. Aşa că medalionul a rămas în buzunar pe parcursul călătoriei, şi aproape ca a uitat de el.

Într-o zi, în timp ce se plimba printr-o vale adâncă, înconjurată de dealuri înalte, abrupte, a auzit deodată un zgomot. Aproape că a sunat ca un tunet pe cer deasupra munţilor, dar când a privit în sus pentru a verifica dacă se pregăteşte de ploaie, a văzut un bolovan imens ce se rostogolea pe o parte a muntelui, îndreptat direct spre locul unde stătea studentul. Nu avea cum să se ascundă şi şi-a dat seama că asta însemna moartea iminentă, chiar dacă ar fi încercat să sară din calea bolovanului, acesta era prea mare şi nici nu avea suficient timp.

Dintr-odată el şi-a adus aminte de medalionul de la Maestru şi, cu bolovanul care acum se afla la doar câţiva metri distanţă, el l-a tras repede afară şi l-a deschis. El a sperat că va fi o formulă magică care să-l salveze, dar în schimb a găsit doar două cuvinte gravate pe medalion: „Eu exist".

A avut un scurt moment de dezamăgire, dar apoi studentul a respirat adânc şi a intrat în cunoaşterea lui. Şi-a simţit propriul Sine, propriul Eu Exist. Şi, dintr-odată el mergea pe cărare cu un bolovan imens zdrobit în bucăţi în spatele lui. A fost uimit. „Aş fi putut să fiu ucis! Ar fi putut fi plat ca o clătită, zdrobit sub acel bolovan. A fost atât de aproape, aproape că-l puteam atinge. Ce s-a întâmplat? „Apoi şi-a adus aminte", Ah, Eu Exist!"

Vedeţi voi, acea conştiinţă simplă schimbă însăşi natura realităţii.

Chiar în clipa în care el a simţit în „Eu Exist" – şi-a reamintit de medalionul Maestrului, în timp ce bolovanul se grăbea spre el – el a schimbat însăşi natura timpului în sine, astfel încât el nu s-a mai aflat sub bolovan, ci alături de aceasta. Şi, de fapt, ambele potenţiale erau adevărate; zdrobit de bolovan şi ratând să fie aplatizat de roca. Inspiră

adânc realizarea şi gândi, „Ah, am înţeles! Adevărata natură a realităţii este că ambele potenţiale au avut loc. Eu tocmai s-a întâmplat să aleg pe cel în care nu am fost zdrobit în bucăţi". Şi şi-a continuat cu bucurie călătoria cântând" Eu Exist! Eu Exist! Euexist!"

* * *

Draga cititorule, într-un mod, aceasta poate fi povestea fiecăruia dintre voi. Tu eşti într-o călătorie atunci când dintr-odată vine în viaţa ta, probabil un accident, ceva neaşteptat. Şi, la fel ca şi studentul care a purtat medalionul cu el, în momentul de dezastru iminent ţine minte „Eu Exist". Asta e tot ce e nevoie. Nu aveţi nevoie de o licoare sau praf magic de zână, doar pur şi simplu ştiu „Eu Exist". Vă aduce înapoi la centrul vostru, înapoi la conştiinţa voastră. Conştiinţă este cea care crează totul şi conştiinţa poate schimba totul. Este *Eu exist.*

În momentul în care păşiţi în viaţa voastră *în conştiinţa* – fără niciun joc, fără niciun fel de makyo, fără a forţa nimic, doar pur şi simplu cu Eu Exist şi Permitere – se schimbă brusc o situaţie. Se poate face o schimbare cuantică într-o situaţie de sănătate, o situaţie financiară sau o relaţie personală. Cu conştiinţa „Eu Exist", dintr-odată, totul se poate schimba.

Voi nu încercaţi să schimbaţi lumea din jurul vostru; vă schimbaţi *pe voi* înşivă într-un potenţial diferit. Potenţialul vechi ca roca sa strivească studentul era încă acolo, dar nu a fost actualizat. El a schimbat literalmente timpul prin alegerea lui urgentă de a Permite şi s-a trezit la aproximativ 22 secunde în faţa rocii care cădea. Ceea ce el a crezut că va fi un dezastru a fost mutat într-un tip de realitate paralelă şi stânca a căzut în spatele lui. Ambele potenţiale sunt adevărate. Ambele au existat. Unul a fost realizat la acest nivel.

Viaţa voastră poate fi aşa. Nu trebuie se va planificaţi sau să vă faceţi griji cu privire la aceasta; pur şi simplu se întâmplă. Iar atunci când se întâmplă, nu încercaţi să mergeţi înapoi şi să încercaţi să vă daţi seama exact cum s-a întâmplat; nu mergeţi înapoi în mentalitatea liniară. Respiraţi adânc şi doar permiteţi că s-a întâmplat.

Aduceţi „Eu exist" cu voi, păstraţi-l cu voi la fiecare pas al călătoriei. Simţiţi-l. Trăiţi-l, şi apoi urmăriţi modul în care natura însăşi

a realităţii şi sincronicităţile se petrec în viaţa voastră.

POVESTEA 5

SCURTĂTURILE

Pe baza mai multor povestiri adevărate despre makyo...

Era o zi frumoasă, însorită şi Daniel l-a găsit pe Maestru în atelierul şcolii, construind o căsuţă pentru pasarele. El avea o pasiune pentru construirea căsuţelor şi hrănitorilor din lemn pe care îl lua din pădurea frumoasa din preajma şi le făcea cu mare grija şi pasiune. În timp ce lucra, Maestrul putea vedea şi simţi păsările care urmau să vină şi să se bucure de creaţiile sale. Lui îi plăcea să simtă şi să atingă lemnul, şi iubea procesul creativ de construire a fiecăru cuib prin vechiul mod – manual.

Daniel l-a abordat şi a spus: „Maestre, am descoperit ceva şi sunt foarte entuziasmat! De fapt, cred că ar trebui să fie împărtăşită cu toţi elevii de aici din Şcoala". Maestrul îşi ridică privirea de la bucata de lemn pe care o şlefuia. „Despre ce este vorba, Daniel?"

Daniel a răspuns: „Am descoperit o substanţă numita ayahuasca. Ea provine dintr-o viţă de vie care creşte în America de Sud şi este preparată într-un ceai. Apoi, când se bea această substanţă, ea aduce o experienţă spirituală uimitoare, care îi face să se simtă foarte aproape de Dumnezeu şi chiar de ei înşişi. Am folosit această substanţă de două ori până acum, şi în toţi anii mei petrecuţi aici în şcoală, nu am mai experimentat ceva asemănător. Este o deschidere uimitoare!"

Maestrul inspiră adânc şi zâmbi pentru sine. „Da, Daniel, eu sunt

familiarizat cu ayahuasca, pentru ca în zilele tinereţii mele, am participat la unele dintre ceremoniile sacre cu şamanii. Am fumat marijuana, de asemenea, şi am luat şi alte câteva lucruri, pentru că în zilele mele timpurii, eu, ca şi tine, am fost foarte, foarte nerăbdător. Am vrut să forţez întregul proces de deschidere a conştiinţei şi extinderea ei în alte tărâmuri. Deci, da, într-adevăr, eu sunt foarte familiarizat cu ceea ce vorbeşti".

Daniel a spus: „Minunat! Deci înţelegi de ce eu sugerez să facem această ceremonie sacră cu studenţii de aici din Şcoala". Maestrul se ridică şi îl privi direct pe Daniel. „Dragul meu prieten, am spus că eram familiar cu el, dar nu am spus că în prezent mai folosesc orice alt fel de substanţe. Şi nu e ceva ce vom face cu elevii de aici. La această Scoală a Misterelor este vorba despre calea spre iluminarea naturală".

Daniel a fost destul de surprins. El a crezut că Maestrul ar dori cel puţin să o folosească pentru el însuşi sau chiar să facă o ceremonie sacră cu câţiva dintre studenţi. El a spus: „Dar, Maestre, dacă o substanţă total naturala cum ar fi ayahuasca, vă deschide cu adevărat rapid, de ce nu vrei să o faci aici la şcoală? Nu este vorba despre a descoperi misterele?"

„Daniel", a spus Maestrul: „Acest lucru nu este ceva ce aş recomanda nici unei persoane aflate pe o cale spirituală adevărată şi angajată. Am înţeles atunci când ai spun că oferă o deschidere foarte rapidă a conştiinţei şi o experienţă uimitoare, dar am o întrebare pentru tine. Cum te simţi acum că ai încercat asta de câteva ori?"

„Oh, mă simt atât de deschis", a spus Daniel. „Experienţele au fost absolut uimitoare. N-am mai simţit ceva asemănător. Chiar şi în toţi anii mei de yoga şi meditaţie, eu n-am mai avut ceva de genul ăsta. Nu pot întârzia să o fac din nou. Şi, desigur, Maestre, eu mereu o fac cu un şaman. Nu o fac pe cont propriu. Nu se face de dragul petrecerilor sau de distracţie sau orice altceva de genul ăsta. Este o ceremonie foarte, foarte sacra. Aşa că nu înţeleg de ce nu ai vrea să o facem aici, la şcoală".

Maestrul s-a uitat foarte adânc în ochii lui Daniel şi a zis: „Dar

cum te simţi acum? Este evident că nu eşti în mijlocul uneia dintre aceste experienţe induse. Cum te simţi acum în timp ce stăm aici?"

Daniel a respirat adânc şi se gândi o clipă. „Ei bine, mă simt emoţionat şi nerăbdător să mă întorc în acea experienţă din nou. Am avut două până acum, şi mă gândesc că, după încă câteva, voi avea o deschidere totală, o integrare totală şi experienţa spirituală supremă".

„Daniel", a spus Maestrul: „Ceea ce faci este în întregime problema ta, dar nu o vom introduce aici, în şcoală". „Ei bine, mereu vorbeşti despre a fi liber, după inima noastră şi să facem propriile noastre alegeri", a răspuns Daniel. „Deci, dragă Maestre, este ceva ce am de gând să continui". Şi cu asta, i-a dat Maestrului o îmbrăţişare superficială şi a plecat.

Aproximativ o lună mai târziu, şi mai mult de cinci ani după ce s-a alăturat, Daniel a renunţat la Şcoala Misterelor. El a fost un student bun, cu toate că el a fost întotdeauna nerăbdător, dorind mereu să împingă şi să meargă mai repede. Deseori s-a întâlnit cu Maestrul şi a vorbit despre dorinţa sa de a se deschide acum, de a obţine realizarea acum, iar el era frustrat atunci când lucrurile păreau să meargă încet sau el simţea că nu face niciun progres. Aşa că Maestrul nu a fost teribil de surprins când a aflat că Daniel a renunţat.

Doi ani mai târziu, Maestrul s-a întâlnit cu Daniel încă o dată. Maestrul era la piaţa agricultorilor din zona şi în care Şcoala aducea spre vânzare comunităţii o mare parte din produsele obţinute în grădina şcolii. Era o activitate foarte plăcută şi, de asemenea, foarte profitabilă pentru şcoală, pentru că tot ce cultivau – legume, fructe, fructe de pădure, mai multe tipuri de flori – toate aveau o asemenea forţă a energiei vieţii, încât abia puteau face fata cererii localnicilor. Legumele erau mai mari decât oricare altele din celelalte standuri, şi oamenii care le cumpărau săptămânal, găseau că sunt foarte aromate şi delicioase. Desigur, totul era cultivat natural şi organic, dar asta nu era singurul lucru care făcea diferenţa. Era energia şi conştiinţa fiecărui student care lucra în grădina, adăugându-şi esenţa întregii recolte.

Deci, doi ani mai târziu, Maestrul îl întâlni aici din nou pe Daniel.

El făcea cumpărături în piaţă şi când Maestrul l-a văzut trecând printre tarabe, l-a strigat. „Daniel! Stai un moment să vorbim”.

Au părăsit zona tarabelor, s-au îndreptat spre o bancă pe malul râului, şi s-au aşezat să vorbească. Maestrul a simţit energiile lui Daniel şi l-a întrebat: „Ce faci prietene?”

Daniel a respirat adânc şi a oftat. Am făcut multe, multe călătorii cu şamanii şi ayahuasca, dar am fost dezamăgit văzând ca în timp ce experienţele erau expansive părea că nu le pot integra în viaţa mea. Am avut aceste călătorii sacre în alte tărâmuri, în a simţi întregul şi unitatea, în a simţi ca şi cum aş fi în prezenta lui Dumnezeu şi chiar al propriului spirit. Dar de fiecare dată când m-am întors din aceste călătorii, viaţa însăşi părea mult mai dificila. Am devenit pe zi ce trece mai frustrate cu viaţa cotidiană şi am devenit foarte depresiv. Am avut acces la două lumi, dar niciodată amândouă în acelaşi timp. Uneori eram în lumea acestor călătorii sacre, dar apoi întotdeauna mă întorceam în lumea terestră umană. Am ajuns pana în punctul în care îmi doream să rămân în călătoria cu ayahuasca tot timpul şi asta m-a îmbolnăvit. Ma simţeam ars, ca şi cum nu mai făceam parte din viaţa, şi în final m-am oprit.

Am fugit de acel grup şi şamanii lui, şi nu am mai făcut acele călătorii vreme de şase luni. Dar, chiar acum câteva săptămâni, am găsit ceva cu adevărat uimitor! Ai auzit vreodată de călătoria sub apa? Este foarte bună pentru a curate şi vindeca corpul meu, şi este o experienţă foarte sacra.

Grupul căruia m-am alăturat are un sistem special care ne oferă aer în timp ce noi suntem sub apă, şi ne permitem să fim scufundaţi timp de ore şi ore, la un moment dat. Ar trebui să cureţe corpul, să ne aducă înapoi la rădăcinile noastre şi să păstreze toate energiile noastre echilibrate”.

Maestrul s-a uitat la Daniel cu curiozitate şi a întrebat: „Şi cum te simţi cu asta?” „Ei bine”, a spus Daniel, „Eu simt că a curăţat sistemul meu, într-o mare măsură, de la toate aceste călătorii ayahuasca. Şi dacă voi continua această terapie prin imersiune, eu sunt sigur că va aduce în curând toată energia mea şi esenţa înapoi împreună. Şi eu sunt sigur că acest lucru mă va ajuta să ajung în iluminarea mea”.

„Ei bine, dragă Daniel”, a spus Maestrul: „Tu eşti întotdeauna

binevenit să te întorci la Şcoala în orice moment. După cum ştiţi, sunt cei care vin şi apoi pleacă, şi sunt mulţi care se întorc de fapt. Este adesea important ca ei să fie în propria lor călătorie pentru a experimenta şi de a încerca lucruri diferite, pentru că mulţi dintre elevi sunt nerăbdători şi încearcă să împingă iluminarea lor. Dar trebuie să-ţi spun, Daniel, dacă vii înapoi la şcoală, există o mică condiţie".

„Ce condiţie, Maestre?", A întrebat Daniel. „Pentru că eu de fapt, m-am gândit să revin".

Maestrul a spus: „Dacă te întorci, trebuie să eliberezi toate aceste alte terapii şi tratamente. Vreau să te întorci ca fiind tu însuţi, neimplicat în niciun tip de program de terapie sau vindecare sau, nici chiar lucruri cum ar fi yoga. Nimic. Dacă te întorci, întoarce-te ca fiind tu însuţi".

Daniel se uită în pământ pentru o vreme. Se gândi la cum ar fi să se întoarcă la Şcoala misterelor, care i-a oferit atât de multe perspective, atât de mult confort şi siguranţă. În cele din urmă a privit în sus şi a zis: „Vă mulţumesc, dragă Maestre, pentru oferta. Ma voi gândi la asta".

Era timpul ca Maestrul să se întoarcă pentru a vinde fructele şi legumele din grădina şcolii, ceva ce iubea aproape la fel de mult ca şi construirea căsuţelor pentru păsări. S-au ridicat în picioare şi s-au îmbrăţişat. A fost ultima dată când Maestrul l-a mai văzut pe Daniel.

* * *

Draga prietene, pe drumul spre iluminare este foarte probabil că vei deveni nerăbdător, gândindu-te că nu ne mişcăm suficient de repede, că eşti blocat şi în imposibilitatea de a trece prin Vei da vina pe conştiinţa de masă sau pe propria lipsă de capacitate sau pur şi simplu pe latura ta umană. Vei căuta ca accelerezi lucrurile apelând la ayahuasca, marijuana, terapii de imersiune, terapii de cristal sau orice altceva. Într-un fel sau altul, vei ajunge într-un punct de nerăbdare.

Nerăbdarea vine pentru că voi puteţi simţi luminarea iminentă,

realizarea ce se profilează la orizont. Puteţi simţi că sunteţi atât de aproape, aproape gata de a trece prin, dar totuşi ceva va împinge înapoi de fiecare dată. Ce va împinge înapoi sunt propriile voastre îndoieli, care sunt naturale. De asemenea, se întâmplă să existe aspecte încă neintegrate de tvoi; cele care sunt încă disociate de voi, cele care nu au simţit nivelul complet de a permite sau a armoniei sau a încrederii în voi înşivă. Acestea sunt lucrurile care va ţin înapoi, dar acestea sunt, de asemenea, lucrurile care nu pot fi depăşite prin niciun tratament, medicaţie, droguri, ceremonie sacră sau orice altceva din afara ta.

Aceste aspecte care nu au venit înapoi în echilibru, care nu au fost integrate înapoi în voi, ele pur şi simplu aşteaptă să ştie că eşti într-un punct de iubire şi încredere în tine. Ele sunt în aşteptare ca tu să fii în punctul de totală permitere, fără niciun fel de trucuri, jocuri sau terapii externe. Nu există nici o singură terapie, substanţă sau grup în întreaga lume, care se va poată aduce iluminarea, dar este foarte seductiv să credeţi că există. Este foarte seducător să ne gândim că, prin luarea unui fel de remediu sacru pe bază de plante, dintr-odată te vei ilumina.

Da, aceste lucruri pot oferi un tip temporar de descoperire, o deschidere temporară a conştienţei. Dar, după cum Daniel a descoperit, chiar dacă a existat o deschidere în alte tărâmuri, aceasta nu este integrate în realitatea ta de zi cu zi a vieţii. E ca şi cum alt rai în două lumi separate. Cu orice terapie exterioara, indiferent ce este, veţi găsi că această energie foarte seducătoare vă va da un progres temporar, dar atunci aceasta va determina un grad mai mare de anxietate, nerăbdare şi, în cele din urmă, depresie. Acest lucru se datorează faptului că te duci într-o stare alterată şi de multe ori e foarte frumos, dar încă nu sunteţi în măsură să o integraţi şi să o susţineţi în lumea voastră obişnuită. Veţi începe să detestaţi viaţa de zi cu zi şi veţi dori să scăpaţi de ea, şi nu suntem aici pentru a face asta.

Ceea ce facem noi este iluminarea încorporată, ceea ce înseamnă că întregul sine devine complet integrat în viaţa de zi cu zi, integrat în această lume la crearea căreia a ajutat şi în realitatea acestei planete la care a ajutat ca şi architect. Noi permitem integrarea completă a corpului fizic, mintea şi spiritul împreună. Nu încercăm să

fugim de ea şi nici nu încercăm să spargem uşa spre iluminare, aşa cum făcea Daniel. Mai degrabă noi permitem integrarea naturală, netedă şi graţioasa a fiecărei părţi a sinelui.

Ştiu că există momente când simţiţi că nu faceţi niciun progres, dar aceasta este o judecată umană. Ştiu e

a sunt momente când simţiţi că de fapt mergeţi înapoi, dar asta pur şi simplu nu se poate. Şi există momente când simţiţi că vreun fel de stimul din afară, terapie sau program vă va ajuta să străpungeţi, dar în cele din urmă asta nu va ajuta.

Daniel într-adevăr, a intrat în tărâmuri ale conştiinţei extinse – unele au fost foarte reale, iar unele au fost halucinaţii, nu chiar atât de reale – dar este ceea ce eu aş numi o cale nenaturală. El încerca să pătrundă, dar el a ignorat multe din propriile sale aspecte care încă mai este nevoie să fie integrate.

Drumul spre iluminare este absolut natural. Este vorba de integrarea fiecărei părţi din tine şi, în cele din urmă, este vorba de a permite. Nu este vorba despre un mare înger sau divinitatea ta care vine din altă dimensiune sau de pe alta planeta să te salveze, plasând-o în afara ta. Iluminarea este deja acolo. Este deja în interior.

POVESTEA 6
Pomul de Crăciun

Inspirata dintr-o întâmplare reala…

Era Crăciunul, perioada sărbătorilor, perioada favorita a lui

Harold. Îi plăceau atât de mult, încât a decis să facă decoraţiunile finale ale vârfului unui brad de Crăciun imens, din marea sală a şcolii spirituale. A ajuns acolo cu mult înainte ca oricine altcineva să se fi trezit în acea dimineaţă, în aşa fel încât să poată face ultimele modificări de final ale bradului care avea o înălţime de aproape şapte metri. Era imens.
A aşezat o scară imensă. A scos toate decoraţiunile şi ornamentele, le-a asamblat în jurul său pentru ca să poată avea acces uşor şi a început să urce pe scară, ţinând, desigur, ornamentul pentru vârful bradului, un înger minunat, îngerul de cristal care urma să fie pus cel mai sus, în vârful bradului. Şi, pe măsură ce punea aceste detalii de final în partea de sus a bradului, a auzit că se deschide uşa în marea sală şi s-a întors să privească, văzând că era Maestrul. Maestrul.
Şi, în acel moment de finalizare a bradului, în acel moment timpuriu al dimineţii în care privea şi îl vedea pe Maestru, desigur, puteţi ghici ce s-a întâmplat cu săracul Harold. Şi a pierdut echilibrul. A căzut de pe scară, a aterizat pe cutiile ornamentelor de pe podea şi, în acest proces, şi-a rupt mâna, şi-a rupt vreo două coaste şi şi-a tăiat faţa într-unul din ornamentele de sticlă, leşinând.
Maestrul a stat în spatele încăperii, fără să se simtă rău deloc pentru ceea ce tocmai i s-a întâmplat lui Harold, ci înţelegând că a fost perfect pentru Harold. Maestrul a păşit spre locul unde se afla corpul lui Harold, încă ţinând cristalul sau îngerul de sticlă care era destinat pentru vârful bradului, dar care era parţial spart şi erau fragmente pe faţa lui, s-a uitat la el, vedea sângele cum curgea pe faţa sa, a respirat profund, şi-a scos telefonul său Apple iPhone 6 – acum facem şi plasare de produs în poveştile noastre (râsete) – şi-a scos telefonul său Apple iPhone 6 şi a sunat la
911. (Adamus chicoteşte)
În continuare, îl găsim pe Maestru la spital, la patul săracului Harold al cărui braţ era acum în gips, care era în mari dureri de la coastele rupte şi care avea un bandaj mare acoperind multe tăieturi de pe capul său. Şi, deodată, studentul, Harold, a început să se trezească chiar în timp ce Maestrul intra în cameră, a început să se trezească şi Maestrul a spus: „Deci, dragă Harold, la ce te gândeai? Ce îţi trecea prin minte în acel moment când ai căzut de pe scară? Ce îţi trecea prin minte? La ce te gândeai?”
Harold s-a gândit un moment, amintindu-şi incidentul şi a spus: „Ei

bine, Maestre, erau două lucruri principale. Primul era: voi fi în viaţă? A fost un drum lung până jos de-a lungul acelei scări. Erau multe cutii jos. Voi mai trăi? Nu mai sunt tinerel. E o cădere mare. Voi mai trăi?"

Şi Maestrul a spus: „Da. Ce altceva?" Harold a spus: „Ştii, eram singur în acea încăpere finalizând bradul. La ce mă gândeam era că am o viaţă bună. Am doi copii minunaţi. Am o soţie drăguţă, suntem căsătoriţi de ceva vreme, avem o casă frumoasă. Dar mă întrebam ce am făcut cu adevărat? M-am implicat în această comunitate spirituală a ta, Maestre, în ultimii cinci ani. Dar ce am făcut cu adevărat? Mă distrag pe mine însumi? Am învăţat ceva cu adevărat? Doar fac roţile să se învârtească? Este doar o distragere de la o viaţă în care, altfel, doar m-aş fi plictisit? Asta este ceea ce
gândeam".

Maestrul a spus: „Perfect. Absolut perfect". Şi i-a spus lui Harold: „Ştii, când se întâmplă lucruri, când ai o cădere, când ai un accident, când oricare dintre acestea se întâmplă, întoarce-te mereu la ce îţi trecea prin minte la acel moment, deoarece aceasta îţi pune în scenă situaţia".

„Iată-te aici, decorând bradul de Crăciun, gândindu-te la progresul tău, gândindu-te dacă ai făcut o treabă bună în căutarea ta spirituală. Harold, te gândeai la propriul tău angajament şi dacă ai fost onest faţă de tine, dacă ai fost serios. Şi, deodată, totul a ieşit din echilibru. Nu s-a întâmplat pentru că eu am intrat în sală, ci tu ai ieşit din echilibru.

Am intrat pentru că tu erai în dezechilibru. A fost distragerea perfectă, raţiunea perfectă pentru ca tu să te roteşti în jurul scării, să-ţi pierzi echilibrul şi să cazi. Şi, făcând aceasta, a generat un număr de lucruri. Te-a făcut să te întrebi: eşti cu adevărat în viaţă? Eşti cu adevărat viu? Iată-te aici acum, la spital, probabil mulţumit că nu a fost mai rău. Nu este permanent. Te vei însănătoşi foarte repede. Dar trebuia să-ţi evaluezi viaţa".

„Oamenii sunt interesanţi, într-un fel. Foarte interesanţi, deoarece, mai mult decât orice, vor să se simtă vii, dar nu ştiu întotdeauna cum să o facă. Oamenii fac lucruri stranii pentru a se simţi vii, Harold, cum ar fi să cadă de pe o scară. Ai putea să te gândeşti că a fost vreun semn de sus, dar nu a fost. A fost o cale pentru tine de a te simţi viu. Cu siguranţă, prin chemarea morţii, aceasta te-a făcut să te simţi în viaţă. Prin a fi în durere, aşa cum eşti chiar acum, de fapt, îţi reaminteşte că eşti viu. Durerea este amuzantă în acest fel. În timp ce durerea este foarte dificilă şi dureroasă, îţi reaminteşte

că eşti viu, într-un fel bizar".
„De ce fac oamenii lucruri, uneori lucruri insidioase şi dureroase, doar pentru a se face pe ei înşişi să se simtă vii? De ce oamenii vor conduce pe autostradă cu viteze incredibile, viteze înspăimântătoare, doar pentru trăirea de a se simţi vii? De ce oamenii dau muzica atât de tare, dincolo de ceea ce chiar ar putea tolera urechile lor. De ce oare? Deoarece îi face să se simtă vii. Acel zgomot, acea vibraţie, acea putere exterioară şi energie care intră în urechile lor distorsionându-le creierul – îi face să se simtă vii".
„De ce oamenii se ceartă cu alţi oameni, unii pe care pretind că-i iubesc? Deoarece îi face să se simtă vii. Daaa, Harold, chiar şi o ceartă te face să te simţi viu. Face ca ceva să se mişte în ceea ce ar fi, de altfel, o viaţă plicticoasă, o viaţă în care cineva se întreabă dacă este cu adevărat viu, dacă merită ceva cu adevărat, dacă face ceva valoros".
„De ce se întâmplă ca oamenii să joace jocuri extreme? De ce se întâmplă ca oamenii să se taie intenţionat pe ei înşişi? De ce se întâmplă ca oamenii să ia droguri sau să bea în exces, Harold? Pentru că aceasta îi face să se simtă vii".
„Sunt cu adevărat modalităţi mai bune de a te simţi viu, dar foarte puţini oameni înţeleg aceasta. Astfel ei recurg la aceste provocări exterioare. Fac lucruri extreme, ciudate, doar pentru a se simţi vii, pentru că nu există nimic mai îngrozitor, nu există nimic mai îngrozitor decât să te simţi mort, să te simţi amorţit, să te simţi lipsit de valoare, deşi încă mai ai un corp fizic".
„Astfel că ei fac lucruri foarte, foarte ciudate. Căderea ta de pe scară, Harold, a fost, într-un fel, răspunsul la întrebarea pe care ţi-ai adresat-o ţie însuţi când te aflai sus, în vârful ei: Faci ceva semnificativ în viaţa ta? Eşti tu cu adevărat viu?"
„Şi, adevărata întrebare, Harold, este: îţi acorzi tu permisiunea să simţi? Îţi acorzi ţie însuţi permisiunea de a simţi viaţa? Sau te închizi în faţa ei? Faci compromisuri? Trebuie să-i mulţumeşti întotdeauna pe ceilalţi oameni? Să oferi celorlalţi mai întâi? Nu poţi să te simţi viu în felul acesta. Nu. De fapt, atunci când faci asta, când îi pui întotdeauna pe ceilalţi înaintea ta, cu fiecare zi te vei simţi puţin câte puţin din ce în ce mai mort, pentru că ei îţi iau energie, iar tu le permiţi să facă acest lucru".
„Atunci când ai căzut de pe acea scară şi ai trecut prin dureri sfâşietoare, iar apoi ai leşinat din cauza durerii, acea durere te-a făcut

să te simţi atât de viu. Nu este ciudat?”
„Harold, eu te-am cunoscut de acum cinci ani. Tu ai fost un student bun. Dar Harold, tu te întrebi. Tu te întrebi pe tine. Tu te reţii pe tine. Încă mai simţi că este atât de important să faci orice pentru oricine altcineva, ca fiecare să fie fericit. Încă te mai limitezi pe tine însuţi. Încă te mai simţi ruşinat să ai mai mult în viaţa ta”.
„Deci, Harold, într-un fel, într-un fel tu te ucizi pe tine cu încetinitorul, zi de zi. Şi îţi spui, ei bine, că eşti un tată bun. Că ai o slujbă bună. Nu ai facturi, dar şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că nu te simţi cu adevărat viu”.
Cu aceasta, Harold încetă din plâns pentru că ştia exact despre ce vorbea Maestrul, iar plânsul îl făcuse să se simtă atât de bine. Iar Maestrul nu încercă să-l consilieze pe Harold, nu încercă să îl bată pe umăr sau pe cap şi să-i spună că totul va fi în regulă, pentru că ştia că acest moment de plâns îl făcea să se simtă viu încă o dată. El ştia că atunci când se iveau aceste lacrimi şi aceste emoţii şi această eliberare, acestea îl deschideau pe el către sufletul său.
Chiar în acel moment, uşa se deschise şi înăuntru pătrunse un grup de colindători voluntari pentru sărbători, care începură să cânte un cântec frumos de Crăciun şi Maestrul spuse: „Ascultă, oh Harold, îngerii cântă”.
Iar Harold mormăi şi gemu, nu din cauza durerii sau a rănilor sale, ci din cauza durerii pentru slabul simţ al umorului din partea Maestrului.

* * *

Draga cititorule, pot să-ţi spun ca aceasta viaţă va deveni din ce în ce mai intensa, şi asta e bine, deoarece aşa te vei simţi mai viu. Nu exista camera în viaţa ta unde ai putea să te ascunzi. Este cu adevărat o întrebare, vrei doar să supravieţuieşti sau vrei să fii pe deplin viu. Nu exista cale de mijloc, nici de întoarcere.

Supravieţuirea nu este foarte distractiva, nu-i aşa? Nu ai venit aici ca să supravieţuieşti, şi este parte din conflict. Asta va face diferiţi de alţi oameni, deoarece nu veţi tolera doar supravieţuirea. Veţi cădea de pe o scară foarte înaltă, metaphoric vorbind, dacă de acum în colo doar veţi supravieţui, şi nu vă veţi permite să trăiţi în acest mod.

Nu Maestrul este cel care a făcut ca Harold să cadă de pe scara; Harold este cel care a provocat căderea. Maestrul doar se întâmpla sa frecă prin camera la momentul potrivit. Cunoaşterea lui Harold este

cea care îl chinuia, cunoaştere pe care el o obţinuse, şi care simţea că era suprimata.

El voia să fie un tată bun, un soţ bun, un student bun, un orice bun, şi el tocmai nu mai lucra; el doar supravieţuia, el nu era cu adevărat viu.

Cel mai mare lucru pentru o fiinţă cu suflet este să cunoască pe Eu sunt, şi asta înseamnă cu adevărat să se simtă viu. Voi veniţi pe această planetă ca să vă întrupaţi în biologie*, să experimentaţi viaţa*, şi nu este cale mai buna's ava simţiţi ca trăiţi decât să aveţi cinci simţuri, un corp fizic care poate experimenta plăcerea şi durerea, şi să fiţi într-o realitate liniara cu toate limitările şi concentrările ei. Dar, la un moment dat voi deveniţi prinşi în rutina şi făgaşe, în conştiinţa de masa şi programări, în propriile dogme şi mizeria energetica, şi ajungeţi la un punct de oprire. Va compromiteţi. Va trag înapoi.

Spuneţi că vreţi să vă iluminaţi? Iluminarea poate fi uşoară *dacă* nu o faceţi în modul vostru. Când viaţa vine la voi, îmbrăţişaţi-o. Comandat-i. Dansaţi cu ea. Experimentaţi-o. *Simţiţi-vă în viaţă.*

POVESTEA 7
Turnul cu Ceas

Inspirata de cei care există în ŞI…

Maestrul a ieşit pentru o plimbare de seară, când a întâlnit un student în piaţa oraşului chiar în momentul în care ceasul din turn bătea ora şapte. „Maestre, ce coincidenţă!" A strigat studentul. „Mă gândeam la tine şi dintr-odată eşti aici".

Maestrul a zâmbit şi a spus: „Nu este o coincidenţă deloc, pentru că nu sunt doar aici. Într-adevăr, la această oră de seara eu sunt în casa mea ca să gătesc o cină delicioasă. Tocmai am deschis o sticlă de vin şi

mă bucur de cele mai bune lucruri pe care viaţa le are de oferit. Cu toate acestea, în acelaşi timp, sunt aici cu tine sub acest turn cu ceas, pentru că în momentul în care te-ai gândit la mine, am devenit realitate în ambele locuri dintr-odată".

Studentul a fost uimit. O clipă privi la Maestru, întrebându-se ce ar simţi dacă ar fi în mai multe locuri în acelaşi timp; nu doar o fantomă subţire, ci pe deplin încorporat, conştient, conştient şi foarte prezent. În cele din urmă, studentul a întrebat: „Maestre, mi-ar plăcea să aud mai multe despre modul în care sunteţi în stare să faceţi acest lucru, dar chiar acum sunt în drum spre o întâlnire spirituală. Ne-am putea întâlni mâine seară să vorbim despre asta?"

* * *

Draga cititorule, unele dintre aceste adevăruri foarte simple sunt chiar acolo pentru voi pentru a fi văzute. Dar, când eşti în conştiinţa şi limitele timpului; când eşti atât de ocupat încercând să-ţi dai seama cum să te încadrezi în timp şi cum să faci ca realitatea actuală să fie mai buna, chiar dacă răspunsul este chiar în faţa ta, este aproape invizibil. Eşti atât de cufundat în timp – în orare, planuri şi programe – încât treci chiar pe lângă răspunsul pe care îl cauţi, la fel cum a făcut elevul cu Maestrul.

Sunteţi obişnuiţi cu realitatea singulară, cu gândul singular şi, cu siguranţă, cu conştiinţa singulară. Este nevoie de multă muncă din partea voastră, pentru a vă imagina în afara conştiinţei singulare. Când am spus că sunt realităţi în jurul nostru care depăşesc natura fizică a acestui univers, voi aţi gândit la asta, dar doar v-aţi gândit la un alt alt univers cu aceleaşi tipuri de galaxii, stele şi orice altceva pe care le avem aici. Nu e deloc aşa.

Odată ce ieşiţi din această perspectivă sau plan al conştiinţei, care include timpul şi spaţiul, totul se schimba. Şi, atunci când coexistaţi în afara timpului şi a spaţiului, conştiinţa nu este doar singulara, nu doar într-un singur punct de timp-spaţiu; ea este plurala, foarte multidimensionala. Conştiinţa voastră poate fi în multe locuri sau poate fi doar în unul, aşa cum Maestrul stătea lângă turnul cu ceas

împreună cu elevul şi în acelaşi timp se afla acasă pregătind cina. Acest lucru nu este science-fiction sau un vis magic. Acesta este modul în care realitatea se presupune a fi.

Acum, de obicei este mai uşor să fii în acest continuum spaţiu-timp şi, de asemenea, într-un punct aflat în afara timpului şi spaţiului. Dar, dacă vă permiteţi, veţi putea coexista literalmente în mai multe locaţii şi puncte multiple de conştiinţă din acest cuantum timp-spaţiu. O puteţi face doar prin alegere. Faptul este că puteţi fi şi aici şi acolo. Nu părăsiţi timpul şi spaţiul pentru a merge într-un alt domeniu; coexişti în ambele.

Esenţa este că eul uman se trezeşte şi începe să recunoască faptul că face parte dintr-o fiinţă multidimensională, care nu este blocată în timp şi spaţiu.

Sinele uman îşi dă seama că poate continua să fie în timp şi spaţiu, în lumea fizică, şi în acelaşi timp să fie conştient de sine şi restul fiinţei în alte puncte ale conştiinţei.

Cu alte cuvinte, puteţi experimenta elemente de timp, spaţiu, natura fizică şi realitate chiar aici, şi în acelaşi timp cum este să fii în afara timpului.

POVESTEA 8

Spălătoria

Bazat pe cineva pe care îl ştim cu toţii…

Maestrul a programat o întâlnire cu un student numit lui Nicholas. Nicholas s-a confruntat cu o mulţime de haos interior şi tulburări, astfel încât Maestrul a fost de acord să se întâlnească cu el. El i-a dat lui Nicholas adresa locului de întâlnire, care s-a întâmplat să fie spălătoria locala, acolo unde oamenii merg să-şi spele hainele.

Maestrului îi plăcea să meargă la spălătorii, chiar şi atunci când nu avea haine pentru a le curăţa. El privea cum oamenii vin cu coşuri pline cu haine murdare, le pun într-o maşină de spălat, adauga săpun, pun monedele în fantă şi apoi urmăresc cum se învârt maşinile. Pentru Maestru, acesta era unul dintre locurile cele mai amuzante.

Maestrul a sosit exact la ora 11, îmbrăcat pentru ocazie. El purta un costum de golf de la începutul secolului 20, cu pantaloni scurţi şi şosete lungi, o cravată şifonată şi o bereta colorata pe cap. El a observat că oamenii purtau unele dintre cele mai ciudate haine atunci când smergeau la spălătorie, aşa că a gândit că va face la fel.

Se aşează să aştepte şi, aşa cum a şi ghicit, Nicholas a ajuns cu aproape treizeci de minute întârziere. Era oarecum iritant pentru Maestru, pentru că te-ai putea aştepta ca studentul să fie la timp pentru o astfel de întâlnire importantă.

În cele din urmă, Nicholas se poticni la uşă şi se uita în sus pentru a verifica adresa spălătoriei. Se întreba dacă a găsit locul potrivit, dar apoi l-a observat pe Maestru stand într-un colţ în ţinuta sa colorata şi destul de neobişnuita. El ar fi trebuit să se întrebe de ce Maestrul era îmbrăcat aşa, dar Nicholas era în cea mai mare parte inconştient. Cu alte cuvinte, el nu era cu adevărat conştient de nimic, nici chiar de el însuşi.

Nicholas se aşează lângă Maestrul şi imediat a început să-şi ceară scuze. „Îmi pare foarte rău Maestre, dar traficul a fost teribil şi am rătăcit drumul. Am vrut să fiu aici mai devreme pentru a te întâlni. Îmi pare foarte rău". Studentul a continuat venind cu o listă întreagă de scuze. Maestrul ştia că viaţa lui Nicholas era o ruină absolută. El era întotdeauna în întârziere pentru tot; pentru că el era atât de controlat

de dimensiunea timpului, încât timpul îi modela viaţa şi nu invers.

Maestrul a spus, „Nicholas, cum te simţi azi?" Nicholas trăgându-şi în cele din urmă răsuflarea, şi încă fără să ştie prea bine că se afla într-o spălătorie sau că toţi oamenii din jurul lui îşi spala hainele murdare, răspunde: „Oh, eu sunt bine, Maestre. Eu fac bine".

Maestrul a dat din cap şi a întrebat: „Şi cum te mai descurci cu acea problemă de sănătate pe care o aveai?", Nicholas a spus, „Oh, este din ce în ce mai bine. Am lucrat mult la ea, mi-am schimbat dieta şi m-a făcut o mulţime de tehnici de curăţare. Sunt sigur că va dispărea în curând". Maestrul doar a ascultat. El îl cunoştea pe Nicholas de ceva timp şi ştia că Nicholas făcea mereu noi tehnici de vindecare, dar totuşi problemele sale de sănătate persistau.

Maestrul a spus, „Nicholas, cum stai cu conştiinţa de sine?" Acest lucru l-a prins pe Nicholas cu garda jos. El a trebuit să se oprească pentru un moment. Adevărul era că era foarte puţin conştient de sine, dar Nicholas a spus: „Oh, stau mult mai bine cu conştiinţa de sine, şi într-adevăr eu mă iubesc. Exact cum ai spus la cursuri, este vorba despre iubirea de sine şi eu chiar mă iubesc!"

Maestrul a ascultat toate acestea, apoi a spus, „Nicholas, te minţi". Acum, acest lucru într-adevăr l-a prins cu garda jos pe Nicholas, pentru că nu ura nimic mai mult decât să fie numit minciunios. Părinţii săi l-au acuzat de minciună de câteva ori, iar acest lucru a mers adânc. Prefera să i se spună prost, sau imatur, dar nu mincinos. A început să aibă flashuri cu situaţiile în care de multe ori părinţii săi l-au prins cu minciuni. Acuzaţia Maestrului l-a afectat cu adevărat şi, conform obiceiului său, a început imediat să nege. „Nu mint! Chiar sunt din ce în ce mai bine! Sănătatea mea merge spre bine. Conştiinţa de sine la fel. Sunt mai abundent. Toată viaţa mea smerge mai bine".

Atunci Maestrul a spus: „Nu numai că eşti un mincinos, dar tu eşti un mincinos foarte priceput şi expert". Nicholas a devenit foarte supărat, argumentând şi negând în continuare chiar mai mult. El a crezut că poate Maestrul îl supune unui test şi a continuat să nege categoric, „Nu, nu, nu! Viaţa mea este mult mai bună. Ştiu că voi obţine

un loc de muncă în curând, ştiu că această problemă de sănătate este aproape rezolvata, iar oamenii spun că arat mai strălucitor ca niciodată. Totul este bine!”

Dar totul era o minciună, iar Maestrul ştia. El l-a privit pe Nicholas drept în ochi, pătrunzând prin el, prin minciuni şi toată amăgeala lui. Studentul a încercat să păstreze o fată curajoasa, dar putea simţi privirea Maestrului care căuta adânc în el, şi în cele din urmă s-a aşezat jos plângând. Chiar acolo, în spălătorie, cu Maestrul îmbrăcat în hainele sale de golf de la începutul secolului 20; chiar acolo, printre grămezi de rufe murdare şi maşini zgomotoase, Nicholas a plâns ca un băieţel.

Acum, aţi putea crede că ceilalţi oameni care-şi spălau rufele ar fi observat acest lucru, dar, la fel ca Nicholas, ei erau adormiţi, de asemenea. Ei erau atât de inconştienţi de tot ce era în jurul lor, inclusiv de ei înşişi, încât nu au observat această scenă destul de neobişnuită – un om pe podea plângând, un alt bărbat aflat în apropiere îşi exersa lovitura de golf. O scenă ciudată, dar nimeni nu a observat.

Maestrul a aşteptat cu răbdare până când Nicholas s-a oprit epuizat. Nicholas nu mai plânsese de o lungă perioadă de timp, şi asta l-a ajutat să cureţe o parte din propriile sale rufe murdare din interior. L-a făcut să realizeze că era într-adevăr un mincinos. În cele din urmă, studentul s-a ridicat de pe podea, s-a aşezat din nou pe scaun şi Maestrul a pus bilele lui golf deoparte. Studentul a spus: „Maestre, îmi pare atât de rău că am venit astăzi aici şi am minţit. Nu ştiu de ce am făcut-o şi îmi pare foarte rău. Evident că aveţi o mare putere psihică, pentru a putea vedea prin minciunile mele”.

„Nicholas, nu-mi pasă dacă mă minţi. Nu contează niciun pic”, a spus Maestrul. „Ceea ce contează este că te minţi pe tine însuţi. Toată viaţa ta este o mare minciună. Nu vorbesc despre genul de minciuni de care părinţii tăi te-au acuzat. Adevărata minciună este minciuna pe care ţi-o spui ţie însuţi.

„Toată viaţa ta este o minciună. Tot ceea ce ai făcut până acum este o minciună. Percepţia pe care o ai despre tine însuţi nu este altceva decât o minciună. Dar, Nicholas, nu eşti singur în asta. Vezi tu

aceste alte persoane? Viețile lor sunt, de asemenea, minciuni. Oamenii care trec pe stradă, viețile lor sunt minciuni, ceea ce înseamnă că nu sunt adevărate, nu sunt complete. Nicholas, undeva în adâncul tău știi că viața ta este o minciună și, indiferent de ceea ce faci, nu vei fi fericit. Nu contează cât de mult încerci să o acoperi, sau s-o vindeci sau s-o repari, indiferent de cât de multe căi spirituale tai urma, nu te vei simți mai simtă bine. Și asta este adevărata tristețe".

Maestrul a continuat: „Știi, Nicholas, oamenii sunt un fel de mașină de spălat. Ei vin cu hainele lor murdare, adaugă puțin detergent, le baga în apă, le spala, le clătesc, le centrifugează, apoi se usucă și le împăturesc. Ei continuă să facă aceasta săptămână după săptămână, încercând să mai curate un pic de murdărie din viața lor. Săptămână după săptămână, ei vin aici cu hainele murdare. Săptămână după săptămână, ei merg acasă și le îmbracă. S-ar putea crede că, după un timp, își vor lua haine complet noi – se vor schimba total – sau cel puțin nu le vor pune în primul rând. Dar, săptămână după săptămână, an după an, ei vin aici să spele, spală, storc și usucă, din nou și din nou, și din nou.

„Așa este viața umană, dragă Nicholas. Asta este ceea ce tu și mulți alții au făcut. Și apoi te minți pe tine că îți place, că faci progrese, că te bucuri să speli haine. Te minți pe tine în legătură cu viața ta, dar tu știi că pur și simplu nu este corect. Nicholas, vreau să te duci acasă, să dai toate hainele jos și să rămâi gol. Și să nu pui hainele alea înapoi până când nu ai ajuns cu adevărat gol cu tine, cu alte cuvinte, până când nu ți-ai permis să vezi cine ești cu adevărat, ceea ce viața ta este cu adevărat și despre ceea ce vrei cu adevărat. Stop minciunilor, Nicholas. Oprește-te să mai acoperi toate astea. Du-te acasă și fii complet gol cu tine".

Nicholas se simțea șocat, confuz și insultat, dar el știa că Maestrul avea dreptate. El și-a adunat lucrurile lui, fără să-și dea seama că Maestrul era îmbrăcat în haine de golf și ca toți ceilalți își spălau rufele murdare, a plecat acasă, și a uitat să-și scoată hainele. În schimb, el a căzut adormit pe pat și s-a trezit a doua zi cu aceleași minciuni, aceeași cicluri de spălare, clătire, centrifugare, uscare.

Şi aşa se termina povestea Maestrului; nu întotdeauna un final fericit. Oh, poate într-una din aceste zile, Nicholas va înţelege că s-a minţit pe el însuşi, că a fost în aceleaşi tipare şi cicluri de a cere sfaturi, a studiia fel de fel de lucruri spirituale, chiar şi având acces la un maestru, dar încă nu ajunge nicăieri. Poate într-o zi îşi va da seama că e timpul să se întoarcă la el însuşi, că e timpul să permită cine este el cu adevărat.

POVESTEA 9.
Interviul

Inspirata de Elvis, Maestrul...

Rachel a tras maşina ei în parcarea magazinului alimentar, a oprit motorul şi a gândit, „Ce loc ciudat pentru a avea o întrevedere cu Maestrul".

Rachel a lucrat part-time ca şi contabil, dar pasiunea ei adevărată era noua ei revista spirituală. Îi plăcea să comunice şi să împărtăşească cu alţii care erau treziţi şi a început revista cu fonduri proprii. Acum, ea avea o pasiune extraordinară pentru scrierea articolelor lunare şi a reuşit într-un fel să obţină un interviu cu Maestrul. De fapt, aceasta a fost mult mai uşor decât s-ar fi aşteptat. Ea a crezut că Maestrul este foarte ocupat şi nu are timp de pierdut pentru o intervedere cu un reporter începător şi o revistă de început, dar într-adevăr, el i-a acordat interviul. Aproape că părea încântat de ea, ca şi cum acesta nu ar fi avut nimic mai bun de făcut, aproape ca şi cum ar fi aşteptat apelul. Dar cât de ciudat I s-a părut faptul ca Maestrul a aranjat să dea interviul într-un magazin alimentar.

Era sâmbătă dimineaţa, unul dintre cele mai nepotrivite momente pentru a merge la un magazin alimentar. Maestrul i-a spus Rachelei să se întâlnească în interiorul magazinului şi că ea îl va recunoaşte imediat. Dar ea s-a simţit un pic confuza, dezorientată şi oarecum nervoasa fiind în prezenţa unui maestru. „Poate un maestru să vadă toate gândurile mele?", Se întrebă ea. „Poate că asta ar putea să fie prima întrebare a interviului. Dar, dacă el va şti deja ce vreau să-l întreb. Poate Maestrul să vadă toate lucrurile rele pe care le-am făcut vreodată? Ei bine", gândi ea cu un zâmbet strâmb", Dacă ar putea vedea probabil nu mi-ar fi acordat acest interviu".

Rachel a intrat în magazin, a luat un coş din obişnuinţă, şi se uită în jur după cineva care arăta ca un maestru, poate că cineva îmbrăcat într-o haină foarte elegantă. Dintr-odată a fost surprinsă să vadă pe cineva îmbrăcat ca Elvis, într-un costum alb de poliester pentru petrecerea timpului liber, cu revere largi, o centură mare, ochelari de soare negri şi părul pieptănat pe spate. Rachel se întrebă pentru un moment, „Ar putea fi asta? Nu, bineînţeles că nu". Dar ea se uită din nou. Maestrul zâmbi larg şi spuse: „Omule, îmi place cu adevărat Vegasul". Ea a crezut că trebuie să fie tot o mare greşeală, dar nu a fost, maeştrilor placându-le să se îmbrace în tot felul de moduri – Elvis, păsări, orice altceva – pur şi simplu pentru că ei pot. Lor le place să se îmbrace diferit în fiecare zi, astfel încât să nu rămână blocaţi în vechile tipare de a purta aceleaşi haine vechi.

Maestrul merse şi o salute pe Rachel, nu cu obişnuitul „Namaste", aşa cum de altfel se aştepta, ci cu, „Omule, îmi place foarte mult Vegas!" Acum, acest lucru a aruncat-o complet de pe linie, ceea ce era desigur o parte a intenţiei Maestrului. El a vrut să o scoată din zona ei de confort şi din toate presupusele ei concluzii cu privire la ceea ce presupunea că se va întâmpla în timpul acestui interviu, şi cu siguranţă a reuşit. Iat-o la un interviu cu un Maestru – impostor Elvis, într-un magazin alimentar, într-o sâmbătă dimineaţă aglomerata. Era deja o cale de a o scoate pe Rachel din zona de confort.

Maestrul a spus: „Hai să mergem. Am cumpărături de făcut". A luat un cărucior şi au început să mergea prin magazin. Rachel a pus prima ei întrebare. „Dragă Maestre, cititorii mei sunt interesaţi de acest lucru numit Noul Pământ. Unde este? „Maestrul a respirat adânc

şi a spus: „Nu este nicăieri. Şi, este peste tot”.

„Este Planeta X?”, întreba Rachel. Maestrul a spus: „Nu, nu chiar. Sunt unii care simt Noul Pământ şi i-au dat acest titlu de „Planeta X”. Aşa sună foarte misterios şi conspirativ – planeta ciudata ascunsa în spatele soarelui sau oriunde o fi – dar nu, nu e X. Planeta asta este o frumoasă distragere a atenţiei pentru cei care într-adevăr nu doresc să înţeleagănoul Pământ. Ea nu e nici Nibiru, această „planeta pierdută”, despre care vorbesc unii. Este Pământ, dar nu este fizic. Nu există nicăieri în mod special, şi există peste tot. Noul Pământ este un frumos punct de conştiinţă”.

Rachel nu prea sigura încotro să ducă mersul interviului, puse întrebarea: „Cine trăieşte pe Noul Pământ?” „Oricine are conştiinţa este acolo”, a spus Maestrul. „Oricine înţelege frumuseţea vieţii de pe acest clasic Pământ, cineva care a avut un vis sau o speranţă de împlinire a acestui clasic Pământ, oricine alege propria lor suveranitate şi libertate. Nu e un club sau ceva ce trebuie să fii acceptat pentru a intra. Noul Pământ este speranţa, visul, împlinirea şi finalizarea acestei planete”.

„Când oamenii mor, nu se duc la New Pământ?”, A întrebat Rachel. „Nu neapărat”, a răspuns Maestrul. „Când cei mai mulţi oameni mor se duc în Tărâmurile Apropiate, un fel de nor al conştiinţei de masa care înconjoară Pământul Clasic. De fapt, cei mai mulţi oameni merg exact acolo unde îi conduc convingerile lor; tot ceea ce au crezut pe Pământul clasic este ceea ce experimentează în Tărâmurile Apropiate. Foarte puţini oameni merg de fapt la Noul Pământ, şi foarte, foarte puţini înţeleg cu adevărat cum să fie acolo în conştienţă. Deci, nu, nu este chiar un loc unde oamenii merg între vieţi”.

Acum, Rachel era şi mai confuza. Ea îşi dorea răspunsuri foarte succinte pentru articolul ei, dar îi era destul de greu să înţeleagă ce-i spune Maestrul. Deci, ea a revenit la întrebarea principală.

„Dar unde se afla acest Nou Pământ?”

Maestrul ştia că aceasta era cea mai mare întrebare pe care o avea, motiv pentru care a invitat-o la hipermarket. „Noul Pământ este aici”, a spus el. „Nu este vorba doar într-un singur loc; este peste tot. Într-un fel, este ca acest magazin alimentar. Vezi tu, aşa cum mergem pe jos în sus şi în jos pe culoarele acestui hipermarket, există o abundenţă de opţiuni, o varietate extraordinară care era o raritate în

urmă cu 50 sau 100 de ani. Aici puteţi cumpăra orice, de la salata la medicamente pentru flori, pâine proaspătă, instrumente şi detergent. Tot ce vrei e chiar aici.

„Lucrul uimitor este că există atât de multe posibilităţi de a alege. În cazul în care sunteţi conştient despre corpul vostru, exista multe alimente sănătoase de unde să alegi. Există alimente proaspete din camp, cultivate ecologic, fără pesticide, fără a ceea ce numiţi Organisme modificate genetic. Exista alimente care s-au dezvoltat în mod natural şi cu conştiinţă, care răspund şi rezonează cu corpul tău.

„Dacă vă aflaţi într-un loc diferit al conştiinţei, puteţi cumpăra conserve de legume, alimente prăjite, chiar şi alimente care au fost preparate acum multe luni şi învelite în plastic. Orice ai vrea este aici. Şi frumuseţea este că puteţi să faceţi o alegere. Puteţi obţine produse de înaltă conştiinţa, şi chiar dacă acestea costa un pic mai mult nu contează cu adevărat pentru cineva conştient. Sau puteţi lua produse a căror energie a forţei vieţii s-a pierdut prin coacere, prăjire, prelucrare, produse care sunt mai abuzive pentru mediu şi pentru corpul tău. Ele sunt chiar aici.

„Este o analogie minunata pentru Noul Pământ. Tu eşti în el chiar acum. Este peste tot în jurul tău, toate atributele, libertatea, expresia, suveranitatea, neliniaritatea, modul non-intelectual al fiinţei. E chiar aici pe raft, chiar aici, în viaţa de zi cu zi, dar cei mai mulţi oameni nu-l văd. Şi aceasta este de fapt o parte din frumuseţea Noului Pământ. Nu e ascuns şi nu există nicio conspiraţie să-l ţină departe de oameni. Guvernul cu siguranţă nu-l controlează, deoarece guvernul nu exista pe Noul Pământ. Nu e nevoie de el. Noul Pământ este chiar aici pentru omul conştient, îl poate privi şi poate face parte din el, la fel ca acest hypermarket.

„Îţi dai seama că unii oameni de aici nu au nicio înţelegere a produselor alimentare ecologice? Tot ceea ce ştiu este că acestea costă mai mult şi nu au un gust la fel de gras, sau dulce sau sărat. Când au intrat în magazin pentru a face cumpărături, ei pot vedea doar tipurile de produse alimentare care se potrivesc cu conştiinţa lor. Ei sunt atraşi de produsele alimentare la care, probabil, s-a adăugat sare, sau zahăr, sau arome, dar care nu sunt favorabile sau în armonie cu corpul de

lumină. Ei cumpără lucruri pentru că acestea sunt ieftine, şi nu pentru că sunt cele mai bune. Ei cumpără lucruri pentru că părinţii lor au cumpărat aceleaşi lucruri şi ei pur şi simplu nu au conştiinţa de a face o alta alegere. Ei cumpără lucruri pentru că le da un aport imediat de energie, cum ar fi ceva umplut cu carbohidraţi şi substanţe chimice. Ei nu înţeleg că ei pot mânca alimente care sunt de fapt mult mai bune pentru corpul lor, chiar dacă acestea nu au efectul unei explozii pe termen scurt de energie, deoarece energia se extinde şi le îndeplineşte nevoile în mod absolut corespunzător".

Rachel a respirat adânc şi a spus: „Maestre, dacă cele două Pământuri coexistă împreună, chiar dacă spui ca alţii nu-l pot vedea, la un anumit nivel nu pot deveni conştienţi că este aici?" Maestrul a răspuns: „Nu, deloc. Ei pur şi simplu nu-l văd, şi asta e frumuseţea Pământului Nou. Frumuseţea este că poţi fi al Noului Pământ, iar ei pur şi simplu nu te vor vedea. Poţi fi liber, poţi fi suveran, vă puteţi exprima, chiar şi plimba printr-un magazin alimentar într-un costum ca Elvis, iar ei nu te vor vedea. Ai observat că nimeni măcar nu s-a uitat de două ori la mine în ipostaza de Elvis, altcineva decât tine? Asta e frumuseţea Noului Pământ. Pur şi simplu ei nu pot să te vadă.

„Cu alte cuvinte Rachel, vreau să spun cititorilor tai să treacă peste teama că întunericul Vechiului Pământ se va infiltra în Noul Pământ. Spune cititorilor tăi că cei care nu au conştiinţa, pur şi simplu nu îl va vedea şi, prin urmare, ei nu-l pot ataca, fura sau corupe. Prin urmare, niciodată nu se vor repeta timpurile Atlantisului cu luptele şi războaiele, cu întunericul care încearcă să domine lumina, femininul care caută rezolvare pentru rănile sale, pentru că Pământul Nou a fost astfel setat încât să nu poată fi văzut pana când nu sunt pregătiţi".

„Dragă Rachel, spune cititorilor tăi să nu le mai fie teamă, să nu se mai uite înapoi, să nu-l mai pasteze secret chiar fata de ei înşişi, pentru că Noul Pământ este aici. Acesta poate fi experimentat, poate fi trăit, şi niciodată nu poate fi luat. Spune cititorilor tăi că nu contează dacă există sau nu o oarecare convergenţă a Pământului Clasic şi Noului Pământ, ca şi cum le-am aduce împreună şi să le lucreze împreună. Nu avem nevoie. Poţi fi propriul tău Nou Pământ chiar acum".

Maestrul a zâmbit, a respirat adânc şi a spus: „Acum, este timpul să merg acasă şi să lucrez la mişcările mele de dans”.

Câteva minute mai târziu, Rachael a auzit un anunţ venit prin sistemul de sonorizare al magazinului: „. Elvis a părăsit clădirea” destul de ciudat, se pare că nimeni altcineva nu a auzit pentru că au continuat să aleagă cumpărăturile de pe rafturi.

* * *

Atributele Noului Pământ, draga cititor, sunt de aşa natură încât să puteţi începe să le trăiţi de astăzi. Puteţi începe să vă daţi seama pentru voi înşivă. Vă cer să nu-l puneţi acolo undeva departe sau cândva în viitor, să încetaţi a vă gândi ca tu şi alţii veţi încerca să forţaţi punerea împreună a Pământului Nou şi a Vechiului Pământ. Nu aveţi nevoie. Noul Pământ se va integra în mod natural în fiecare uman trezit în mod individual, cate unul pe rând. Nu este un efort de grup. Noul Pământ este în voi.

Noul Pământ este speranţa, libertatea, expresia şi împlinirea, şi are loc chiar acum cu fiecare gând pe care îl aveţi, cu fiecare Permitere căreia îi daţi voie. Noul Pământ devine o parte din viaţa fiecărei persoane în mod individual şi, pe măsură ce permiteţi aceasta, începe să se schimbe grilele şi meridianele planetei fizice. Se schimbă formaţiunile magnetice ale planetei şi chiar afectează atracţia gravitaţională şi polaritatea planetei. Nu e invers. Nu este ca grilele magnetice sau cristaline se modifica mai întâi şi apoi voi vă adaptaţi la ele. Schimbările pe care le faceţi şi le permiteţi în viaţa voastră chiar acum, schimbă tot altceva.

Pe măsură ce permiteţi „Eu sunt” şi mai mult conştiinţei voastre să fie prezenta; aşa cum vă simţiţi în siguranţă să fiţi cine sunteţi, indiferent dacă eşti deghizat ca Elvis sau ca o călugăriţă sau ca oricine se întâmplă să fie astăzi; aşa cum vă simţiţi în siguranţă şi permiteţi acest lucru în viaţa voastră, aduce Noul Pământ mai aproape şi mai aproape în realitatea de zi cu zi. Şi, aşa cum se întâmplă acest lucru, aduce conştiinţa de masa în sine la un nou nivel. Aduce potenţialul Noului Pământ mai aproape de oricine, dar ei încă mai trebuie să-l

aleagă pentru ei înşişi.

Există o teamă inerentă în interiorul vostru, care merge înapoi la vremurile de pe Atlantis. Este teama că te vor vedea, iar apoi ei te vor ataca şi distruge chiar şi lucrurile tale preţioase. Dar ei nu vor putea. Ei nu pot, pentru că ei pur şi simplu nu se conectează cu el şi nu-l văd. Ştii exact despre ce vorbesc penytru că ai experimentat-o singur. Ai intrat într-un magazin alimentar în care îţi faci cumpărăturile de ani de zile, şi dintr-odată vezi ceva nou pe raft, un produs sau un instrument sau tip de aliment. Vă întrebaţi dacă tocmai a fost adus, dar, de fapt, el a fost mereu acolo. Conştiinţa sau rezonanţa ta pur şi simplu nu l-a văzut înainte, chiar dacă ar fi fost întotdeauna acolo.

La fel este şi cu Noul Pământ. Nu trebuie se va mai ascundeţi. Pur şi simplu ei nu vă văd, pentru că sunt încă implicaţi cu alţii de conştiinţă similară. Când spun „ei", vorbesc despre oamenii care v-au pus jos, cu care aţi luptat şi care au încercat se va tragă într-o conştiinţă inferioară; oamenii care au râs de voi şi care v-au dispreţuit; oamenii care încearcă să deţină o energie foarte veche pe această planetă, şi ei sunt peste tot. Puteţi să-l vedeţi în titlurile din fiecare zi – grupuri religioase, grupuri politice, grupuri de afaceri şi altele, care încearcă să tragă înapoi. Ei nu înţeleg termeni ca „Noul Pământ". Ei vor doar să se întoarcă la o cale mai veche. Ei atârnă de ea cu o rigiditate, reguli şi credinţe care nu au nicio libertate, şi ei justifică sub steagul lui Dumnezeu sau profeţi sau orice altceva.

Nu trebuie se va fie teamă de ei, pentru că pur şi simplu nu vă văd. Ei nu pot lua energie de la voi, pentru că ei nu vă văd. Ei nu sunt interesaţi de voi. Aceştia preferă lupta cu cei care au acelaşi nivel de conştiinţă. Vedeţi acest lucru în războaiele religioase, iar eu nu mă refer doar la o singură religie care se luptă împotriva unei alte religii, dar, de asemenea, o religie se luptă în sine. Aceasta este cazul celor mai mari, cel mai urate şi mai întunecate lupte care a avut loc, pentru că are de-a face cu cei care sunt de fapt în aceeaşi conştiinţă. Ei încearcă să fure energie unii de la alţii, încercând să obţină un fel de putere sau autoritate. Lor chiar nu le pasă de voi, pentru că voi nu sunteţi pe câmpul de luptă.

Ceea ce vreau să spun este că este sigur pentru voi să fiţi cine

sunteţi şi să îmbrăţişaţi conştiinţa Noului Pământ. Aţi contribuit la proiectarea arhitecturii energetice a Noului Pământ, începutul caii, în urma în momentele finale ale Atlantisului. Aţi ştiut că ar putea fi o speranţă mai mare şi un vis mai mare. Aţi ştiut că este necesar să existe un loc pentru împlinirea călătoriei în conştienţa realizată şi voi sunteţi printre cei care l-au adus ca vis în fiinţă. Aţi mers acolo, din nou şi din nou, între vieţi şi noaptea în starea de vis, ajutând la crearea sa ca locul frumos care a devenit.

Astăzi, există peste 200 de dimensiuni ale Noului Pământ. Ele sunt necesare, deoarece Noul Pământ este, de asemenea, locul în care fiinţele angelice, cei care vă vor urma, vin să înveţe cum este să fii în corpul fizic, ca parte a propriei lor Realizări a lui Eu sunt.

Chiar acum, orice fiinţă cu suflet care vrea să ascensioneze sau să realizeze iluminarea, trebuie să meargă pe calea Vechiului Pământ sau a Noului Pământ. Pentru a deveni pe deplin încorporaţi în ei înşişi, ei trebuie să experimenteze cum e să fii conştient, apoi cum să atragă energia, apoi cum să devină pe deplin încorporaţi în acea energie în acea realitate. Acesta este motivul pentru fiecare fiinţă cu suflet vine prin intermediul Pământului sau unul dintre Noile Pământuri pe drumul lor spre iluminare.

Noul Pământ a devenit, de asemenea, biblioteca conştiinţei Pământului Clasic. Conştiinţa de masă este un fel de nor poluat, o compilaţie a tuturor gândurilor, alegerilor, acţiunilor şi orice altceva care s-a întâmplat vreodată pe această planetă. Noul Pământ, pe de altă parte, este biblioteca. Acesta nu conţine fapte şi cifre şi amintiri şi liniile temporale, aşa cum conştiinţa de masa o face. Noul Pământ conţine înţelepciunea, frumuseţea adevărata, eleganţa a tot ceea ce s-a întâmplat aici. Esenţa călătoriei voastre se află în biblioteca Noului Pământ şi sunt cei care vin din toate părţile omniversului, din toate colţurile creaţiei, să simţi şi să înceapă să înţeleagă experienţa.

POVESTEA 10.
Nava Mamă, (EGIPT 2014)

Inspirata din originile noastre intergalacice…

Maestrul sta în scaunul sau confortabil lângă foc, savurându-şi ceaiul. Studenţii sunt adunaţi împrejur pentru întâlnirea săptămânala de miercuri seara cu Maestrul, ceva ce aşteaptă cu nerăbdare pentru ca lor le plac poveştile Maestrului. Într-adevăr, câţiva ştiau ca povestirile erau inspirate pe propriile lor experienţe personale, chiar dacă nu a folosit numele adevărat din respect pentru călătoria lor. După ce s-au liniştit, Maestrul a luat câteva momente pentru a respire împreună cu studenţii şi apoi a început să vorbească:

„Acum, întrebarea cu care am să vă las – şi nu va voi da răspunsul, vă las să descoperiţi voi înşivă – este aceasta: Vă veţi mai întoarce voi pentru o alta viaţă? sau mai bine spus, aveţi deja o viaţă viitoare? Interesant, interesant, f. interesant. Ah, am să vă dau ceva cu care se va jucaţi, vom vorbi despre asta mai târziu.

Vreau să realizaţi ca chiar acum, în ceea ce voi numiţi momentul prezent, exista o alta viaţă care are loc, poate fi foarte, foarte diferita de tipul de viaţă ce-l ştiţi acum, dar poate avea loc chiar acum. Puteţi avea o viaţă trecută care este chiar în acest moment şi care este mult mai iluminata decât aceasta viaţă. Sau sunt toate, au loc toate în acelaşi moment.

Iată cum o să explic aceasta. Imaginaţi-vă o navă spaţială imensa, nava mama (Adamus chicoteşte), o navă mama mare imensa stand deasupra realităţii voastre şi trimite mici nave, ca nişte staţii în realitatea aceasta, pe acest pământ. Şi ele aterizează şi tocmai a trimis câteva aspecte ale voastre care au luat o viaţă.

Deci aproape ştiţi despre ce vorbesc, celelalte nave mici îşi au

vieţile lor de asemenea şi acum nava-mamă, voi, se uita în jos la toate aceste aspecte care au vieţile lor, se uita la un peisaj al timpului, nu o linie a timpului ci la un peisaj al timpului curbat. Aceasta nava-mamă se uita la toate aceste vieţi care au loc, realizând bineînţeles că nu au loc într-un mod secvenţial, nu în sensul evoluţiei de la o viaţă la alta obţinând înţelepciune ca atunci când urci pe scări, ca o scară spre rai.

Voi aţi putea să aveţi una din aceste micuţe nave care au aterizat pe Pământ care este foarte înţeleaptă şi o alta aici care este beata şi o alta lângă care a luat un fel de boala mentala şi intenţionat, toate întâmplându-se simultan. Hmmm! Din nou, nu gândiţi în termeni de spaţiu şi timp liniar, ci în termeni de timp ca un peisaj, toate întâmplându-se ca un întreg. Hmmm! Ma urmăriţi, mă înţelegeţi? Hmm!

Dintr-odată nava mama realizează că este timpul să aterizeze, este trezirea, începutirile iluminării. Nava mama spune: mai bine ar fi să-mi colectez toate vieţile mele, şi lucrul ciudat este ca TU, în această viaţă – aceasta mica nava care este cea mai apropiată, cea mai legata energetic cu nava mamaeste prima care vine. Aceasta viaţă este prima care se integrează cu Nava Mama motiv pentru care devine căpitanul, asumându-şi locul la cârmă şi cheamă toate celelalte aspecte/vieţi să vină înapoi la staţie, la Nava Mama – „E timpul să mergem acasă".

Şi apoi Nava Mama teleportează toate aceste vieţi trecute şi viitoare şi curente, pe toate aceste vieţi le suge înăuntru în integrare, le aduce în Camera de Integrare din Nava Mama, şi apoi aterizează întreagă, integrata, toate împreună. În timp ce aterizează, toate aceste entităţi care au fost acolo jos, încep să vorbească în acea Camera de Integrare şi una spune, „Am avut aceasta viaţă uimitoare în Egipt, stai să vezi, am fost un faraon". O alta spune, „eu am avut o viaţă teribila în Anglia, a şi a trebuit să mănânc mâncarea îngrozitoare de acolo". Încep să compare poveştile, să compare ce au făcut, ce au învăţat, încep să împărtăşească înţelepciunea şi între timp căpitanul aflat la cârma asculta toate aceste povesti. Apoi căpitanul simte toate acestea, colectează toate acestea şi le aduce în interiorul lui şi aterizează nava, deschide uşa şi proclama: „Eu sunt!"

Maestrul face o pauză şi priveşte la studenţii adunaţi în jurul sau: „Acest căpitan al Mamei Nava nu e altcineva decât voi. Voi aţi colectat toate aceste aspecte, vieţi trecute, vieţi viitoare". Unul din student întreabă: „Două vieţi pot avea loc simultan?" Da, se poate –

răspunde Maestrul – nu este ceva foarte des, dar se poate întâmpla şi probabil nu veţi şti de cealaltă viaţă, poate nici nu-ţi va plăcea acel aspect şi el nu te va plăcea pe tine. Dar da, da, puteţi avea două vieţi în acelaşi timp.

Acum, în acest punct, tu, căpitanul Navei Mama, ieşi din spaţial navei şi începi cu adevărat să trăieşti, să experimentezi viaţa. Acum, ştii ca deoarece ai Nava Mama, poţi să pleci oricând, ai Nava Mama acum şi eşti capabil să călătoreşti dincolo de viteza luminii şi dincolo de timp şi poţi să faci absolut ce doreşti şi de asemenea poţi să fii împământat aici pe această planetă dacă vrei. Eşti tu acum. Tu experimentezi. Eşti conectat cu Nava Mama care a aterizat. Sunteţi voi, voi experimentând, conectându-vă şi simţind înţelepciunea experienţelor tuturor acestor vieţi, chiar dacă sunt în viitor. Ştiu că va scărpinaţi în cap şi gândiţi, cum să fiu eu peste 300 de ani? Nu contează, fiţi acum. Fiţi acum. Nu aşteptaţi 300 de ani, fiţi chiar aici acum.

Vă puteţi conecta cu rădăcinile voastre angelice ancestrale din timpurile antice, conectativa cu rădăcinile voastre stelare de dinainte să fi venit aici. Vedeţi voi, Nava Mama a călătorit, a zburat în celelalte galaxii stelare, a avut câteva experienţe acolo, dar totul este conţinut în aceasta Nava Mama, inclusiv seminţele stelare. Nu trebuie să mergeţi nicaiari ca să aveţi răspunsurile, voi sunteţi Nava Mama".

Studenţii erau uimiţi, camera atât de liniştită încât puteaţi auzi o picătură căzând. „Să respirăm adânc" – spuse Maestrul. „Ahhh, ce-mi plac aceste momente, pentru ca ştiu ca într-un fel va provoacă. Ah, da, începeţi să vă gândiţi la toate aceste vieţi trecute, prezente şi viitoare şi apoi realizaţi ca nu contează, ca totul este înăuntru chiar acum".

Maestrul făcu o pauză pentru câteva minute, timp în care studenţii integrau cele spuse. Când el a putut simţi energia din camera liniştindu-se ca urmare a faptului că studenţii au încetat să mai gândească şi au început să simtă, el a spus: „Respiraţi din nou profund. Să începem cu conştiinţă, lumina, conştientizarea. Este „Eu Exist. Eu sunt".

„Conştiinţă nu este corpul vostru, sau mintea voastră. Eşti TU, fiinţă minunata care eşti, esenţa. Simţiţi în conştiinţă. Este conştientă, şi este atât de frumoasă, eleganta, simpla".

Realizarea, înţelegerea, vin atunci când conştiinţa şi cunoaşterea se întâlnesc. Un alt mod de a spune este ca, cunoaşterea

este prezenta permanent în jurul vostru, este tot timpul prezenta, întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi, dar fără conştiinţă care să fie acolo nimic nu se întâmpla, doar pluteşte acolo undeva, în special când exista grinzi foarte puternice în timp şi spaţiu, sau un destin chiar, conştiinţă nu are oportunitatea să se întâlnească cu cunoaşterea, să vină în înţelegere.

Înţelegerea, realizarea, vine atunci când aţi înţeles, nu prin studiu. Pur şi simplu ştiţi şi ştiţi atunci când ieşiţi din minte, mergeţi dincolo de timp şi spaţiu şi luaţi aceasta conştiinţă frumoasa care înseamnă a fi conştient. Conştiinţă este acest Eu exist, Eu sunt tot ceea ce sunt. Conştiinţa, lumina, a fi conştient, este acest Eu Exist, Eu sunt. Conştiinţă nu reprezintă corpul sau mintea voastră, ci sunteţi voi, frumoasa fiinţa care sunteţi, esenţa.

Simţiţi în conştiinţa, este a fi conştient, este foarte frumoasă, elegata şi simpla. Conştiinţă este a fi conştient de tine, conştient de conştiinţa ta şi majoritatea oamenilor nu sunt conştienţi de ei înşişi şi de conştiinţa lor. Aceasta conştiinţă, Eu sunt, poate merge oriunde în timp şi în afara timpului, în spaţiu şi în afara spaţiului, oriunde. Şi aşa cum bine ştiţi, conştiinţă nu poate fi niciodată preluata de altcineva, nu poate fi distrusă, stricata sau rănită, este pura conştiinţă.

Aceasta este ceea ce vă eliberează pe voi să călătoriţi în spaţiu, în timp şi dincolo de ele, aceasta vă eliberează de ele, nu exista limite, nu este lenta ca viteza luminii, poate fi oriunde instataneu, instantaneu în momentul în care îi permiteţi.

Stam aici şi vorbim despre conştiinţa şi de asemenea o aplicam. Mulţi, mulţi ani de acum încolo fizicienii vor începe să înţeleagă rolul conştiinţei în orice creaţie, dar voi începeţi deja să o experimentaţi, nu-i nevoie să ştii matematica şi ştiinţă din spatele ei, este doar conştiinţa, ea este cea care creează realitatea şi poate merge oriunde. Poate fi Nava Mama şi de asemenea poate fi toate celelalte nave sateliţi. „ŞI" sunteţi voi.

Acum când voi puneţi conştiinţa în cunoaştere, atunci aveţi Realizarea. Aveţi înţelegeri, este acel moment de aha! despre care Tobias v-a vorbit acum mult timp în urmă. Aha! Aveţi înţelegerea, este încorporat, ancorat în realitate. Puteţi spune ca înţelegerea, cunoaşterea este ca Nava Mama care conţine toată informaţia şi înţelegerea şi înţelepciunea adunată de toate vieţile voastre din trecut, prezent şi viitor şi chiar de dinainte să veniţi pe Pământ, este toată

cunoaşterea, înţelepciunea sufletului. Toată aceasta cunoaştere, această înţelepciune a sufletului, a Navei Mama, şi singurul lucru pe care îl aşteaptă sunteţi voi, conştiinţa voastră. Nu fiţi înşelaţi/păcăliţi de gând, conştiinţă este a simţi, a fi conştient, nu are nevoie de date, fapte şi numere, ea doar exista. Deci, în acest spaţiu sigur, lăsaţi-vă conştiinţa să fie în cunoaştere, în cunoaşterea vieţii voastre, această viaţă. Lăsaţi-vă conştiinţa să fie în cunoaşterea corpului vostru de lumină. Nu-i nevoie să ştiţi detalii sau ştiinţă; nimic din toate acestea, doar lăsaţi-vă conştiinţa să fie în aceasta cunoaştere a corpului de lumina care deja exista, care deja călătoreşte, care merge pe planeta undeva într-un timp. Lăsaţi-vă conştiinţa voastră să fie în acea cunoaştere fare forţa, fără presiune, fără a încerca să o rezolvaţi, fără frica, pur şi simplu în conştiinţă. Când faceţi acest lucru, când vă lăsaţi conştiinţa să fie în cunoaşterea corpului de lumina, apoi are loc/vine înţelegerea. Nu contează dacă realizarea are loc acum sau mai târziu, nu contează dacă este deja realizata. Nu este nevoie să o forţaţi să vină la voi, doar fiţi în conştiinţă.

Dacă nu ştiţi cum să faceţi acest lucru, imaginaţi-vă lumina lui Eu sunt, sau cum vreţi s-o numiţi, lumina voastră şi imaginaţi-vă cum curge şi iluminează şi se contopeşte cu întunericul sau nonconştienta corpului vostru de lumina, imaginaţi-vă cum conştiinţa voastră pluteşte înăuntru a ceea ce ar fi vasul nonconştient al corpului vostru de lumina care doar pluteşte şi acum vă lăsaţi conştiinţa sa ilumineze acest lucru numit corpul de lumină. Este atât de simplu, voi doar v-aţi contopit conştiinţa şi cunoaşterea împreună şi apoi urmează realizarea. Atât de simplu".

Maestrul a privit în jurul camerei, iluminata doar de focul din cămin. Studenţii erau adânc în experienţa conştientei lor. Pentru un moment s-a gândit la timpul în care era mereu în minte, aproape orb la adevărata experienţa. Ştia că mulţi dintre student vor continua să se lupte cu gândurile lor decât să fie în cunoaşterea lor. Dar de asemenea ştia, ca mai devreme sau mai târziu, vor renunţa la luptele mentale şi simplu, vor Permite.

Permite. Aceasta a fost una din cele mai valoroase lucruri pe care le-a învăţat pe calea măiestriei sale. Să permită prezenta Eu sunt, sufletul şi spiritul în viaţa umană, mai mult decât a fi sinele uman încercând să fie spiritual. I-a trebuit mult timp să înveţe asta, sau mai bine zis să PERMITĂ asta, dar a fost punctul de cotitură al vieţii sale.

Zâmbea privind în jurul camerei la studenţii săi ce stăteau cu ochii închişi într-o adâncă mirare, ştiind ca fiecare dintre ei se îndreaptă spre Realizare. Nu era nicio îndoială în mintea Maestrului în legătură cu asta, pentru ca el de asemenea ştia că, mai devreme sau mai târziu, iluminarea vine în mod natural la fiecare.

Fără a-i deranja pe studenţi, s-a ridicat în linişte din scaunul confortabil, şi-a luat ceaiul, şi a plecat la culcare. A fost o zi lunga; acum era timpul să fie cu propria-i Nava Mama în dormitorul său.

POVESTEA 11.
Recunoaşterea
(Povestea lui Henry Smith)
Inspirata de mulţi căutători...

Henry era un tânăr, foarte preocupat de spiritualitate şi iluminare, dar şi foarte innocent şi naiv.

Astfel, noul student, care se afla în Şcoala Misterelor doar de câteva luni, a avut în cele din urmă permisiunea de a se prezenta în faţa Maestrului. Noul student auzise poveşti despre cum este să te afli în faţa Maestrului plin de nelinişte dar, de asemenea, de entuziasm, ştiind că, atunci când a sosit întâlnirea cu Maestrul, însemna că studentul a atins un anumit nivel sau grad de iluminare – l-aţi putea numi succes.

Deci, pentru noul student pe nume Henry – Henry Smith – venise ziua cea mare; era un om tânăr, foarte atras de spiritualitate şi iluminare, dar într-un mod foarte inocent, foarte naiv. Aşadar, venise timpul ca Henry să-şi abordeze Maestrul – Maestrul desigur, stând în scaunul său, cu ceaşca de cafea. Şi Henry se apropie de Maestru, un pic nervos, desigur, dar mai mult decât orice – emoţionat, pentru că, ei bine, acest

lucru ar fi fost ca primirea carnetului de note în şcoală. Ar fi fost ca o evaluare, având o privire generală cu Maestrul.
Henry se apropie de Maestru şi îi spuse: „Maestre, cum mă descurc? Au trecut câteva luni, am muncit atât de greu şi am încercat, fiind atât de harnic cu tot ce este de făcut aici, în această Şcoală a Misterelor. Maestre, cum mă descurc?”
Şi Maestrul se lăsă pe spate, în felul său măiestrit, cu ochii închişi şi spuse: „Student” – deoarece Maestrul nu se adresează niciodată studenţilor cu numele lor real – „Student, nu sunt eu cel care să măsoare sau să judece”.
Desigur, Henry a fost un pic dezamăgit pentru că dorea într-adevăr o evaluare din partea Maestrului.

Deci, Henry a respirat profund şi şi-a adunat energia şi gândurile într-un mod nou, în legătură cu ceea ce-l interesa şi spuse: „Maestre, Maestre, ai vrea să verifici cu ghizii mei spirituali şi să-i întrebi cum mă descurc”.
Şi Maestrul a respirat profund, a scrâşnit din dinţi un pic şi a spus: „Student, nu ai ghizi spirituali. Ai avut ghizi spirituali şi aceştia au fost cu tine multe, multe, multe vieţi. Dar, Student, s-au plictisit şi au plecat”.

Acum, Henry a devenit foarte descurajat şi foarte dezamăgit, dar Henry era hotărât, aşa cum sunt toţi studenţii. Toţi studenţii sunt atât de hotărâţi dar, uneori, atât de naivi, încât nu se prind. Deci, Henry se adună încă o dată, inspiră adânc şi zise: „Ah, Maestre, oare cum simt arhanghelii că mă descurc eu?”
Şi Maestrul stătu cu ochii închişi o lungă perioadă de timp, uşor, uşor doar clătinând din cap, respiră profund şi zise: „Student, arhanghelii sunt cu toţii ocupaţi, deoarece, acum, există atât de mulţi oameni care fac channel cu arhanghelii. Dar nu există nicio reacţie de la niciunul dintre arhangheli”.

De acum Henry era foarte, foarte dezamăgit, descurajat, înnebunit de durere. A simţit că era vorba de un joc şi că el era implicat. Dar studentul era atât de hotărât, într-un fel atât de încăpăţânat şi a respirat foarte adânc, spunându-şi „Acesta este doar un joc pe care Maestrul îl joacă cu mine. El încearcă să vadă cât de hotărât sunt. Mă voi duce către el încă o dată”.

Şi studentul spuse: „Maestre, cum simte Dumnezeu că mă descurc? N-ai vrea să verifici cu Dumnezeu?”

Maestrul a respirat profund şi a spus: „Doar o clipă”, apoi a intrat în stare de transă, iar după câteva minute a revenit spunând: „Care era numele tău?” Studentul a răspuns: „Este Henry. Sunt eu, Henry”. Maestrul a spus: „Dă-mi un moment”.
Maestrul, care juca teatru, desigur, a aşteptat un timp şi apoi, dintr-odată, s-a întors, a deschis ochii, s-a uitat direct la student spunând: „Dumnezeu nu ştie că exişti”.

Studentul a plecat descurajat, întristat şi înnebunit de durere. În dimineaţa următoare, a strâns tot ce-i aparţinea şi a părăsit Şcoala Misterelor. El administrează acum un ashram în care fac multe ceremonii pentru a se conecta cu Lemurienii, Pleiadienii, şi cu Eternul Unu, şi desfăşoară multe ritualuri pentru a ţine legătura cu o lista lunga de diverse makyo (cunoscut ca şi distrageri spirituale).
Deci, după acea întâlnire cu studentul, în acea noapte, Maestrul s-a dus la Clubul Maeştrilor încorporaţi, unde unii dintre ceilalţi Maeştrii au spus: „Deci, cum a mers cu studentul Henry?” Iar Maestrul a spus: „Nu a fost bine, cel puţin nu acum. Nu a fost prea bine deloc. Studentul încă nu realizează unul dintre principiile de bază în iluminare: *„Când cineva nu se recunoaşte pe sine, Spiritul de asemenea nu-l recunoaşte”.*

* * *

Acesta, draga prietene, este cel mai mare dar al compasiunii pe care Spiritul îl poate oferi.

Atunci când nu vă recunoaşteţi propria existenţă, atunci când vă bazaţi pe alţii pentru a vă măsura, pentru a vă evalua, pentru a şti dacă mergeţi bine sau nu; când nu vă vedeţi prin propriii voştri ochi şi când nu vă auziţi prin propriile voastre urechi, Spiritul nu vă recunoaşte, de asemenea. Vedeţi voi, Spiritul nu ştie că existaţi până în momentul în care *voi* ştiţi că existaţi.

POVESTEA 12

În grădina

(Debra, din „Lupta pentru putere”)

În onoarea familiilor noastre…

Maestrul avea o grădină frumoasă. Într-adevăr, el iubea lucrul în grădină, pentru că îl învăţa atât de multe despre viaţă şi despre ciclurile acesteia. El a învăţat despre creştere, despre cum plantele şi florile cresc, cum răsar la viaţă în fiecare primavera. Dar, de asemenea, l-au învăţat despre moarte, la sfârşitul fiecărui sezon florile şi plantele pot muri, doar pentru a se trezi la începutul sezonului următor. Grădina l-a învăţat ca viaţa continuă.

Într-o zi, Maestrul lucra în grădină şi câinele său, Hondo, se juca în apropiere. El şi-a iubit câinele foarte mult, deoarece câinii sunt atât de mult în serviciu. Ei sunt maeştri în felul lor propriu. Ei nu sunt neapărat fiinţe cu suflet, dar totuşi ei sunt în serviciu asemenea unui Maestru. Sunt o extensie a Maestrului, atât de iubitoare şi cu o astfel de nevinovăţie, atât de jucăuşe, fiind acolo în sprijinul energiei pentru Maestru.

În această zi, Maestrul a avut o întâlnire cu eleva cu numele de Debra. Ea sunat cu câteva zile mai devreme, dorind să stabilească o întâlnire imediat cu Maestrul. Deci, el a permis pentru această zi, la acest timp să vorbească cu ea, şi ea a venit. Debra a apărut cu câteva minute mai devreme decât stabiliseră. Ea nu a vrut să rateze programarea stabilită cu Maestrul.

A fost un pic deranjată atunci când s-a îndreptat către grădină şi a constatat că Maestrul a continuat să lucreze chiar şi în prezenţa ei. Ea a aşteptat sau cel puţin a sperat că va sta jos cu ea pentru o vreme, în timp ce explica problemele ei. Dar el a continuat să lucreze, iubind felul în care simţea pământul şi florile, senzaţia de căldură a soarelui, simţind energia şi esenţa grădinii.

Şi chiar dacă ştia că dragă Debra era supărată că el continua să lucreze, el a ştiut că astfel era cel mai bine, pentru că atunci şi ea putea simţi cu adevărat energiile solului şi ale grădinii şi ale naturii, şi nu ar mai rămâne atât de prinsă în propriile dileme şi drame.

Maestrul a spus: „Deci, ce este, draga mea iniţiată? Care este motivul pentru care ai venit aici azi?” Şi ea a spus: „Maestre, sunt pe această cale spirituală de mai mulţi ani, dar am ajuns într-un punct de frustrare. Simt că fac doi paşi înapoi în loc să fac un progres. Eu sunt

literalmente pe punctul de a renunţa la calea mea spirituală. Mă întreb uneori dacă mi-a făcut mai mult rău decât bine. Mă întreb uneori dacă voi fi vreodată un maestru, mai degrabă decât întotdeauna elevul. Mă simt confuză şi sunt în conflict. Sunt supărată. Pot să simt nivelul meu de energie mai jos decât oricând înainte.

Deci Maestre, înainte de a renunţa în întregime la toată muncă spirituală – la învăţăturile şi îndrumările şi la grupurile mele – am vrut să vin la tine şi să vorbesc, să întreb, dragă Maestre, ce ar trebui să fac?"

Maestrul, cu spatele la ea, continuând să lucreze în grădină, a spus: „Dragă Debra, este pur şi simplu vorba despre a da drumul şi a permite".

Ştia că acestea nu au fost neapărat cuvintele pe care ea a vrut să le audă, pentru că a revenit spunând, „Ei bine, dragă Maestre, am lăsat deoparte aproape totul în viaţa mea. Am dat drumul". Maestrul a luat o pauză pentru un moment, s-a ridicat în picioare, a privit-o în faţă şi a spus.

„Dragă Debra, ai dat drumul la carnea roşie şi vinului. Ai dat drumul unor grupuri religioase în care ai fost implicată. Dar, într-adevăr, nu te-ai dus cu adevărat la cele mai profunde niveluri. Şi fără a da drumul, fără a elibera, fără a da drumul identităţii vechi, este foarte dificil să faci acest lucru pe care eu îl numesc a permite. Permiterea este atunci când tu eliberezi. Puteţi elibera lucrurile care sunt chiar cele mai apropiate şi cele mai dragi pentru voi, pentru ca voi să permiteţi ca acele cicluri naturale de iluminare să vină la voi".

„Aminteşte-ţi, dragă Debra, ele sunt naturale. Nu există într-adevăr nicio lucrare pe care trebuie să o faci. Te-ai convins singură că trebuie să fie dificil şi că trebui să lupţi, dar nu trebuie. Permiterea este încrederea profunda în propria ta iluminare, în propriul tău Eu sunt. Dar totuşi eu te văd şi văd pe mulţi alţii dând drumul la câte un pic, dând drumul la lucruri de suprafaţă şi încercând să se convingă singuri că au dat drumul la tot. Oh, poate, au dat drumul la o parte din bunurile personale, chiar banilor şi a locului de muncă, dar asta e doar o parte. Fără să dai drumul complet, eşti încă conectat la identitatea ta, şi vei continua să joci jocurile pe care le-ai jucat înainte".

El a putut vedea că dragă Debra nu a fost deosebit de încântată de acest mesaj. Ea era chiar iritată un pic. A pufnit şi oftat, a încercat să facă o respiraţie adâncă, dar abia putea face acest lucru. Maestrul a

continuat spunând: „Dragă Debra, uită-te la situaţia ta. Tu încă mai trăieşti la zece mile de casa în care ai crescut ca şi copil. Încă ai grijă de mama ta bătrână şi de tatăl tău. Încerci să ai grijă de alte rude – fraţi şi surorile tale – într-un fel sau altul, chiar dacă eşti în contradicţie cu ei. Ai rămas în acelaşi loc pentru o perioadă lungă de timp, mult timp, dar încă îmi spui că ai dat drumul".

Debra s-a oprit pentru o clipă şi a analizat, apoi a zis: „Dar dragă Maestre, eu fac asta din dragoste pentru părinţii mei. Am grijă de ei. De casa lor. Stau aproape pentru că-i iubesc aşa cum m-au iubit când eram un copil. Pentru a le da drumul, mutându-mă, pentru a merge la distanţă de ei simt că ar fi un deserviciu şi nu este ceva ce am ales să fac. Deci, îmi recomanzi, Maestre dragă, ca doar să-mi fac bagajele şi să plec? Să-mi las părinţii mei în vârstă să se descurce singuri, să-mi neglijez familia mea? Să mă întorc cu spatele la dragostea pe care o am pentru familia mea?"

Maestrul s-a întors şi a continuat să sape în grădină. El de fapt zâmbea în sinea lui, pentru că el ar fi putut scrie un scenariu cu toată această conversaţie cu Debra. Nu era prima dată când un student, un iniţiat, l-a abordat cu aceleaşi situaţii şi probleme.

Maestrul a spus, „Dragă Debra, depinde de tine dacă vrei să te muţi departe. Este alegerea ta dacă vrei să nu mai comunici cu familia ta. Şi, într-adevăr, este de fapt ceea ce am făcut în călătoria mea de a deveni un maestru. Am considerat că este important să mă mut de fapt, într-o ţară cu totul diferită şi să nu comunic cu oricare dintre membrii familiei mele pentru mulţi, mulţi ani. Nu a fost pentru că i-am urât. Nu a fost pentru că mi-au displăcut, dar am simţit că am nevoie de acea separare, în scopul de a mă întoarce la mine.

„Am înţeles mai târziu că de fapt nu am nevoie să mă deplasez total, la fel ca tine, este vorba despre a da drumul conexiunilor energetice pe care le aveţi cu familia. Dându-ţi seama că ai fost pe un drum lung, lung, care a însemnat karma ancestrala, care a însemnat biologia ta, care a implicat atât de multe din gândurile şi din faptele tale şi acţiunile tale. Ai cunoscut aceşti oameni care sunt familia ta cu mult timp înainte de a veni pe Pământ, şi aţi petrecut multe, multe, multe vieţi cu ei. Eşti confortabil cu ei în mai multe moduri, dar totuşi e ceva care simţi că nu mai este potrivit în legătura cu asta".

„Şi în cele din urmă Maestrul îşi dă seama că el nu este familia lui, şi el nu este descendenţa familiei lui şi nu este biologia familiei lui. El îşi da

seama că vine un moment când trebuie să recunoască fiinţa cu suflet în fiecare persoană. Nu mai vede alte persoane ca fiind mamele sau taţii lor sau fraţii sau surorile lui, de fapt, îi vede ca pe fiinţe cu suflet. Nu mai ţine la conexiunile cu familia sau cu trecutul ancestral, doar vine în propriul lui Eu sunt. Este un lucru foarte greu de făcut pentru orice Maestru în devenire, a da drumul la aceste conexiuni energetice, pentru că sunt atât de confortabile şi au ajutat la formarea identităţii voastre şi a oricărei alte fiinţe".

„Nu este nevoie să te îndepărtezi. Nu e nevoie să opreşti grija pentru părinţii tăi. Dar ai nevoie să schimbi perspectiva despre cine sunt ei şi cine eşti tu. Eliberarea legăturilor energetice, eliberarea lor din corpul tău, astfel încât să poată intra corpul vostru de lumina, mai degrabă decât să menţii biologia ta ancestrală. Eliberarea conexiunilor energetice care te-au determinat să te întorci în aceeaşi familie viaţă după viaţă după viaţă".

„Pe măsură ce eliberezi familia ta, da, s-ar putea să găseşti că este important sau poate chiar necesar să te deplasezi departe pentru un timp; sau poate că nu. Dar, pe măsură ce le eliberezi, eliberezi o parte – o parte foarte, foarte puternică – din vechea identitatea de sine. Este dificil şi provocator, unul dintre lucrurile cele mai dificile pe care un iniţiat le va face vreodată. Dar binecuvântarea este că veţi merge pe cont propriu. Veţi începe să înţelegeţi propria identitate adevărată – ca un Maestru – ce începe să se conecteze cu şi în propriul său Eu sunt".

Veţi adopta corpul vostru de lumina proprie. Veţi deveni voi înşivă. Şi, pe măsură ce vei face asta şi tu, draga mea, vei merge să-i eliberezi de această legătură care te leagă de familie. Le veţi da şi lor libertate, precum şi vouă înşivă.

Deci, probabil, ai putea spune că este cel mai mare dar pe care îl veţi da vreodată părinţilor, să îi eliberaţi din acest cuib al familiei, pentru a te elibera şi tu din asta".

Debra s-a uitat în depărtare, aproape uimită, aproape jucându-se cu această poveste în capul ei, despre ce ar fi să-şi elibereze energetic familia ei. Şi, în cele din urmă, după câteva minute de tăcere şi contemplare a spus: „Am auzit cuvintele tale, Maestre, dar mă simt responsabilă acum să am grijă de părinţii mei. Poate că atunci când ei vor pleca, probabil, atunci îi pot elibera".

Maestrul a gândit în sinea lui zâmbind, fără să spună un cuvânt: „Dar chiar şi atunci când părinţii vor fi plecaţi, tu vei ţine energia lor aici.

Vor fi în continuare parte din reţea. Vor fi în continuare parte din legătura pe care o vei ţine strâns. Nu vei descoperi adevărata dragoste pentru părinţii tăi, pentru că pur şi simplu îi iubeşti pe părinţii tăi, aproape ca o obligaţie sau datorie".
Dar el nu a rostit aceste cuvinte, el pur şi simplu a spus: „Dragă Debra, alegerea este a ta. Este întotdeauna a ta. Dar dragă Debra, nu te mai întoarce la mine până când nu ai eliberat familia ta, energetic sau în alt mod".
Apoi Maestrul s-a întors, a chemat câinele lui Hondo şi au plecat în apusul de soare dincolo de grădină, Debra rămânând acolo cu lacrimi în ochi.

* * *

Draga cititorule, am spus această poveste deoarece voi probabil mai sunteţi încă foarte profund conectaţi cu familia voastră, chiar dacă este vorba de familia biologica pământeană sau familia angelica. Pentru cineva care cu adevărat vrea să fie un Maestru împământat pe Pământ, vine un moment în care trebuie să eliberaţi lanţurile familiei spirituale şi biologice, şi să realizaţi ca aceste persoane nu sunt cu adevărat familia voastră. Ei sunt minunaţi, frumoase finite cu suflet, dar nu sunt familia voastră, tot aşa cum copiii voştri nu sunt cu adevărat copiii voştri. Probabil ei sunt prieteni dragi, chiar spirite înrudite, dar nu va aparţineţi unul altuia.

Este vorba despre o totala eliberare, astfel putând să permiteţi cu adevărat iluminarea care este în mod natural a voastră. Vă veţi confrunta cu multe, multe lucruri ce trebuie eliberate de-a lungul caii, astfel aceste energii – cât şi voi – să puteţi fi liberi. Când voi eliberaţi energiile, va eliberaţi şi pe voi înşivă de asemeni, la fel şi oamenii care erau implicaţi în aceste legături cu voi. Va eliberaţi pe voi înşivă pentru a fi „Eu sunt Cel Ce sunt". A fost o interesanta şi uneori frumoasa identitate, dar nu este ceea ce voi sunteţi cu adevărat.

Debra a venit la Maestru sperând că îi va spune că are nevoie de ceva ca de exemplu un tratament de detoxifiere sau o terapie, sau câteva cărţi sau ceva exerciţii. Ea a fost profund dezamăgită când Maestrul i-a spus simplu: „Este timpul să eliberezi familia". Ea simţea că nu mai face progrese pe calea ei spirituala, neştiind cu adevărat ce o ţine pe loc, gândind probabil ca nu foloseşte uneltele potrivite sau nu

are suficienta inteligenta. Dar ea deja avea tot ce avea nevoie. Adevărul este ca ea era atât de profund prinsă în legăturile familiale şi de istoria familiei, încât nu-şi permitea sieşi să descopere propria identitate adevărată.

Ea se justifica spunând că-şi iubeşte părinţii, că este foarte apropiata de familia ei şi că are grija de ei din dragoste şi datorie. Dar concentrându-se pe părinţi şi fraţi, ea nu se uita la ea însăşi. Ea încerca să-şi justifice propria existenţă spunând ca acţionează din iubire, ajutând şi susţinându-şi familia, dar Maestrul ştia că totul nu era decât distragere.

Draga cititorule, chiar dacă te muţi într-un alt loc sau stai unde te afli, chiar dacă schimbi ceva în viaţa ta sau nu, dacă ai ales să devii un Maestru în corp, este timpul să eliberezi legăturile energetice cu familia biologica şi spirituală. Eşti în punctul în care aceste legături pot servi ca şi distrageri care să te abată de la a descoperi şi recunoaşte pasiunea ta, adevărul tău, adevărata identitate şi propriul Eu sunt.

POVESTEA 13
Muzicianul

Inspirat de M*aster G…*

Mergând înapoi în vechile Şcoli ale Misterelor, muzica a fost o parte foarte importantă atât în viaţa de zi cu zi cât şi în studiile spirituale. Muzica se auzea pe holurile Şcolii în timpul zilei, şi chiar uşor în noapte pentru a conduce elevii în starea de vis pe notele armonice. Muzica, o astfel de creaţie umană frumoasă, este atât de importanta în călătoria sacră.

Există un gen de muzica în tărâmurile angelice, dar nu este ca muzica de aici, de pe Pământ. Muzica de pe Pământ este o vibraţie, un val de energie, pluteşte prin aer şi întâlneşte urechile, şi este transformată de către creier în tonuri frumoase şi ritmuri. Cum ar putea exista o astfel de muzica în alte tărâmuri unde nu există nicio realitate fizică să-l simţi sau urechi umane să-l auziţi? Într-adevăr, muzica de pe Pământ este astfel o parte specială a călătoriei spirituale şi a fost întotdeauna importantă în Şcolile Misterelor.

Ca o chestiune de fapt, am cântat, de obicei, cuvinte şi salutul nostru la Şcolile Misterelor, la fel cum am făcut-o în Atlantida, deoarece transportă mai multă energie şi sentimente. Fiecare student la Şcoala misterelor a cantat la un instrument muzical de un anumit tip, astfel încât aceştia puteau simţi acea vibraţie şi trezi ceva în sufletul lor, şi, de asemenea, să binecuvânteze şi să distreze pe alţii. În Şcolile Misterelor am folosit muzica ca modalitate de a transmite sentimente senzoriale şi percepţii, astfel încât toată lumea trebuia să cânte. Uneori este armonios şi frumos; alte ori poate fi foarte disonanta, deoarece şi aceasta este muzica, la fel de bine. Este la fel ca şi viaţa umană. Uneori, putem chiar transcende muzica şi merge în tăcere, care, desigur, nu este cu adevărat linişte deloc.

Într-adevăr, sunt cei care caută liniştea, gândind ca totul va fi liniştit, dar nu este. În absenţa zgomotului exterior tot zgomotul fiinţei interioare poate fi auzit, cu provocările şi conflictele, precum frumuseţe şi armonii. Tăcerea nu este niciodată tăcuta atâta timp cât eşti acolo, atâta timp cât conştiinţa este prezentă.

* * *

Maestrul stătea în camera lui fără să facă nimic, pentru că asta e ceea ce aleg Maeştrii să facă – nimic. S-a auzit o bătaie în uşă şi el ştia exact ce va urma. Maestrul ştia cine era de cealaltă parte a uşii şi ceea ce conversaţie urma să aibă loc; nu fiecare cuvânt, dar, cu siguranţă, începutul şi sfârşitul conversaţiei.

„Intra”, strigă el. Uşa se deschise şi studentul a intrat. Maestrul îi făcu semn să vină sa stea lângă foc şi a spus: „Dragă student, ce este în

mintea ta?" Studentul era un muzician foarte, foarte talentat, şi a servit ca maestru de Muzică la aceasta şi încă la alte câteva Scoli ale Misterelor. Dar, în această zi el arăta foarte tulburat şi frustrat.

Studentul se aşeză pe un scaun, se opri pentru câteva momente şi în cele din urmă a spus: „Maestre, e timpul". Maestrul a dat din cap, iar studentul a continuat: „Noi am trecut dincolo dincolo de cuvinte, de la a vorbi la a canta".

„Da, da. Nimic nou", a spus Maestrul. Studentul a continuat: „Şi noi facem o mulţime de muzică ce deschide sufletul, umple inima şi da viaţa viselor. Este muzica adevărata, reală". Maestrul a spus: „Da, uneori, este".

Studentul se opri din nou, apoi a respirat adânc şi s-a întors exprimând punctul sau de vedere: „Eu insist că, de acum înainte, în toate şcolile, să nu mai existe nicio vorbă; cuvintele nu sunt folositoare deloc, nici măcar cântând. Insist ca să nu fie altceva decât muzică pură. Uită-te la studenţi. Ei nu au ajuns nicăieri! Au învăţat foarte puţin. Trebuie să mergem la pasul următor, şi insist ca noi să-l ducem acolo folosind doar muzică şi momente ocazionale de tăcere".

Maestrul a respirat profund şi, fără a folosi cuvinte pentru a rupe tăcerea grea, a transmis studentului exact ce gândea. Dar studentul era atât de concentrat pe agenda sa încât nici nu a simţit ceea ce Maestrul i-a comunicat.

Apoi Maestrul a vorbit cu voce tare. „Sunt studenţi care simt încă nevoia şi doresc să vorbească, şi ei vorbesc. Sunt aceia care încă mai iubesc să cânte şi cântă. Aşa că, dragul meu prieten, nu cred că e rezonabil pentru tine să ceri ca noi să avem doar muzică instrumentală sau tăcere. Nu, nu cred că e rezonabil deloc".

Studentul a anticipat acest lucru şi era pregătit să pună toate cărţile pe masă. „Maestre", a spus el, „Eu te iubesc foarte mult. Noi am fost împreună pentru o lungă perioadă de timp. Tu mi-ai dat multe oportunităţi şi mi-ai permis să-mi împărtăşesc pasiunea pentru muzica cu elevii. Dar, fie vom renunţa la cuvinte acum, şi vom face ca doar muzica şi tăcera să vină în experienţa mistică pură şi adevărată, sau Maestre, eu trebuie să plec".

Disimulând un zâmbet, Maestrul a spus: „Atunci asta este" şi-l făcu semn spre uşă. Studentul a fost surprins. El a crezut că vor fi unele

negocieri, dar el nu a auzit cuvintele tăcute ale Maestrului care au spus, „Nicio negociere, pentru că atunci vei termina cu ceva mai puţin. Vei sfârşi confuz. „Maestrul din nou făcu semn spre uşă şi spuse: „Namaste".

Studentul şi-a luat instrumentele şi se îndreptă spre uşă, plin de furie şi frustrare. În timp ce ieşea pe uşă, Maestrul a spus cu cuvinte foarte clare şi sonore, „Nu lăsa uşa sa te lovească în timp, ce ieşi".

Şi aşa a fost că în Şcolile Misterelor au continuat cu cuvinte, cântând şi interpretând, şi tăcerea care nu este niciodată cu adevărat tăcuta.

* * *

Aproximativ 473 de ani şi multe, multe vieţi mai târziu, elevul mai canta încă muzica lui. El a făcut-o multe vieţi, călătorind în multe locuri, cântând la mici festivaluri şi încercând să înveţe pe oameni sensul mistic sacru al muzicii. Dar, nu mulţi au ascultat. Nu mulţi au înţeles adâncimile la care studentul a înţeles frumuseţea sacră a muzicii.

Oh, şi în acele vieţi, el de multe ori a fost frustrat cu oamenii. Tot ce voiau de la el era să cânte un ton puţin mai vesel, ceva ce ar fi putut dansa, ceva ce îi putea scăpa din viaţa lor mohorâtă pentru câteva momente. Cu toate că acest lucru îl enerva pe student, el a cantat la unele dintre aceste concerte, gândind că era singura modalitate de aşi câştiga traiul.

Într-o zi, el canta la un Festival Celtic. În interior, se simţea ca şi cum se sufoca încetul cu încetul, parcă ar fi fost pe moarte, pentru că într-adevăr ei nu înţelegeau, şi, uneori, chiar gândea el însuşi, „Poate că într-adevăr ar fi fost mai bine la Şcoala Misterelor. Acolo au înţeles, cel puţin într-o anumită măsură, şi cu siguranţă au înţeles mai bine decât aceşti oameni care pur şi simplu beau bere şi ţipă la mine ca să cant mai mult, mai repede şi mai tare".

Studentul trăia încă una dintre acele vieţi frustrante, pentru ca într-adevăr nu a mers mai departe în muzica sacră. Acum, el canta

muzică simpla de bar, bună pentru băut bere, dar nu mai mult altceva. Dar s-a făcut ca în această viaţă, în cele din urmă, într-o zi studentul a primit un apel din senin de la cineva care a spus: „Hei, am un concert pentru tine. Vrei să cânţi pentru acest nou grup spiritual, care este în oraş?”

Acum, de fapt, studentul dispreţuia sac ante pentru cele mai multe grupuri spirituale. Canta mai degrabă în baruri şi la festivaluri decât pentru un grup spiritual, pentru că până la urmă oamenii au acceptat muzica pentru ceea ce era. La adunările spirituale, pretindeau că ştiu despre muzica sacră. Ei pretindeau ca înţeleg şi plutesc în afara în eter, dar studentul ştia în inima lui că era doar makyo; pur şi simplu un nonsens spiritual şi distragere a atenţiei. Aşa că, atunci când a primit invitaţia de a canta pentru acest grup spiritual de care el nu auzise mai înainte, prima lui reacţie a fost să spună „Nu”. Dar, ei bine, avea nevoie de câteva monede în buzunar, astfel încât el s-a forţat să accepte.

El a apărut la momentul stabilit şi a intrat în camera cu o atitudine distanta. Avea o privire de verificare, pentru că el era suspicios. Apoi, a observat că nu simte acest grup cum a simţit o mulţime de alte grupuri spirituale. Simţea Era ceva diferit la oamenii din încăpere, şi despre ceea ce se întâmpla acolo. A ridicat din umeri şi a cantat primul set, astfel cum fusese de acord, chiar înainte ca prezentatorul să intre. Dar nu a oferit totul şi nu şi-a pus inima în ce a cantat, pentru că într-adevăr, nu-i păsa.

Apoi, prezentatorul a venit pe scenă, şi dintr-odată a fost o transformare. Prin vocea a ceea ce era un om obişnuit a venit vocea Maestrului adresându audienţei. Şi Maestrul a poruncit studentului, „Vino aici şi canta un cântec nou. Vreau să fie numit „Eu sunt Cel Ce sunt” şi o vom face până pe măsură ce cânţi. „Studentul a simţit un fulger de furie izvorând din corpul său, fiind chemat în faţa şi spunându-i-se să creeze o melodie moment, fără nicio pregătire. Mai degrabă canta într-un bar sau la un festival decât să fie pus într-o asemenea situaţie.

El a simţit ceva interesant şi diferit legat de acest maestru, ceva

ce-i plăcea, dar şi dispreţuia de asemenea, pentru că într-adevăr, el îl întâlnea pe Maestru încă o dată. Da, era o viaţă diferită cu un alt corp şi un alt nume, iar Maestrul era canalizat de către altcineva. Dar era fost într-adevăr, energia Maestrului.

Aşa că noua melodie a fost creată. A fost frumos, şi ceva s-a întâmplat în acel moment. Ceva s-a schimbat pentru amândoi student şi Maestru.

Muzica a trezit ceva în student, o veche pasiune, o amintire a Şcolilor Misterelor, şi o predilecţie pentru această călătorie frumoasă. El şi-a amintit de o căldură şi chiar o prietenie profundă cu Maestrul. De fapt, piesa improvizată s-a dovedit a fi atât de buna, încât că el şi Maestrul au continuat să lucreze împreună, călătorind pe meleaguri şi mergând la întruniri timp de mai mulţi ani.

Apoi într-o zi s-au aşezat şi au avut o mică discuţie. Studentul a spus: „Îmi amintesc. Tu ai fost Maestru al Şcolilor Misterelor şi acum te-ai întors. Îmi amintesc momentele frumoase pe care le-am avut, şi îmi amintesc cum am plecat, lăsând în urmă tot ce am iubit. „Maestrul a respirat adânc şi a spus cu un zâmbet", Ah, dragă student, ai fost dat afară. Era timpul să pleci".

Studentul a spus: „Maestre, muzica este încă o parte importantă a ceea ce facem, dar am învăţat multe despre ea în aceste vieţi pe cont propriu. Am învăţat că este mult mai mult decât doar propria mea agendă. Mai mult decât orice, am învăţat că există ceva chiar dincolo de muzica".

„Oh, câtă dreptate ai, „, a spus învăţătorul. „Cuvintele umane pot ajuta o persoană să-şi găsească calea, pentru că urechile lor aud şi mintea lor înţelege. Fie că sunt cuvinte de învăţători spirituali şi filosofi, cuvinte de channeleri sau cuvinte care sunt tipărite în cărţi, cuvintele ajuta pe cale, chiar şi în cazul în care, înainte nu ar fi avut nicio idee că drumul ar exista. Apoi, este muzica care le permite să zboare de-a lungul căii, pentru a se ridica din starea lor pur umană şi să se înalţe ca un înger de-a lungul căii. Şi este liniştea, care le permite să meargă mai departe, pentru a transcende calea în sine, pentru a înţelege că este cu mult mai mult dincolo de ceea ce este cunoscut.

„Cuvintele, muzica şi tăcerea sunt într-adevăr foarte importante. Dar, dragă student, ceea ce am vrut să-ţi spun, întorcându-ne din nou la acea noapte fatidică la Şcoala Misterelor, când te-am dat afară, a fost că este de fapt despre înţelepciune. Este înţelepciunea care umple paharul sufletului. Nu cuvintele, nu muzica, nu tăcerea, ci înţelepciunea.

„Când sufletul îşi da seama pentru întâia data ca „Eu Exist", eşti ca un potir gol, o navă care aşteaptă să fie umplut. Fiecare experienţă pe care o persoană o are, fiecare viaţă pe care o trăieşte, adaugă câteva picături de înţelepciune în acel potir. Nu contează cât de multă durere şi suferinţă îndură, indiferent cât de mult chin, indiferent de cât de multe ori a murit, totul adauga înţelepciune acestei cupe. Sufletul începe să se umple, simţind existenţa într-un mod cum niciodată nu a simţit. Ea benzi departe toate detaliile, cum ar fi datele şi orele şi chiar emoţii, şi distilează totul chiar până la esenţa de bază, singurul lucru care contează cu adevărat, înţelepciunea.

„Sufletul continua sa adauge înţelepciune din fiecare experienţă şi din fiecare moment, până când acesta devine în cele din urmă atât de plin de înţelepciune, încât creează de fapt iubire. Vezi tu, dragostea nu a venit mai întâi. Înţelepciunea vine prima, şi continua să se umple mai mult, şi mai mult, până la un moment dat, când sufletul este inundat. Şi asta, prietene, se numeşte iluminare. În momentul în care cupa sufletului se inunda cu înţelepciune şi cade înapoi în sine, este ca şi cum te-ai îndrăgosti de tine din nou şi din nou. Tu nu te gândeşti la asta. Nu încerci să o creezi. Tu nu-ţi spui că te iubeşti pe tine însuţi. Trebuie doar să o faci. Imaginaţi-vă îndrăgostindu-vă de voi înşivă cu fiecare respiraţie, cu fiecare acţiune, în fiecare moment, ca un orgasm continuu de iubire din suflet înapoi la suflet.

„Asta, dragul meu vechi prieten, este ceea ce umple paharul. Nu cuvintele, nu cântecul, nu muzica şi nu tăcerea. Este înţelepciunea".

Maestrul se opri pentru puţin timp şi au stat împreună în tăcere. În cele din urmă, el a vorbit din nou. „Dragă student, niciodată nu-ţi voi mai spune „student". De acum încolo eu te voi numi Maestrul G".

* * *

Această poveste se bazează pe povestea adevărată a celui care acum este cunoscut sub numele de Gerhard Fankhauser (oryom-music.com). Despre această poveste Adamus a spus:

„Am avut câteva întâlniri incredibile, dezbateri aprinse, şi multe discuţii despre muzică. Acesta, Maestrul G, a avut aşa o dorinţă de a lucra cu fiecare student la Şcoala misterelor pentru a-i aduce la un nou nivel de conştiinţă prin muzică, pentru că muzica i-a adus iluminarea. Muzica l-a ajutat să înţeleagă călătoria sacră. Dar, în cele din urmă, în această viaţă, el a ajuns să înţeleagă că este înţelepciunea cea care umple paharul sufletului.

„Şi acum el cântă muzică frumoasă; muzica sufletului, muzica care face ca înţelepciunea sa zâmbească, muzica prin care împărtăşeşte un mesaj, muzica care inspiră. El încă mai canta la câteva baruri şi festivaluri, dar acum el trăieşte în pasiunea lui".

Gerhard şi grupul de muzică Yoham canta la multe evenimente ale Cercului Crimson în jurul lumii. Există o relaţie unică şi iubitoare între el şi Adamus Saint-Germain. Împreună, ei au creat ceva numit „Merabh", care este o contopire a cuvintelor lui Adamus şi muzica lui Gerhard. Acesta oferă un spaţiu sigur şi muzical pentru ascultători, pentru a permite o schimbare fără efort şi graţioasa a conştiinţei. În multe ocazii, Adamus îi cere lui Gerhard să creeze un nou cântec în acel moment, şi de fiecare dată magia muzicală vine prin maestrul G.

POVESTEA 14.
Filmul

(Katerina, Keahak Life)
Inspirata de un film şi câţiva oameni reali…

O s-o va spun o poveste pentru a sublinia un aspect întâlnit în viaţa fiecăruia dintre voi. O poveste a unei studente noi, numita Katerina. Ea era, nu de foarte mult timp, în studiu lângă maestrul ei, şi se confrunta cu un oarecare haos, dezechilibru în viaţa ei pentru ca aflase multe, învăţase foarte multe dar nu avusese încă timp suficient să înveţe să le şi aplice în viaţa ei, să folosească tot ce ştie şi totul părea în haos în viaţa ei acum. Pe de altă parte Caterina mai avea multe de aflat, aşa cum am spus fiind la început pe calea trezirii ei. Era o studentă foarte conştiincioasa şi dornica să cunoască mai mult, se străduia să îşi urmeze propria chemare, să îşi urmeze inima mai mult decât raţiunea, dar totuşi era în acest punct de intersecţie între viaţa ei veche şi viaţa ei aşa cum începea ea să se deruleze de acum înainte.

Maestrul vedea mereu noi studenţi atât de plini de dorinţa de cunoaştere, de transformare, de iluminare, dar totuşi atât de înţepeniţi în viaţa lor obişnuită, în vechiul mod de a trăi. Maestrul a cerut Caterinei să meargă împreună cu el să vadă un film, la cinema. A cerut Caterinei să vină la o oră, de fapt cu 20 de minute înainte să înceapă filmul. El a cerut Caterinei să vină mai devreme pentru o scurtă discuţie, pentru ca ea trecea printr-o perioadă foarte stresanta, încordată, aşa cum mulţi dintre voi o faceţi deseori. Maestrul stătea în sala cu pop-cornul în mâna şi Caterina a întârziat, maestrul ştiind ca ea va întârzia pentru că aşa se întâmpla de obicei tuturor celor care încearcă să facă fata provocărilor atât din lumea lor veche cât şi din cea noua în care intra pe măsură ce se trezesc. Caterina a bâlbâit scuze în legătură cu întârzierea ei, maestrul a ascultat cu răbdare şi cu înţelegere totodată.

Apoi a întrebat: Caterina de ce eşti atât de stresata în ultimul timp. Ce se întâmpla cu tine? Ea s-a simţit puţin ciudata şi jenată ca Maestrul chiar vede tot ce se petrece în ea, conflictele ei interioare. Maestrul vedea şi energiile foarte înalte ce începeau să se mişte în viaţa Caterinei, dar vedea desigur şi dezechilibrul din viaţa ei umană.

Caterina a răspuns că are atât de multe probleme în viaţa ei şi nu poate să decidă ce să facă mai departe în viaţa ei.

Maestrul întreabă: Ce anume? Specifica. Ce anume?

Caterina, încercând să dea un răspuns cât mai centrată fiind, dar totuşi nereuşind asta, lasa să iasă pur şi simplu adevărul. Şi spuse: Maestre, cea mai mare problema este că am primit un nou job în alt oraş, la aproape 200 km de aici. Este mult mai bine plătit decât primesc eu acum.

Maestrul întreba: Bine, care e problema cu asta?

Caterina răspunse: Nu am fost plecata atât de departe de locul meu natal, voi fi departe de familie, de prieteni, va trebui să îmi vând casa şi să caut alta casa acolo.

Maestrul insista: OK, bine şi care e problema cu asta?

Caterina iritata spuse: Îmi place jobul pe care îl am acum, nu e foarte bine plătit dar îmi place, e confortabil într-un fel. Dacă mai mult, pe de altă parte, nu o să mai pot participa la lecţiile tale şi asta este dorinţa mea cea mai mare. Să explorez, să descopăr, să îmi ating cunoaşterea spirituală. Nu mă voi mai putea întâlni cu ceilalţi studenţi să împărtăşim din experienţele noastre. Pe de altă parte, mă gândesc ca poate nu îmi va plăcea noul job. Poate nu îmi va plăcea locul, oamenii, de unde ştiu că îmi va fi mai bine. Acum, măcar e un nivel de confort în situaţia mea, chiar dacă nu e „grozav" măcar e confortabil. Maestre, îmi este frica sa nu fac o greşeală. Să iau o decizie care îmi va îngreuna viaţa, o alegere greşită, îmi e frica, foarte frica.

Maestrul întreabă: Contează cu adevărat? Contează cu adevărat?

Caterina spuse: Maestre, bineînţeles, contează foarte mult. Poate fi o decizie care să îmi schimbe viaţa total. Dacă o iau pe o cale greşită, pe o direcţie greşită. Dacă mă îndrept către un fel de dezastru. Uneori mă gândesc să rămân aici, unde totul îmi e cunoscut şi îmi e confortabil, dar alteori mă gândesc ca dau deoparte poate o mare oportunitate. Chiar dacă poate părea o oportunitate poate fi şi o mare provocare, nu? Aşadar, sunt absolut prinsă între acestea două şi nu ştiu ce să fac. Am chemat ghidare, am chemat îngerii, arhanghelii, te-am chemat şi pe tine draga maestre, să mă ajutaţi, să mă ghidaţi.

Maestrul spune: Caterina, dar ai primit ghidare.

Caterina, uimita îi răspunde: Nu sunt sigură de asta. Uneori simt indicaţii, însă imediat mă gândesc ca poate e doar mintea mea. Am fost şi la „leaderi" sa îmi arate ei o direcţie dar unul spune să plec, altul spune să rămân aici. Asta mi-a sporit confuzia. Ma întreb în continuare, ce vrea universul să îmi spună, ce vor îngerii să îmi spună că e mai bine să aleg pentru mine.

Maestrul, mâncând pop-corn, privind ceasul să vadă cât mai e pana începe filmul, răspunse: Caterina, nu contează. Chiar nu contează. Nu ai cum să iei o decizie greşită. Chiar dacă ai lua o decizie „greşită" ea se va autoajusta de la sine pentru că nu ai cum să mergi pe un drum greşit. Indiferent dacă ai de ales să te muţi în alt oraş, să schimbi jobul pentru un salariu mai mare sau nu, nu ai cum să faci o alegere greşită. Mulţi oameni amplifica situaţiile lor, făcând din „ţânţar armăsar", dar asta e inutil.

Caterina, confuza şi iritata în acelaşi timp aştepta să vadă ce are maestrul de spus. Tu consideri, Caterina, că ai o mare dilema în viaţa ta. Dar de fapt nu este aşa. Lucrul important este să realizezi ca orice ai alege acum este alegerea perfecta. Nu exista bine sau rău, corect sau greşit, este absolut alegerea perfecta. Şi, mai mult decât atât, *energiile vor continua să te servească indiferent ce decizie vei lua.* Retine, nu e vorba despre a lua o decizie buna sau greşită, e vorba de a lua o decizie. Cu alte cuvinte, e vorba despre a menţine energia în mişcare. Universul nu încearcă să îţi spună nimic trimiţându-ţi potenţialul de a avea o slujbă nouă. Nu conspira în niciun fel, nu e parte la nicio profeţie. Deloc. Nu e un test. Este doar acolo. Şi când vei începe să înţelegi asta cu adevărat, se va ridica o mare presiune de pe tine. Nu contează. Poţi lua jobul nou sau nu. Dacă rămâi pe loc, de exemplu, nu înseamnă că eşti blocată în ceva, ca nu mergi mai departe. Indiferent ce vei alege totul va curge natural, energia se va schimba natural, va fi în mişcare oricum. DE CE? Pentru că este timpul să înţelegi ca orice experimentezi în viaţa ta este în legătură cu iluminarea. Indiferent de deciziile luate, indiferent ce job vei avea, totul se ajustează de la sine pentru ca totul este în legătură cu iluminarea ta. O dată ce o persoană face în mod conştient acea alegere de a se trezi, de a fi conştient, de a fi în prezenta lui Eu sunt în această viaţă fizica, o dată ce a deschis aceasta uşa lui Eu sunt, nu mai exista alegeri greşite. Pentru ca asta

schimba totul. Întregul paradox. Întregul mod de a trăi. Acum, orice decizie, orice energie, orice oportunitate chiar dacă vezi sau nu, este despre iluminare. De aceea, nu mai exista decizii bune sau greşite. Nu exista greşeli.

Să vedem ce s-ar putea întâmpla dacă ai alege jobul nou. Totul în noul context se va alinia ca să te servească în iluminarea ta. Asta nu înseamnă neapărat ca totul se mişca sa îţi aranjeze confortul tău uman, o situaţie mai buna umană, ci poate însemna ca totul se va alinia şi curge în viaţa ta astfel încât să îţi atingi angajamentul tău interior, să îţi continui drumul către iluminarea ta. Totul te va servi. Dar acelaşi lucru se va întâmpla oricum dacă nu vei lua jobul. Nu este vorba despre faptul ca nu te muţi mai departe, ca nu evoluezi, aşa cum eşti înclinata sa crezi. Tu crezi ca universul ţi-a trimis asta ca să te ducă mai departe în schimbarea ta, în transformarea ta personală. Nu funcţionează aşa deloc.

De fapt nu este deloc aşa. Universul şi toate energiile te vor servi, indiferent de decizia ta, să mergi către iluminarea ta. Sunt doar experienţe, doar explorarea unor potenţiale ce pot fi alese/selectate sau nu. Aşadar, da deoparte presiunea că trebuie să o iei la stânga sau la dreapta. Nu contează. Mulţi alţii care sunt ca şi tine angajaţi în trezirea lor şi în propria lor integrare sunt chinuiţi de acelaşi proces de a lua decizii. Daţi jos aceasta povara de pe umerii voştri pentru ca nu contează ce vei alege sau nu, ceea ce contează cu adevărat este să iei decizii şi atât. Nu puteţi greşi, literal, nu metaforic, literal, înţelegeţi ca totul este despre iluminarea voastră. Orice gând, orice acţiune, orice experienţa. Nu e universul care conspira sa va aranjeze/organizeze iluminarea într-un fel sau altul, nicidecum. Este vorba doar despre voi care faceţi asta. VOI!

Înţelegeţi ca acum, multe, multe părţi/nivele/aspecte ale voastre, a ceea ce sunteţi voi în totalitatea voastră, orice parte a voastră, minte, corp fizic, emoţii, spirit, conştiinţa, toate acestea sunt conştiente ca voi aţi ales şi aţi început să permiteţi Eu sunt. Şi de aceea, tot ce vi se întâmplă este legat de aceasta. Schimbaţi înţelegerea veche aici. Vedeţi nuanţa. Este foarte important. **Nu tot ce vine către voi este despre iluminare**, şi daţi deoparte convingerea că trebuie să urmaţi ce vine către voi ca fiind un semn, un indicator, pe care

urmându-l puteţi să atingeţi iluminarea. **Înţelegeţi**. Iluminarea este acolo oricum, şi aţi ales iluminarea indiferent ce veţi alege să faceţi ca uman, pentru ca ea se va desfăşura prin tot ce veţi face. Totul se va reconfigura aşa cum veţi avea voi nevoie să vă servească în iluminarea voastră. Niciun grup, nicio fiinţă non-fizica nu au cum să intervină în asta.

Caterina a ascultat tot ce a spus Maestrul. I s-a părut mai mult o metaforă, mental privind, însă pe măsură ce el vorbea pentru că era foarte deschisa sa înţeleagă şi să simtă ce adevăr era acolo de fapt, în acele vorbe, a respirat cu adevărat cuvintele Maestrului şi a început să simtă cu adevărat ca eliberează. A simţit cu adevărat ce presiune enorma a putut să pună pe ea. A realizat cât de chinuitor a fost să poarte aceasta credinţă ca universul îi aduce în faţa acest test, gândindu-se că a fost un mesaj pe care ea trebuia să îl integreze. Dar acum a înţeles. Nu conta ce decizie avea să ia. Era vorba despre A FI ÎN VIAŢĂ mai mult decât a LUA O DECIZIE ÎN VIAŢĂ. Era vorba despre a permite experienţa, nu despre a alege o experienţă care să fie mai bună decât alta. O imensă eliberare a simţit Caterina în toată fiinţa ei. Maestrul a simţi asta la ea.

Maestrul i-a spus: Caterina, respira adânc, înţelege ca indiferent ca alegi un nou job, ca priveşti un răsărit de soare dimineaţa, indiferent că ai de ales în orice alt aspect al vieţii tale, înţelege ca **nu contează**. Tu ai făcut transcenderea de la interpretarea aceasta de a face alegeri bune sau rele, corecte sau greşite, alţi oameni sunt încă acolo. Acei oameni care nu sunt în proces de trezire, fiind încă în conştiinţa de bine/rău, corect/greşit, da, ei au acele barometre încă de a judeca toate întâmplările prin care trec şi de a le încadra. Dar acum, Caterina tu nu mai eşti acolo. **Ai avut acea alegere interioara, acel angajament profund care te-a adus în punctul în care ai făcut şi alegerea conştientă de iluminare şi din acel punct nu contează ce alegi. De acolo mai departe singurul lucru care contează este să îţi permiţi să experimentezi. Să îţi permiţi să te bucuri, să simţi la diferite nivele de simţire, să fii în viaţă decât să te lupţi în viaţă. Aşa că, nu contează.**

Acum, te întreb pe tine, ce vei face draga mea doamna? Ce vei

alege. Caterina, întrebata aşa direct, intra în panică. Parca simţea că ar fi avut nevoie de timp să integreze ce spusese Maestrul, că mai are nevoie de timp să vadă cum simte ce a spus Maestrul, dar în acelaşi timp simţea ca începe să se ridice iar acelaşi stres de care abia se eliberase, şi începu să se simtă ciudat, din ce în ce mai ciudat. Încerca să respire adânc dar de data asta era chiar nervoasa că trebuie să ia o decizie.

Maestrul, simţind prin ce trece, spuse: Ia o decizie, nu contează care anume, doar ia o decizie. Alege una sau cealaltă. DAR ALEGE. Şi va trebui să o faci pana începe filmul, dragă Caterina. Ştiind ca filmul urma să înceapă în 90 secunde, Maestrul privea cum se ridica în Caterina panica şi cum era terorizata că trebuie să ia acum o decizie. Maestrul spuse în continuare: Draga doamna, draga doamna, mai ai doar 30 secunde să iei o decizie, înainte de a începe filmul pentru ca odată ce va începe eu doar voi sta şi voi privi filmul.

Caterina, înghesuita astfel, plonja adânc în simţirea ei, în simţirea ei autentica, în simţirea a ce dorea cu adevărat şi spuse: Voi rămâne. Voi sta la jobul actual. De fapt vad acum că îmi place jobul meu actual şi confortul pe care acesta îl oferă. Îmi place locul, prietenii de aici, îmi place să am compania ta, Maestre, şi totodată a celorlalţi studenţi. VOI STA.

Şi de această dată Maestrul a respirat adânc şi a simţit şi el o mare uşurare, ştiind ca nu conta ce alegere a făcut ci DOAR faptul că a făcut o alegere, că a dat voie energiilor să se mişte în continuare şi să o servească în iluminarea ei. Maestrul spuse mai departe: Acum că ai făcut o alegere, energiile vor începe să se mişte din nou. Când eşti în conştiinţa limitării, îndoielii, fricii, energiile aproape stau nemişcate. Dar acum ele încep să vină la viaţă.

Caterina spuse: Ştiu că am pus o atât de mare presiune pe mine încercând să creez o versiune mai bună a mea, şi din acest plan de „îmbunătăţire a mea" făcea parte şi planul de a avea un nou job unde să câştig mai mulţi bani. Acum am realizat că era o falsa presiune. Pentru ca de fapt nu îmi doresc cu adevărat să escaladez pe scara aceasta financiară şi profesionala, am realizat că îmi place acum, ceea ce am.

Maestrul sublinie cu ton cald dar ferm totodată: Caterina, uimitorul lucru este ca ceea ce consideri tu că este bun, va deveni şi mai bun, ce consideri că îţi place la viaţa vei avea mai mult, mai mult şi din belşug. Universul nu încearcă să te testeze, nu îţi arunca oportunităţi ca să îţi indice direcţii mai bune sau mai grele, şi să te oblige să faci alegeri care să îţi ofere lecţii, treci dincolo de asta, ai trecut deja dincolo dar acum fa aceasta trecere şi cu ceea ce eşti în acest moment, pentru ca universul doar îţi oferă ceea ce îţi aduce fericire ţie, atât.

Acum trebuie să înţelegi ca spunând ca viaţa ta va fi mai buna nu înseamnă ca universul îţi va arunca în faţa tot ce ai nevoie ca să fii fericita, ci ca doar vei fi fericita orice îţi va apărea în faţa şi da astfel viaţa ta va fi de la sine plină de bucurie. Pentru că nu va mai fi vorba despre a avea o viaţă şi despre a fi în viaţă, despre aţi face viaţa într-un fel sau altul, ci doar despre a TRĂI. A Permite Conştiinţei să fie constant în viaţa ta, permite şi ai curajul să faci alegeri şi să laşi energiile să te servească în iluminarea ta indiferent ce alegeri vei face.

Filmul a început şi Caterina cu un zâmbet mare pe fata începu să îşi ronţăie popcornul, urmărind scenele din film.

Am ales acest subiect, pentru ca foarte mulţi sunteţi foarte stresaţi de a face alegeri în viaţa voastră. Când de fapt nu contează. Ce se întâmplă deseori este ca totul îngheaţă în jurul vostru. Neluând decizii este ca şi cum va încuiaţi într-un loc de unde nu puteţi să vă mişcaţi. Vă cer să nu mai ezitaţi atât de mult în orice decizie. Uneori consumaţi energii enorme ca să vă rotiţi în acea poziţie stresanta şi conflictuala de a lua o decizie.

Reţineţi, chiar dacă mergeţi într-o decizie vor fi situaţii care vă vor duce oricum unde trebuie. Sistemul de ghidare va fi Eu sunt. Alegeţi ce vreţi să faceţi, ce vă doriţi într-un moment sau altul şi totul vă va duce către iluminarea voastră oricum. Vor fi în viitorul apropiat al fiecăruia dintre voi, anumite alegeri pe care va trebui să le luaţi. Unele mari, altele mici. Ce să faceţi în relaţii, ce să faceţi în job, în afaceri, etc. Vă rog, faceţi alegeri, pentru ca nu contează ce alegeţi, întotdeauna veţi fi un Maestru iluminat întrupat. Indiferent de alegeri.

Nu mai dramatizaţi atât în legătură cu alegerile voastre, nu mai amplificaţi importanta deciziilor voastre, nu mai staţi atât de mult în analize, în respiraţii înainte să le faceţi, experimentaţi viaţă indiferent de alegerile făcute. Alegeţi ce doriţi într-un moment sau altul, alegeţi ce aveţi chef, ce rezonează cu voi într-un moment sau altul pentru ca de fapt alegeţi doar experienţa, iluminarea voastră fiind acolo întotdeauna şi permisiunea voastră de a fi Maestru iluminat întrupat fiind deschisa o dată pentru totdeauna. Reţineţi – totul, indiferent de alegerile făcute, se va autoajusta ca să vă servească în iluminarea voastră.

POVESTEA 15
Prea mult zgomot

(Sally din dreamwalk-ul Dincolo de zgomot)
Inspirat dintr-o întâlnire reală cu Maestrul…

Alarma studentei suna înainte de răsărit şi ea casca întrebându-se: „De ce Maeştrii au întâlniri cu studenţii aşa de devreme?”
Nu era obişnuită să se trezească aşa devreme, dar în aceasta zi a trebuit s-o facă. A fost chemată să meargă la o întâlnire urgenta cu Maestrul. A trebuit să se îmbrace şi era mai îngrijorată decât de obicei pentru ca nimănui nu-i place să meargă la Maestru cu întrebări. Gândurile creaseră atât de mult haos, atât de multă deziluzie pentru ea ca a trebuit să ceară acesta întrevedere urgenta şi a fost „pedepsita” să se întâlnească la ora 5 dimineaţa.
Se apropia de casa Maestrului, o casă mare şi frumoasă, cum era într-adevăr, şi se întreba cum ar fi să aibă şi ea o casă de o asemenea

măreţie şi grandoare. Simţea nervozitate în stomac pe măsură ce se apropia de uşa care s-a deschis singura. Ştia că va trebui să-şi găsească drumul către Maestru într-o casă foarte mare. Fiecare pas părea ca o tortura pentru ea în timp ce străbătea holul, ştiind ca sigur el va fi în spatele casei, în grădina, începându-şi dimineaţa… şi într-adevăr acolo era.
Studenta şi-a găsit Maestrul sorbind din cafea şi savurând un croissant, uitându-se la soarele care răsărea, uitându-se la pământul care se trezea pentru o nouă zi, ascultând cântecul pasărelelor şi având un zâmbet pe fată.
Studenta s-a oprit spunând: „Scuză-mă că te deranjez, sunt într-un aşa de mare haos… atâta teama".
Maestrul: „Niciodată să nu-ţi ceri scuze". A respirat profund, gândind că a luat startul greşit, spunând propoziţia greşită.
Studenta: „Maestre, viaţa mea este într-un haos total şi confuzie. Nu-mi pot aduna gândurile, corpul mă deranjează, stomacul mi se întoarce, încheieturile mă dor şi abia o scot la capăt în timpul zilei. Şi nu ştiu ce să fac, Maestre. Aşa că, am cerut aceasta întâlnire urgenta cu tine. Ce pot să fac?"
Maestrul a sorbit din cafea încet, deliberat, ca şi cum n-ar fi auzit ce a spus, nu neapărat să înţeleagă şi, într-un târziu, a spus: „Dragă Sally, acestea nu sunt ale tale".
Sally: „Maestre nu înţelegi, am tot acest haos în viaţa mea, abia mă ţin la un loc. Nu înţelegi, am nevoie de ceva, am nevoie, ori de o binecuvântare, ori de un fel de transformare, ori du-mă într-o călătorie de vindecare, am nevoie de ceva Maestre, totul se sparge în bucăţi".
Maestrul a ascultat cu răbdare, calm şi a întrebat: „Ce se întâmpla în viaţa ta? Ce-i cu acest haos?"
Sally: „Copiii mei, copiii nu mă cauta deloc şi când o fac totdeauna e o ceartă, ori vor ceva, ori vor bani, ori ceva. Nu este nicio compatibilitate, nicio relaţie cum aş fi dori să am cu copiii mei".
Maestrul a spus: „Acestea nu sunt ale tale şi nici a copiilor tai. Ce altceva, dragă Sally, ce altceva?"
Sally: „Maestre, totul din lume se duce de râpă. Când citesc ştirile, ziarele, când vorbesc cu alţi oameni totul se duce de râpă. Vremea, războaiele, crimele, sărăcia de peste tot din lume; e prea mult pentru mine ca să mă pot descurca".
Maestrul sorbind din cafea o alta înghiţitură spuse: „Dar nu sunt ale

tale”.
Sally, chiar mai nervoasa decât fusese: „Maestre, aceste lucruri mă afectează, simt ca viaţa mea se desface în bucăţi, simt că nu mai am nicio conexiune cu mine. Aud aceste voci în cap tot timpul şi nu pot să le opresc şi mă gândesc că am putea face un de vindecare aici”.
Maestrul, încă odată cu răbdare a spus: „Toate aceste gânduri, toate aceste lucru din capul tău, nu sunt ale tale”.
Sally tot mai frustrata, simţea anxietatea imensa, o simţea în corp, nu mai găsea ce întrebare potrivita să-i mai pună Maestrului. Şi pentru multă vreme doar a stat acolo îngrijorându-se ce trebuie să facă în continuare. Şi într-un final a spus: „Dar Maestre, atunci ce este al meu? Ce este al meu? Ai spus ca aceste relaţii cu copii, ai spus de problemele financiare chiar pe care le ai acum, ai spus de tot ce se întâmpla rău în lume, toate lucrurile care se întâmpla… că nu sunt ale mele, dar ele sunt, ele mă afectează, îmi afectează starea de bine, fizica şi mentala. Aşa că, ce este al meu, din toate acestea?”
Maestrul, stand răbdător, înţelegând, cu adevărat înţelegându-i frustrarea, spuse: „Sally, la asta tu trebuie să răspunzi, nu eu. Ce este al tău, este al tău şi doar tu poţi să descoperi asta. Deci, dragă Sally este timpul să pleci, vreau să mă bucur de micul dejun şi te rog nu veni pana când nu-ţi răspunzi la întrebarea ce este al tău. Şi să nu revii până atunci”.

Draga cititorule, exista o imensă energie zgomotoasa peste tot, la un nivel fără precedent în istoria moderna. Este zgomot venind de peste tot, şi voi trebuie se va descurcaţi cu el în fiecare zi din momentul în care vă treziţi dimineaţa.

Câteva din energiile zgomotului vin chiar de la Pământ, de la natura şi copaci, dar acest zgomot este în general în rezonanta cu voi. Dar sunt multe alte energii care nu sunt în rezonanta, mai ales dacă permiteţi iluminarea şi aţi devenit mai senzitivi, şi veţi simţi aceste lucruri mai mult decât oricând.

De exemplu, voi simţiţi traficul. Da, el face un zgomot fizic ce vine de la rularea motoarelor, a roţilor pe carosabil, dar voi de asemeni simţiţi şi tensiunea celor care conduc maşinile. Exista tensiunea datorată blocajelor în trafic, sau a aşteptării la semafoare, ei gândesc mai mult ca oricând, şi gândurile lor nu sunt chiar liniştite sip line de bucurie. Gândurile în general sunt legate de grijile zilnice, proiectele pe care trebuie să le ducă la îndeplinire, emoţii legate de relaţiile cu

ceilalţi. Când puneţi toate astea într-un blocaj în traffic, vă imaginaţi ce zgomot este? Într-adevăr, puteţi sava imaginaţi, deoarece voi vă confruntaţi cu asta zilnic.

Apoi mergeţi la lucru într-un birou şi exista zgomot de la colegi şi de la toate echipamentele din birouri, pana şi de la undele wireless. Există mai multe maşini şi echipamente ca niciodată, şi toate emit zgomot, chiar dacă nu-l auziţi cu urechile voastre. Exista energia zgomotului în mâncare şi în aerul din jurul vostru. Exista mai mulţi oameni acum pe planeta cum niciodată în istoria Pământului nu au fost, ceea ce înseamnă că exista mai multă congestionare, mai mult zgomot uman şi mental peste tot.

Energia zgomotului generează mai mult zgomot. Cu alte cuvinte, dacă sunteţi înconjuraţi şi copleşiţi de energia zgomotului de la maşini, semnale electronice, ceilalţi oameni, natura şi toate aceste alte lucruri, atunci deveniţi mai tensionaţi şi este mult mai dificil să determinaţi ce va apatine şi ce vine din afară. Deci, ce fac oamenii ca să acopere acest zgomot? îşi pun căştile, asculta muzica, şi aduc şi mai mult zgomot peste zgomotul existent, care desigur, generează şi mai mult zgomot. Şi voi sfârşiţi prin a avea o realitate foarte, foarte zgomotoasa, pana în punctul în care, ca şi Sally, nu mai puteţi discerne ce este al vostru şi ce vine din afară. El intra în corp şi începeţi să simţiţi în umeri, în spate, în burta, şi inima, şi curând nu va mai puteţi auzi propriile gânduri şi propriile sentimente.

Ar trebui ca atunci când oamenii merg noaptea la culcare, să transceanda nivelul zgomotului. Ei ar trebui să meargă în starea de vis departe de zgomot şiş a se odihnească cu adevărat. Dar acum, starea lor de vis este permanent despre zgomotul pe care încercaţi să-l îndepărtaţi. Chiar şi atunci când dormiţi este zgomot, uneori chiar mai zgomotos decât atunci când sunteţi trezi. Zgomotul este peste tot.

Şi, datorită programării hipnotice şi condiţionărilor, şi datorită simplului fapt ca voi sunteţi în mijlocul zgomotului, voi uitaţi ce este al vostru şi ce nu. Începeţi să absorbiţi totul, şi apoi faceţi tot felul de lucruri ciudate încercând să gestionaţi tot acest zgomot, mai degrabă decât să spuneţi: „Nu este al meu”.

Asta nu înseamnă ca voi trebuie se va desensibilizaţi, sau să puneţi o barieră de lumina alba în jurul vostru, pentru că nu este natural. Doar trebuie’s ava amintiţi ce este al vostru şi ce nu este.

Luaţi-vă timp pentru voi înşivă sa petreceţi în natură. Petreceţi

timp cu oameni care au rezonanta cu voi, spirite înrudite. Şi apoi alegeţi ce va aparţine şi ce nu. Vei fi surprinşi să descoperiţi ca peste 95% din gândurile care vat rec prin minte şi sentimentele din corpul vostrunu sunt de fapt ale voastre. Atunci puteţi pur şi simplu să alegeţi ce vreţi şiş a lăsaţi tot restul zgomotului să dispară.

POVESTEA 16.
Delfinul
Inspirat de cineva cu o mulţime de probleme…

Maestrul stătea sub o umbrelă, bucurându-se de atmosfera liniştită şi răcoroasa de pe plajă. În aceasta frumoasă după-amiază însorită, el cioplea o bucată de lemn adusă de valuri, sculptură ce semăna cu un delfin. Maestrului îi plăcea să cioplească în lemn, şi şi-a petrecut multe ore pline de bucurie creând frumoase sculpturi mici. Mai devreme sau mai târziu, el oferea aceste sculpturi unora dintre studenţii săi ca o aducere aminte a unor lecţii speciale, pe care ei le-au experimentat.

Deci nu a fost o surpriză, stând în scaunul său confortabil, cu un Mai Tai şi micul delfin, că a văzut-o pe Stella, una dintre studenţii săi, venind pe plajă. Ea mergea foarte repede şi aproape că nu l-a observat pe Maestru; pur şi simplua dat din cap spre el şi a trecut în grabă. Maestrul s-a oprit din cioplit şi a spus: „Stella! Opreşte-te pentru un moment. Ia loc şi hai să vorbim puţin". Ameţită, ea se opri şi se uită la Maestru. Dar, fiind într-o astfel de stare agitata, pur şi simplu nu a putut să ia loc.

Maestrul a spus: „Unde te duci atât de grăbită?" Ea a răspuns: „Maestre, nu vezi norii de acolo? O furtună se apropie". Maestrul

a observat norii de furtună care erau la cel puţin 30 de kilometri distanţă; el nu era îngrijorat. Apoi Stella a adăugat, „În plus, trebuie să mă pregătesc pentru cină". Uitându-se la ceas, Maestrul a spus: „Dar Stella, e doar ora patru. Cina nu e înainte de ora la 06: 30 în seara asta. De ce atâta grabă?"

„Maestre", a declarat Stella, devenind iritată de întrebările sale, „Am multe de pregătit pentru cină şi nu vreau să mă prindă furtuna. Ca o chestiune de fapt, ar trebui să părăseşti scaunul şi să te duci la adăpost. Aceasta furtuna ar putea fi într-adevăr periculoasă".

Maestrul a zâmbit şi a spus, „Stella, opreşte-te şi respira adânc pentru un moment. Furtuna este încă departe, şi eu chiar nu cred că va ajunge aici curând. De fapt, cred că se va îndrepta spre altă parte şi nici măcar nu va ajunge deloc aici, Stella", a adăugat el", Soarele străluceşte, aerul este calm, şi mai sunt două ore şi jumătate înainte de cină. Opreşte-te, relaxează-te, ia un Mai Tai. Ia-o mai uşor". Stella era agitata şi el ştia deja că ea nu va accepta invitaţia. Era în natura ei să-şi facă tot felul de griji.

„Stella", a spus el. „Te-am urmărit şi am observat unele lucruri. Eu pot vedea că, cu toate că studiezi şi munceşti din greu la toate aceste lucruri spirituale, tu eşti mereu stresata, este mereu îngrijorata de ceva. De ce asta?" Stella se simte încă neliniştita şi voia să-şi continue drumul, dar nu a vrut să fie nepoliticoasa cu Maestrul. „Ei bine, Maestre", a răspuns ea, „Întotdeauna este ceva de care să-mi fac griji. Dacă nu mă ocup de lucruri sau nu gestionez totul în mod corespunzător, ar putea să se năruiască totul. Dacă nu plec acum, aş putea fi prinsă de furtună şi as putea să mă îmbolnăvesc. Dacă nu pregătesc acum totul pentru cină, ceva s-ar putea întâmpla şi as putea întârzia. Şi atunci nu as obţine o bulina alba".

Maestrul a răspuns: „Stella, îţi faci griji cu privire orice! Îţi faci griji chiar şi cu privire la cancer". Stella era puţin luata prin surprindere, pentru că nu a mai vorbit despre asta cu nimeni. „Dar în familia mea cancerul îşi face de cap, ceea ce înseamnă că există o şansă foarte bună să-l fac şi eu".

„Stella”, a spus Maestrul: „Îţi faci griji în legătură cu banii”. Acum, ea chiar era foarte supărata, „Asta pentru că nu-i am! În mod constant încerc să găsesc soluţii pentru a plăti chiria, pentru a plăti aceasta şcoală proasta, pentru hrana, pentru totul. Bineînţeles că am griji cu privire la bani. Trebuie să am!”

Maestrul a continuat: „Tu eşti mereu îngrijorata de gândurile tale, întotdeauna încerci să gestionezi gândurile din mintea ta”. Stella a răspuns: „Da, bineînţeles că încerc să gestionez gândurile mele! Altfel, aş avea atât de multe gânduri negative care vin şi apoi lucruri negative încep să se petreacă. Deci, da, trebuie cel puţin să încerc să controlez mintea şi gândurile mele”.

Maestrul inspiră adânc. „Stella”, a spus el, „Îţi faci griji cu privire la atât de multe lucruri care foarte probabil nici nu se vor întâmpla; de fapt, ele nici nu se vor întâmpla. Eu cred că de fapt îţi place să te îngrijorezi. A devenit modul tău de viaţă şi tu pur şi simplu nu ştii nimic altceva”.

Stellei într-adevăr nu i-a plăcut acest ultim comentariu. Ea era obişnuită ca oamenii să o compătimească spunând lucruri de genul, „Oh, săraca de tine. Ai o viaţă atât de grea, lucrurile sunt atât de dificile pentru tine”, iar acum Maestrul spunea că de fapt, ei îi place toată aceasta îngrijorare. Nu avea niciun sens. Pierduse deja prea mult timp cu această conversaţie ridicola şi era gata să se întoarcă atunci când Maestrul a spus, „Stella, este un tip de dependenţă compulsiva să-ţi faci griji mereu cu privire la ceea ce nu este de fapt acolo. Este într-adevăr o pierdere de timp şi, mai mult decât orice, te ţine blocată în gândurile tale, mereu să gândeşti şi să te îngrijorezi în legătură cu orice, pentru că tu crezi că aşa trebuie. Crezi că modul în care gestionezi ţine totul împreună”.

Deja Stella era chiar supărata pe cu Maestru pentru ca a vorbit aşa cu ea. Maestrul putea vedea că ea era încordată şi a spus, „Stella, eşti în gândurile tale tot timpul. Chiar dacă noi, în această şcoală, vorbim în mod constant despre conştiinţă, tu eşti mereu în capul tău. Gândurile pot fi foarte înfricoşătoare şi ele te pot face să devii nevrotica, aşa cum eşti uneori”. Ea se încruntă, dar Maestrul a continuat.

„Stella, iată diferența dintre gânduri și conștiință. Gândurile te vor pune pe o cale foarte liniara și îți faci griji în legătură cu totul. Ele te fac să te îngrijorezi în legătură cu cancerul, cu banii, despre faptul ca întârzii cu cina – despre orice – și acest lucru limitează foarte mult realitatea. Dar, conștiința, conștientă, este total diferita. De exemplu, eu nu nu-mi fac griji cu privire la faptul că furtuna este acolo, pentru că eu sunt în conștientizare, care este foarte diferita de gândire. Fiind în conștientizare înseamnă că nu mă gândesc la următoarea furtună care s-ar putea să vină, deloc. Poate veni sau nu. S-ar putea să mă ploua, dar eu cred că nu. Nu mă va ploua, nu pentru ca voi forța norii să meargă în altă parte, ci pentru că sunt pur și simplu în conștientizare, mai degrabă decât să-mi fac griji. Tu, Stella, gândești tot timpul. Și toată energia din spatele gândirii te determina să fii prinsă în mult mai multe furtuni decât ai avea vreodată nevoie".

Stella asculta acum, în ciuda anxietății ei, iar Maestrul a continuat: „Sunt continent și chiar acum conștiența este că există o furtună; ea poate sau nu să mă afecteze. Conștientizarea nu este îngrijorare cu privire la aceasta, ci mai degrabă înțelegerea că eu sunt absolut mereu în locul potrivit, *indiferent ce se întâmplă.* Și asta, Stella, este diferența. Îți faci griji că se va întâmpla din cauza gândurilor tale. Eu sunt în conștiința totala, fără să mă îngrijorez de ceea ce s-ar putea întâmpla, și de obicei, nu se întâmplă. Prin însăși faptul de a încerca să controlezi gândurile tale, tu aduci de fapt energii care provoacă o mulțime de conflicte, stres și furtuni în viața ta. Eu nu sunt pur și simplu în asta.

„Tu crezi, Stella, că viața mea este bună pentru că eu sunt maestrul. Crezi că sunt sfânt și că sunt suficient de puternic pentru a împinge furtunile departe; că eu lucrez ca să am abundență și ca desigur, am gânduri care evita cancerul, dar acest lucru nu este deloc adevărat. Nu am nevoie să fac nimic din toate astea. Nu este nevoie să mă gândesc să evit cancerul, să am abundență, să mut furtuni sau orice altceva. Eu sunt conștient. Eu sunt Ceea ce sunt. Eu Exist. Sunt aici chiar acum, într-o mare varietate de potențiale, dar eu nu mă gândesc la ele. Și, într-un fel, totul pare să lucreze".

Maestrul se opri o clipă, urmărind reacţia Stella. El a putut vedea că o parte din ea începea să înţeleagă că ea într-adevăr ar putea să trăiască şi să fie liber. El a continuat: „Ştii, Stella, avem un semn în Clubul Maeştrilor înălţaţi. El atârnă deasupra uşii la Camera Comediei. Şi da, avem o cameră a Comediei, pentru că fiecare maestru ascensionat a mers ca un om mai înainte, a trecut prin însăşi lucrurile prin care treci tu acum, şi-a trecut peste ele. Apoi noi mergem şi spunem poveşti în Camera Comediei despre nevroze, temeri şi limitări, şi ele sunt cu adevărat amuzante. Oricum, a spus Maestrul: „E un semn frumos deasupra uşii care pur şi simplu spune: „. Totul funcţionează".

„Vezi tu, Stella, totul funcţionează afară, şi asta e gluma. Grijile omului, cu privire la toate aceste lucruri, sunt pentru că ei sunt în afara conştientizării, în afara conştienţei şi sunt în gândurile lor. Ei uită că totul funcţionează, şi nu doar pentru Maeştrii Ascensionaţi; mai devreme sau mai târziu, funcţionează pentru toată lumea, în cazul în care ei permit acest lucru. Ştiu că e greu pentru un om, pentru că ei se simt asaltaţi de o mulţime de lucruri, cum ar fi faptul că ar putea face cancer sau altele. Dar, dacă sunteţi în cunoştinţă; dacă vă aflaţi în conştienţă în acest moment, aceste lucruri, probabil, nu se vor întâmpla.

„Totul funcţionează. Ca o chestiune de fapt, ea a funcţionat deja, pentru că timpul şi spaţiul sunt o iluzie. Nu există nici trecut şi nici viitor. Eşti tu în Sala de Comedie a Clubului Maeştrilor Ascensionaţi, spunând glume despre momentele când te îngrijorai despre lucruri, cum ar fi furtuni, care nu apar niciodată, ca întârzii cu cina, şi cine ştie de ce boala te îmbolnăveşti. A funcţionat deja. Tu eşti deja acolo".

Maestrul s-a oprit şi a respirat adânc. „Ai putea fi doar cu asta, Stella? Poţi să eliberezi îngrijorarea? Ai putea să ieşi din acel tipar? Ai putea să opreşti atragerea acestor energii în viaţa ta? Ştiu că este un pas foarte îndrăzneţ, dar ai putea pur şi simplu să-ţi permiţi să ştii ca totul a funcţionat deja?"

Stella, uitând cu totul despre furtuna, a contemplat întrebarea Maestrului. Dintr-odată, ea a respirat adânc şi a spus: „Mă voi gândi la asta, Maestre. Dar, chiar acum, am să mă pregătesc pentru cină".

„Dar, înainte de a pleca”, a spus Maestrul, „Lasă-mă să-ţi dau această mică sculptură pe care am făcut-o. Observa că delfinul are un mic zâmbet pe faţa sa; asta pentru că este liber. Delfinul doar înoată în ocean, nu are grija de unde va veni următoarea hrana, nu are grija de moarte sau de a se pierde. El doar înoată în ocean, se joacă cu alţi delfini şi se bucură de acest moment. Stella, la un moment dat, tu ai fost acest delfin, şi vreau să spun asta literalmente. Cu mult timp în urmă, când ai venit prima dată pe Pământ, ai fost un delfin, pur şi simplu bucuros să fii în experienţa de viaţă şi în biologie. Îţi dau darul acestui mic delfin sculptat pentru a-ţi aminti cine eşti cu adevărat: o fiinţă liberă în experienţa”.

Stella a mulţumit Maestrului şi s-a grăbit, eliberata pentru a fi în cele din urmă capabilă să pregătească cina.

* * *

Draga prietene, totul funcţionează. Doar să ştii asta. De ce tot stresul? De ce să vă faceţi griji cu privire la furtuni, care nu vor veni niciodată, probabil? De ce să vă faceţi griji cu privire la abundenta, grija care într-adevăr te duce în lipsă? De ce să vă faceţi griji cu privire la bolile care probabil nu se vor manifesta?

Uneori, oamenii se pun în situaţia de a trece prin experienţe ciudate, cum ar fi să facă cancer, dar de ce? Motivul se datorează faptului că, prin această experienţă, ei învaţă despre frumuseţea vieţii. Atunci când pierd viaţa, ei pot experimenta în cele din urmă frumuseţea ei. Dar, nu trebuie să o faci în acest fel. Nu trebuie să-ţi stabileşti experienţe dure şi dificile în viaţa ta. Nu ai nevoie să simţi lipsa, în scopul de a înţelege abundenta. Acele zile au trecut.

Este cu adevărat un progres atunci când un om poate trece de la mentalitatea de gândire în conştientizarea simplă. Aşa cum Maestrul i-a spus Stellei, a gândi la orice limitează potenţiale şi energiile. Maestrul este în conştiinţă, mai degrabă decât de gândire, şi este o diferenţă uriaşă.

În conştientizare, nu sunteţi îngrijoraţi de furtună; în gândire,

eşti îngrijorat „este furtuna care vine? Va inunda oare casa mea? Voi fi lovit de fulger?" Energiile sunt atât de diferite. Maestrul conştient observă furtuna şi continuă să cioplească, făcând mici delfini pentru studenţi.

În conştientizare, gândurile pot fi încă acolo, pentru că exista şi acel „şi". Dar când vii la conştientizare – „Eu sunt Cel Ce sunt, Eu Exist; Acum am de gând să mă distrez" se schimbă toate tiparele şi dinamica; se schimba energia care vine la tine. În conştientizare, eşti pregătit să aduci mai multă energie fără grija că-ţi va arde corpul sau mintea. Nu e nevoie să o filtrezi sau să o mai limitezi; sunteţi pregătit pentru ea, iar energiile se realiniază şi se deplasează pentru a facilita acest lucru.

Totul funcţionează. Este fără efort. Nu este necesara nicio munca sau gândire. Este vorba de permitere.

Maestrul cioplește în continuare pe plajă, nu este îngrijorat de furtuni sau de cina, sau chiar cum merge şcoala lui, căci nu este nevoie. De ce să vă faceţi griji şi stres? Pur şi simplu lăsaţi energiile să vină pe măsură ce răspund conştiinţei. În loc de a fi nevoie să le gestionaţi şi să vă faceţi griji cu privire la tot ceea ce este, Maestrul Permite. Prin urmare, energiile sunt în mod natural în aliniament, venind pentru a servi Maestrului în funcţie de gradul de conştientizare.

Draga prietene, lasa energia sa vina la tine, în viaţa ta – blândă, frumoasa energie – fără forţă. Nici măcar nu are o sarcină pozitivă sau negativă; este doar energie care vine, umple corpul şi mintea, venind în toată viaţa ta. Nu lăsa ca ceva să o ţină în loc, la fel ca Stella, cu toate temerile ei. Să nu existe nicio rezistenţă; niciun „dacă", sau „dar"; nu te întreba dacă eşti demn. Sigur că eşti demn! Să nu ai grija că ai putea face ceva rău cu ea, fără grija că ai putea priva pe altcineva de ea; exista o abundenţa de energie pentru toată lumea. Doar respire profund şi Permite-i să vină la tine.

Nu vă faceţi griji nici măcar cu privire la ceea ce aveţi de gând să faceţi cu toată această energie. Doar înotaţi în ea, dansaţi cu ea, simţiţi-o, experimentaţi-o. Maestrul Permite energiilor să vină, fără a avea grija despre ce să facă în continuare, pentru că totul funcţionează.

Aceasta este libertatea, de altfel. Libertatea este să laşi energia sa vina în viaţa ta şi să te servească; nu prin cerere sau manipulare sau forţă, ci prin Permitere.

Maestrul încerca să o ajute pe Stella să înţeleagă că, atunci când te gândeşti în mod constant şi te îngrijorezi de toate, tu limitează drastic energia care este disponibila pentru tine. Ea este acolo, dar pur şi simplu nu eşti conştient de asta. Atunci când te gândeşti mereu la probleme şi ceea ce vine în viitor şi la lipsa de abundenţă şi la ceea ce ar trebui să faci în viaţă, atunci nu eşti conştient de energiile care sunt deja acolo. Este auto-limitare. Aşa cum Maestrul a spus Stellei, puteţi lăsa totul să curgă. Fii conştient, fii „Eu exist", şi apoi distrează-te. Şi, dintr-odată, îţi vei da seama cât de multă energie este acolo pentru tine; cât de multă a fost mereu acolo. Este a ta, fără munca de loc, fără efort sau gânduri, sau concentrare sau meditaţie sau orice altceva de genul ăsta. Trebuie doar să o Permiţi şi să o primeşti.

Semnul de la Clubul de Comedie al Maeştrilor Ascensionaţi, „Totul funcţionează", imaginaţi-vă că este în interiorul vostru. Totul funcţionează, pentru că permiteţi.

* * *

Stella a fost destul de iritat pe Maestru pentru un timp; atât de iritata, de fapt, că a părăsit calea ca să-şi facă şi mai multe griji, doar pentru a dovedi că a făcut ceea ce trebuia să facă. Şi-a spus sieşi că Maestrul era doar un nebun bătrân, care nu a înţeles problemele ei, şi că tot ceea ce a spus nu erau de fraze şi clişee răsuflate. Dar, după câteva săptămâni, ea a gândit, „M-am săturat să toth fug de furtuni. M-am săturat să fiu mereu îngrijorata cu privire la boala sau următoarea problema fizica. Sunt atât de obosita sa mă îngrijorez în mod constant în legătură cu orice". În final, a admis ea însăşi că a fost prinsă în joc. Era un fel de dependenţă, fiind mereu îngrijorata. Şi, mai mult decât o dependentă, era o scuză pentru a nu fi cu adevărat în viaţă. A ajutat-o şi faptul ca, în fiecare zi, ea vedea micul delfin din lemn pe noptiera ei, căci îi amintea să trăiască liber; că aceasta este doar o experienţă şi totul funcţionează.

Într-o zi, în cele din urmă ea a prins curaj – sau poate a fost lipsa de mândrie – să meargă să vorbească din nou cu Maestrul. „Maestre", a spus ea, „Ai dreptate. Toată viaţa mea, am fost atât de preocupata de a fi îngrijorata şi stresata. Este chiar motivul pentru care am venit la această şcoală, dar a fost doar un alt mod de a mă concentra asupra stresului, pentru că am încercat să aplic principiile spirituale asupra fricii şi stresului şi grijii. Dar, în cele din urmă mi-am dat seama că am blocat curgerea energiei. Pur şi simplu nu trăiam. Maestre, nu-mi pasă ce se va întâmpla, dar voi elibera toate astea. De fapt, eu chiar nu am atât de multe probleme, iar cele pe care le am sunt legate de alte persoane. Sunt gata să merg dincolo de toate acestea şi să fiu un designer de energie. Sunt gata să trăiesc".

Maestrul a zâmbit şi a spus: „Te vei simţi un pic ciudat acum. De fiecare dată când în mintea ta apar din nou problemele şi grijile, va fi un pic ciudat la început, dar, respiri adânc şi să în conştiinţă, mai degrabă decât în frică. Va fi nevoie de ceva curaj să ai încredere că totul funcţionează". Stella a răspuns: „Asta încă sună mai bine decât viaţa gri şi plata pe care am trăit-o, plină de teamă şi îndoială şi lipsa. Maestre, de acum încolo, când vine frica, voi respire adânc şi îmi voi aminti că totul funcţionează".

POVESTEA 17.

Sfârşitul caii
Inspirat de nenumăraţi căutători spirituali...

Maestrul stătea pe ramura unui copac, deghizat într-un corb mare negru. Maeştrii pot face acest lucru, desigur. Aceasta nu

înseamnă de fapt că preiau corpul biologic al unui animal; aceasta înseamnă că pot schimba forma energiei lor pentru a da iluzia observatorului uman că sunt altceva decât cine sunt cu adevărat. De fapt, adevăratul Maestrul înţelege că este o iluzie, indiferent dacă ei apar ca un om, ca un maestru îmbrăcat în hainele de maestru sau ca o mare cioara neagră stând pe ramura unui copac mort. Maestrul poate fi orice doreşte şi multe lucruri simultan.

Maestrul stătea uitându-se la copacul bătrân în timp ce studentul se apropie, mergând pe cărare. Numele ei era Margo şi ea era foarte serios angajată în călătoria ei spirituală, probabil pentru că viaţa ei fusese atât de mizerabila. A fost plină de abuz venind de la tot felul de persoane; plină cu zile şi nopţi de prea mult băut, care în cele din urmă a transformat-o într-o alcoolica; plină cu ruşinea de a-şi abandona proprii ei copii. A fost o viaţă atât de nenorocita, încât, în cele din urmă ea a simţit că nu ar exista alta alegere în afara acestei cai spiritual.

Margo a lucrat din greu, a studiat din greu, şi a fost de fapt unul dintre cei mai buni student ai Maestrului. Dar acum a venit momentul evaluării situaţiei în care se afla. Ajunsese într-un moment al caii în care mulţi alţii s-au oprit înaintea ei. Mergând încet a ajuns la un semn şi s-a oprit. În timp ce privea în jos a văzut cranii şi oase ale altora care au murit când au ajuns în acest punct, ştia că era mai mult decât un semn; era fost un mesaj important, un punct de separare. De asemenea, ea şi-a dat seama că ea nu putea vedea în faţă dincolo de semn, căci nu era nimic altceva decât o ceaţă groasă, care întuneca complet calea. Ea ştia că şi aceasta avea o semnificaţie.

Margo a citit mesajul de pe semn şi a respirat adânc, întrebându-se ce însemna pentru ea. Semnul avea un simplu cuvânt pe el: „Iartă". Asta a fost tot. Acest lucru a adus o mare cantitate de emoţie şi tristeţe în Margo, pentru că ştia că şi ea a rănit pe mulţi, mulţi alţii în viaţa ei. A respirat din nou adânc şi a simţit ce înseamnă acest cuvânt „iartă", pentru ea, şi ştia că trebuia să se întoarcă. Nu putea merge mai departe, până când nu a primit iertarea de la toată lumea pe care a rănit-o vreodată, şi erau mulţi.

Cu o inimă grea Margo a făcut cale întoarsă şi s-a întors în oraşul ei, înapoi la toţi oamenii cu care ea avusese vreodată, să zicem, o relaţie energetica dezechilibrată. Pentru următorii trei ani şi jumătate, ea a bătut la uşi, a dat telefoane, a avut multe întâlniri înlăcrimate cu cei pe care ea i-ar fi lezat, cerând iertare pentru ceea ce le-a făcut. Cei mai mulţi au fost un pic şocaţi şi confuzi atunci când ea i-a abordat mai întâi. Unii chiar au întrebat: „Pentru ce vrei să te iert?", şi atunci ea a trebuit să aducă toate acele amintiri întunecate, îngropate şi foarte înfricoşătoare a ceea ce făcuse.

Cei mai mulţi oameni au fost dispuşi să o ierte fără să se gândească de două ori cu privire la aceasta. Unii chiar au considerat că cererea sa de iertare a însemnat că au câştigat în cele din urmă. Şi da, pentru unii a fost, de asemenea, un pic de alimentare cu energie şi joc de putere.

Câţiva oameni au considerat că este foarte, foarte greu să o ierte pe Margo. Una dintre acestea a fost fiica ei, care, din cauză că avea o mamă care era în mod constant în stare de ebrietate, a trecut prin multe dificultăţi, crize şi provocări ale ei proprii. Fiica s-a simţit singura şi abandonată, şi într-adevăr, ea a *fost* abandonată, şi ar fi trebuit să treacă mai mulţi ani înainte ca ea să fie în stare să o ierte pe mama ei. Chiar şi atunci, nu ar fi fost o adevărată iertare. Ar fi fost mai mult milă şi ruşine pentru mama ei, mai degrabă decât o eliberare adevărată a energiilor.

O altă persoană, căreia i-a fost dificil să o ierte pe Margo a fost unul dintre foştii ei soţi. El a fost de fapt foarte, foarte abuziv cu ea şi a folosit-o pentru scopuri proprii şi de hrănire cu energie. El a descoperit că este dificil să o ierte, pentru că cârligele sale energetice erau încă înfipte în ea. El încă se hrănea energetic din ea, încă o manipula prin copiii lor, dar în cele din urmă, chiar şi el a iertat-o şi practic lăsat-o să plece.

În cele din urmă, după trei ani şi jumătate de cerşit iertare, Margo s-a întors pe calea spirituală din nou. Ea a revenit chiar în locul în care călătoria ei se oprise şi, încă o dată, ea a văzut semnul care pur şi simplu spunea: „Iartă". Maestrul era acolo, încă o dată deghizat ca un

corb negru aşezat pe ramura unui vechi copac mort. În timp ce Margo se uita la semn şi se întreba dacă a obţinut cu adevărat iertarea pe care a cerut-o, corbul scoate un strigăt foarte puternic.

Margo privi înainte şi văzu ca drumul era tot întunecat de ceata aşa că-i era imposibil să spună ce urmează. Era o prăpastie? Un zid de piatra? Ce urma? S-a aşezat la picioarele semnului şi caută în sine însăşi un răspuns. „Ce ar trebui să fac? Am primit cu adevărat iertarea pentru tot ce le-am făcut celorlalţi? „Margo a stat aici două zile pline fără să mănânce, fără să bea sau să doarmă, încercând să înţeleagă de ce ceata era încă acolo şi de ce avea încă un sentiment nedefinit legat de aceasta întreaga problema a iertării.

Când era aproape deliranta datorită faptului că nu a mâncat şi nu a dormit, răspunsul, dintr-odată a venit. Ştiţi cum este; răspunsul vine când sunteţi obosiţi, dezorientaţi, poate chiar în delir, pentru ca astfel el poate trece prin valul gros al minţii. Când acest val este slăbit, răspunsurile pot veni atât de puternice şi clare încât nu exista îndoială. Te poţi îndoi mai târziu, dar în acel moment ştii în mod absolut ca acesta este răspunsul.

Ce a realizat Margo în acel moment era ca cuvântul „Iertare" de pe acel semn, nu era despre a obţine certarea de la ceilalţi. Era despre iertarea pe care Margo trebuia să şi-o acorde sieşi, şi aceasta era ceva ce era foarte greu de realizat pentru Margo. Într-un anumit fel i-a fost mai uşor să se întoarcă şi timp de trei ani şi jumătate să reviziteze pe toţi cei cu care a avut relaţii şi cărora le-a greşit. Asta era mai uşor în comparaţie cu iertarea de sine. Încă odată corbul cel mare şi negru cocoţat într-un copac a strigat, confirmând că era absolut adevărat. Era vorba despre iertarea de sine.

Metaforic vorbind, Margo încă mai sta sub semn întrebându-se, „Cum să iert? Ce să iert?"

* * *

Draga cititorule, aceasta este povestea voastră. Aţi curăţat atât de multe lucruri în viaţa voastră. V-aţi întors emoţional şi alte ori literalmente ca să compensaţi şi eliberaţi. Aţi făcut asta pec ale, şi acum Maestrul striga şi spune, „Este timpul să vă iertaţi *pe voi înşivă*".

Pana azi, Margo nu a înaintat. Pentru ea calea este încă învăluită în ceata, pentru ca ea se simte confuza, neştiind ce se afla în dincolo de

iertare.

Dar eu sunt fericit să împărtăşesc cu voi ce se afla dincolo de semn. Este *pragul,* ultimul pas spre iluminarea întrupată, şi nu este deloc ceea ce presupuneţi voi că este.

Ce urmează este intrarea, calea de acces, punctul de trecere. Dar înainte de a trece prin el, trebuie să fiiertat total şi necondiţionat. Eu o numesc iertare necruţătoare, căci nu există nicio iertare parţială sau incompletă de aici încolo. Nu există niciun „un fel de „iertare. E totul sau nimic.

Iertarea neiertătoare înseamnă că nimic despre tine este lăsat neatins. Craniile şi oasele pe care Margo le-a observat sub semn erau rămăşiţe ale celor care nu au putut merge mai departe; care au fost induşi în eroare de întregul concept de iertare adevărată. Nu este vorba despre ea alţii să te ierte pe tine; asta contează puţi, sau chiar de loc. Nu este vorba despre voi să-i iertaţi pe alţii, chiar dacă este vorba despre părinţi, sau copilul interior, sau profesori rai, parteneri rai sau oricine altcineva. Iertându-i pe alţii este lipsit de sens atunci când ajungi în acest punct. Este vorba despre iertarea neiertătoare, iertarea inexorabila fata de tine însuţi.

Poate că simţi ca deja ai făcut asta. Poate că simţi că ai învăţat să te iubeşti pe tine însuţi şi ai trecut peste problemele cu tine însuţi. Aş răspunde că aţi văzut doar câteva din ceea ce ar putea fi sute sau mii de straturi. Aţi învăţat se va adaptaţi pentru a supravieţui. Aţi învăţat se va iertaţi suficient, astfel încât să nu vă chinuiţi singuri. Dar, dragă prietene, există atât de multe care se află încă dedesubt, încă neiertate.

Veţi continua să acumulaţi vina zilnic, chiar dacă nu sunteţi conştienţi de acest lucru. Este acolo sub forma judecaţilor limitatoare şi a ezitărilor. Este acolo în modul în care te descurci cu tine însuţi energetic; cu alte cuvinte, energiile pe care le permiţi în corpul şi în viaţa ta. Este acolo, în modul în care îţi străluceşti lumina în jurul altor oameni şi în modul în care încerci să te conformezi sau să fii normal, să fii potrivit.

Dragă prietene, iertarea neiertătoare nu mai permite acest lucru. Nu te mai poţi ascunde, nu mai oţi da înapoi, nici să te privezi pe tine însuţi de nimic. În acest punct de pe cale, când vezi semnul care

spune: „Iartă”, înţelege că merge mult dincolo de acest lucru numit dragoste, chiar şi de iubirea de sine. Iubirea este un lucru uman atât de frumos, dar, spiritual vorbind, este mult mai „sub” iertare. Cu alte cuvinte, cu mult mai mult decât pur şi simplu a te iubi pe tine însuţi, trecând acest prag este despre iertarea neiertătoare.

Din fericire, această iertare nu este ceva la care trebuie să lucraţi pas cu pas, punct cu punct, problema cu problemă. De fapt, este chiar invers, pentru ca odată ce ai păşit prin acea uşa, va veni peste fiecare parte din voi în modul cel mai inexorabil şi complet pe care ţi l-ai putea probabil imagina. Amintiţi-vă, de asemenea, că acest lucru, iertarea aproape brutală şi inexorabila este acolo, în cea mai mare iubire, compasiune şi serviciu pentru voi. Nu este acolo că se va pedepsească pentru lucruri pe care le-aţi făcut greşit, ci mai degrabă să îndepărteze, să cureţe şi să mişte. Dar vor fi momente când veţi simţiţi ca şi cum aţi trece prin cea mai îngrozitoare furtună prin care aţi trecut vreodată.

Sfatul meu este să daţi drumul, să eliberaţi. Nu încercaţi să controlaţi sau să manipulaţi, şi nu opuneţi rezistentă. Să se înţeleagă că această iertare neiertătoare va intra în fiecare parte din voi, şi nu doar versiunea voastră care stă aici citind această carte. Acesta va veni în fiecare viaţă din trecut şi fiecare experienţă potenţială din viitor. Acesta va fi o curăţire incredibilă, copleşitoare, uneori dureroasa, dar frumoasă.

POVESTEA 18.
Templul
Bazat pe o poveste adevărată a unui Maestru Ascensionat…

Era târziu în noapte, când studentul a auzit o bătaie în uşă. Ea s-a trezit dintr-un somn profund, şi pentru un moment, a sperat că a fost doar un vis. Dar bătaia a persistat. Un sentiment de groază a venit peste student, pentru că anticipase acest moment şi se temea. A întârziat să se ridice din pat, în speranţa că, bătaia era destinata uşii altcuiva. Dar nu, era destinata ei.

Ea a respirat adânc şi a simţit un gol rece, în fiecare parte a corpului în timp ce se dădea încet jos din pat. În timp ce se îmbraca bătaia a persistat şi acum ştia că era într-adevăr, pentru ea. Nu era niciondoiala şi nici nu putea intarsia. A suflat în lumânare în camera ei, a coborât în linişte scările şi a ieşit în aerul rece al nopţii. Pentru o clipă, se gândea sa o ia la fuga chiar acum, dar ceva a ţinut-o pe drumul care ducea spre uşile templului.

Era în noaptea cu lună plină, şi totul era liniştit. Huiduiala unei bufnite se auzi în depărtare. A străbătut curtea goală, uitându-se în depărtare, acolo unde trebuia să ajungă. Abia putea respira acum, gândindu-se la bătaia din uşa şi ce a vrut să însemne.

În cele din urmă, după un timp ce-i părea a fi ore (dar au fost de fapt doar câteva minute), ea s-a apropiat de uşile mari de lemn ale templului enorm. Nu a văzut niciodată aceste uşi deschise înainte, şi nici nu văzuse vreodată pe cineva intrând în templu, dar ştia că acest lucru s-a mai întâmplat. Acesta era momentul adevărului. Nu-i dăduseră niciun fel de instrucţiuni, dar era cunoscut faptul ca aici, în Şcolile Misterelor, atunci când auzi bătăi în uşă, era timpul pentru a merge la templu.

Acum, ea se întreba de ce nu era nicio instrucţiune. Cu siguranţă era un fel de ceremonie importantă, încheierea multor capitol vechi, dacă nu chiar întreaga carte a vieţii ei. Toţi anii ei de studiu, toate necazurile şi lacrimile, toate luptele au ajuns la un punct chiar aici şi acum. Mintea ei era plină de îndoială, palmele ei transpiraseră şi respiraţia era scurta, în timp ce se întreba ce ea ar trebui să facă în continuare. În anxietate ei, a uitat aproape tot ce a învăţat de-a lungul anilor în Şcoala Misterelor, lucruri ca şi cunoaşterea şi sincronicitatea şi Permiterea, şi doar stătea acolo tremurând.

Dintr-odată, uşile mari ale templului s-au deschis încet de la sine, ca prin magie. Ea se uită înăuntru şi nu a văzut pe nimeni care le-ar fi putut eventual deschide. Totul era foarte misterios, intrigant şi destul de înfricoşătoare, dar ştia că era timpul să treacă pragul şi să intre în templu. Ştia că asta trebuia să facă.

Ea a fost în Şcoala Misterelor pentru o lungă perioadă de timp. Cu vreo douăzeci de ani înainte, ea a simţit nevoia şi auzit chemarea interioară să vină la Şcoala Misterelor, şi ea şi-a abandonat copiii şi soţul iubitor şi bogat, pentru a-şi urama chemarea. În şcoală, ea a învăţat atât de multe despre viaţa, despre ea, despre călătoria ei şi despre adevăratul sens al iubirii. Şi acum, cu uşile templului larg deschise, chiar dacă nimeni nu era acolo să o salute, ea ştia că era timpul. Nu era nicio ceremonie sau procesiune, doar ea, uşa templului şi huiduiala bufniţei.

Inspiră adânc, ştiind că era timpul să intre, dar acel prim pas a fost dificil. Îşi simţea picioarele grele, ca şi cum ar fi fost turnate în beton. Ea abia putea să le ridice, abia îşi făcea curaj să păşească în interior, şi încă o dată se întreba de ce nu a existat nicio instrucţiune sau informaţie cu privire la ce să se aştepte sau ce să facă. În cele din urmă a făcut primul pas şi a intrat în templu. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, ea a realizat ca templul era imens. Era mult mai mare decât în interior decât părea să fie din exterior, şi se întreba cum putea fi acest lucru. Cum a putea arăta o dimensiune pe exterior şi de trei sau patru ori mai mare pe interior?

În timp ce se întreba acest lucru, uşile se închiseră singure cu un zgomot surd. Acum, nu mai exista nicio cale de întoarcere. Acum era doar ea, templul şi Maestrul.

Studentul a respirat adânc şi a încercat să se orienteze. Acum, când ochii ei s-au mai acomodat cu întunericul, ea putea vedea o figură umană în partea opusa, în capătul îndepărtat al templului, luminat vag doar de lumina lumânărilor. Ea ştia că era Maestrul, şi era timpul ei să se apropie.

Podeaua de piatră a templului era veche, dar curata. Tavanul era

imens şi boltit, dispărând în întuneric. Ea a făcut primul pas pe podeaua rece şi tare a templului şi se întreba: „Cât de mulţi alţii au venit înaintea mea? Cât de mulţi alţii au stat aici, plin de groază şi teroare, fără să ştie ce să facă? Cât de mulţi alţii?" Încet, ea a mai făcut un pas şi altul, foarte încet, auzind ecoul paşilor ei pe zidurile templului. Era atât de mare şi gol, că fiecare sunet oricât de mic era amplificat în întreaga cameră.

Se simţea din ce mai îngrozita cu fiecare pas, dar a continuat încet, mişcata de un impuls interior. Era cunoaştere ei, cea care o convingea să mai facă un pas şi apoi altul, încet, deplasându-se spre Maestru. „Nicio graba", şi-a spus. „Nicio forţare. Savurez fiecare moment". Dar corpul ei nu răspundea cum ar fi vrut: genunchii îi tremurau şi se simţea ca şi cum urma sa se prăbuşească în orice moment. S-a oprit pentru un moment, a luat o altă respiraţie profundă pentru a se stabiliza, şi a continuat călătoria lentă.

Apoi ea a început să dispere. „De ce au făcut acest drum atât de lung?", se gândi ea. „De ce nu-l întâlnesc pe Maestru chiar în interior, imediat după ce am intrat pe uşa? Care este scopul acestui mers pe jos fără sfârşit?" Apoi, într-un moment de teroare, ea a crezut ca", Poate că acesta este un test. Poate că ar trebui să fac ceva sau să spun ceva aici". Ea a devenit foarte confuza; îşi dorea atât de mult să facă ceea ce este corect încât au trecut-o sudori reci. Ea lucrase la Realizarea ei pentru vieţi şi vieţi. Nu a fost doar douăzeci de ani în Şcoala misterelor; au fost vieţi de lucru, studii şi suferinţă; vieţi de singurătate şi durere; vieţi în care s-a slujit pe sine. Nu voia să greşească acum, după tot acest timp.

Calea prin templu părea fără sfârşit şi ea a continuat mersul pe jos încet spre silueta din umbră. Simţea privirea intensă a Maestrului, cu privirea concentrată asupra ei, urmărindu-l fiecare pas. Acest lucru o speria şi o intimida şi mai mult. Îşi doriea atât de mult să i se fi spus ce să facă sau la ce să se aştepte, dar tot ce I s-a spus a fost: „Când auzi bătaia în uşa, e timpul tău". Deci, ea a continuat, cu un paşi ezitanţi, unul după altul.

Acum, în această călătorie spre cealaltă partea a templului, era copleşită de multe, multe gânduri. Erau gânduri despre părinţii ei şi abuzul fizic pe care l-a îndurat ca tânără fată; gânduri despre propria

ei mânie şi ura faţă de viaţă şi fata de alte persoane; gânduri ale unora dintre cele mai întunecate momente ale ei, chiar şi un moment în care a încercat să-şi ia viaţa. De ce toate acestea vin înapoi la ea acum, în acest moment sacru şi sfânt? Ea a încercat cu disperare să blocheze aceste gânduri din mintea ei – „Nu acum, nu acum" – dar au inundat-o. Poate că ea nu era atât de avansată pe cât credea. Poate că nu era într-adevăr pregătită pentru acest moment. Poate că a făcut o greşeală, dar nu mai era nicio cale de întoarcere acum. Asta era!

S-a gândit la singura iubire adevărată pe care a cunoscut-o vreodată cu adevărat, câinele ei. Ea a încercat să găsească dragostea în alţi oameni, dar niciodată nu a părut să funcţioneze. Cu toate acestea, câinele ei a fost atât de iubitor, atât de mult a servit-o. Lacrimile au apărut în ochi amintindu-şi de el. „De ce", se întreba, „cel pe care l-am iubit atât de mult, care îmi era atât de aproape, şi spre care mi-am deschis inima, a murit atât de tânăr?" Avea doar unsprezece ani când câinele ei a murit. „De ce ar face Dumnezeu aşa ceva?", s-a întrebat ea de multe ori.

Iar şi iar continua să meargă, cu paşi lenti, prinsă mai mult ca oricând în barajul de gânduri care i-au cuprins mintea. S-a gândit la timpul când şi-a părăsit soţul şi copiii, şi a simţit toată vina şi ruşinea. Ce făceau chiar acum? La ce se gândeau?" Cât de egoista am fost cu ei", gândi ea. Ea a început să-şi amintească vieţile trecute, care au fost chiar mai neplăcute decât viaţa ei actuala; atât de multe vieţi de căutare, abuz şi negare. „De ce, oh de ce, toate aceste gânduri vin peste mine acum când sunt în templu apropiindu-mă de maestru?" Ea a vrut să ţipe, dar, în schimb tuşi. Sunetul a reverberat de pe pereţi şi parcă nu se mai sfârşea. Ea ştia că Maestrul o urmărea, şi se întreba dacă a făcut ceva greşit, dacă şi-a arătat slăbiciunea. Dar a continuat să meargă, simţindu-se slăbită şi obosita, şi dorindu-şi ca bătaia în uşa sa nu se fi auzit niciodată. Nu era o zi – sau noapte – potrivita pentru ea ca să se întâlnească cu Maestru.

La aproximativ cinci metri distanţă de Fiinţ care stătea în picioare în faţa ei, se opri. Ce ar trebui să facă acum? A aşteptat un semn de la maestru, un semn ce să facă, dar faţa Maestrului era ascunsă în umbră. Nici măcar nu a putut spune dacă era un bărbat sau

o femeie. Simţind intensitatea energiei care venea de la Maestru, şi-ar fi dorit să fie bărbat. Apoi se gândi: „Cât de nechibzuita că am avut aceste gânduri. Pun pariu că Maestrul le poate auzi, iar dacă Maestrul este o femeie, acum ar putea fi supărata pe mine".

Ea a observat ca Maestrul purta o glugă şi pelerină şi, pentru un moment, era cât pec e să chicotească, „Ce clişeu – un templu, lumânări, mirosul vechi de tămâie şi Maestrul cu glugă şi pelerină".

Făcu încă câţiva paşi cu tot corpul încordat. De ce, oh de ce, nu i-au spus ce să facă sau cel puţin să-l fi dat nişte instrucţiuni? De ce era atât de dificil? Nu ar trebui să fie aceasta o frumoasă ocazie plină de muzică şi îngeri cântând, şi flori şi lumini peste tot? Dar nu, a fost doar acest templu vechi, gol şi friguros, în care se afla doar Maestrul. Ea a simţit lacrimile care veneau, neştiind ce să facă şi dacă face bine ce face. Era mai aproape de Maestru acum, şi încă era atât de confuza cu toate aceste gânduri haotice prin capul ei. De ce acum? De ce vin acum aceste gânduri despre amintiri vechi, dureri şi răni? Nu s-a străduit suficient să studieze şi să le vindece pentru a scăpa de ele? Dar, iată-le aici. „Trebuie să fie un test", gândi ea, „pentru a vedea dacă sunt vrednica, să vadă dacă pot gestiona această energie intensă".

Ea a aşteptat în tăcere; trebuia să spună ceva? Cum te adresezi unui Maestru? A vrut să strige: „Ce vrei de la mine? La ce te aştepţi? Ce este acest joc?" Ea a făcut câţiva paşi şi simţea cum furia curgea prin fiecare parte a ei. De ce s-a alăturat acestei şcoli a Misterelor? De ce s-a supus acestor căi stupide?

A mai făcut câţiva paşi şi a îndrăznit să se uite în sus pentru un moment, dar în întuneric, nu a putut vedea faţa Maestrului. Încă părea să fie doar o mantie cu glugă, peste o figură obscură.

Făcu încă câţiva paşi, iar acum putea să simtă mirosul Maestrului. Era lumină, miros aromat şi, fiind atât de aproape de Maestru, era un contrast foarte evident fata de propria ei apăsare. Lumina Maestrului era într-un puternic contrast fata de întunericul din ea.

Se opri din nou, fără să ştie ce să facă. Dacă ajunge şi îl atinge pe Maestru? Să spună ceva, sau să aştepte ca Maestrul să o salute? Se simţea confuza şi furioasa. De ce nu i-au spus ce să facă?

În cele din urmă nu a mai rezistat şi a izbucnit în lacrimi de înfrângere şi ruşine că nu-şi putea controla emoţiile. Ecoul ţipetelor ei au răsunat în templu, căzând pe pereţi, podea şi tavan ca şi când ar fi suspinat în fiecare colţ al masivului templu.

Cu lacrimile şiroind pe obraji, cu corpul care se simţea din ce în ce mai slab, în cele din urmă a căzut la pământ. S-a ghemuit pe podea ca un copil, şi se tânguia ca şi cum nu ar fi avut o vârsta. Ea plângea pentru că a eşuat acest test; plânge pentru că a fost depăşită de emoţiile întunericului din viaţa ei; plângea pentru că pur şi simplu nu ştia ce să mai facă. Corpul o durea de atâtea suspine, ochii îi ardeau de lacrimile care şiroiau pe podea.

„Ce o fi gândind Maestrul? De ce nu se oferă să mă ajute? De ce nu vine cineva să mă ridice de pe podeaua rece, şi să mă ducă departe de aici? Totul este atât de prostesc, de stupid, şi părea să continue la nesfârşit, acest chin al gândurilor negre şi sentimentelor de slăbiciune, vinovăţie şi ruşine. A eşuat chiar aici, în faţa Maestrului, toţi aceşti ani, şi toate studiile sale s-au irosit. „De ce eu?", Gândi ea cu amărăciune. „De ce în această seară am fost aleasa? De ce am venit atât de aproape, numai pentru a eşua?"

În cele din urmă, după ce a plâns fiecare ultima lacrimă, după ce fiecare ultim gând de întuneric i-a venit în minte, până când nu a mai rămas nimic, a respirat adânc. Încet, s-a ridicat de la podea şi a decis, atunci şi acolo, „Gata. Nu voi mai accepta nimic din toate astea, nici de la mine, nici de la Maestru, nici de la vreo Şcoală a Misterelor. Gata. Am terminat. Am terminat să mă mai simt în acest fel. Gata". Şi în acel moment, nu a mai avut nici o singură grijă pe lume. Nu-i păsa nici de moarte în acel moment, chiar dacă ştia ce a simţit atunci când a încercat să-şi ia viaţa atunci când era tânără. Nu, era diferit. Nu mai rămăsese nimic în ea, nicio emoţie, nicio dorinţă, nimic. A spus pur şi simplu: „Gata". A fost predarea finală. Gata!

S-a ridicată în picioare, şi-a îndreptat hainele, şi-a şters ochii, astfel încât putea vedea din nou, iar acum se uită direct la maestru. Într-un fel, ea putea vedea mai clar decât înainte, şi putea distinge conturul feţei. Speriată de ceea ce a văzut, studentul s-a mutat un pic mai aproape. În acel moment, capul Maestrului s-a ridicat şi s-a uitat direct în ochii ei – şi dintr-odată totul a înmărmurit. Studentul se uita în ochii propriului ei Sine. Ea era Maestrul.

Nu era altcineva. Nu a fost un mare profesor sau o fiinţă înălţata. Era propriul ei Sine în tot acest timp. Aceasta era noaptea în care a trebuit să se confrunte cu teama de a se confronta cu propriul ei sine, de a fi în prezenţa Sinelui ei liber.

Nu e de mirare că s-a simţit atât de mica şi slaba. Nu e de mirare că a avut toate acele gânduri negre şi toate acele sentimente care au venit peste ea, pentru că fiind în prezenţa Sinelui ei Liber totul a fost luminat – toate încercările şi necazurile, toată durerea, totul. Toate căutările şi cercetările ei, toată anticiparea ca într-o zi îl va întâlni pe Maestru, toate secretele, anxietatea şi îndoielile, întregul val de sentimente de nevrednicie, toată invazia amintirilor din trecut; şi în tot acest timp, ea a fost Maestrul. A fost mereu acolo. Nimic de a realiza, nimic pentru a atinge. A fost atât de simplu ca apropierea Sinelui ei Liber.

Maestrul a fost întotdeauna acolo, aşteptând. Maestrul nu trebuia să dea instrucţiuni sau să creeze lecţii; a fost mereu acolo. Studentul a respirat adânc şi a simţit conexiunea, familiaritatea cu ea însăşi. Ea chiar a avut un mic zâmbet pe faţa ei. Nu a existat niciun test; totul a fost adecvat. Şi cel ce a bătut la uşa nu a fost unul dintre profesorii de la şcoală sau oricine altcineva. Era Sinele ei Liber, întâmpinând-o. Era timpul.

Ea stătea acolo privind cu uimire la frumuseţea propriului ei Sine. Încă nu putea vedea detaliile faciale, dar putea simţi cu siguranţă energia, iubirea, acceptarea şi iluminarea Sinelui ei.

Apoi a auzit un sunet, sunet care nu era acolo când a intrat în templu. Era un sunet familiar, vechi, şi totuşi nou… Inspiră adânc şi ascultă cu atenţie. Erau două tonuri profunde, rezonante, sunând din nou şi din nou.

Boom, Boom.

„Ce este?” gândi ea. „De ce îmi pare atât de familiar? Ştiu că am mai auzit acest sunet înainte. „Pare că vine de la Maestru, de la Sinele Liber, dar părea de asemenea, să vină din interiorul ei. „Poate ca sunetul a fost aici când am intrat prima dată în templu, dar nu l-am auzit pentru că eram atât de nervoasa”, gândi ea. „Dar acum este atât de clar şi prezent. este oare?” În timp ce asculta cu atenţie, îl simţea din ce în ce mai familiar. Avea două note, un ritm frumos şi simplu, şi era în mod constant acolo, sunând din nou şi din nou.

Apoi îşi aminti. „Ah, ştiu aces ton! Nu sunt bătăile inimii mele; este ceva dincolo de asta. Este „Eu sunt”. Este acea reamintire constantă, care a fost mereu, mereu acolo. *Boom, Boom*. *Eu sunt*. Altceva nu contează. Nici trecutul meu, nici viitorul meu. Eu sunt. Eu Exist, şi întotdeauna am ştiut acest lucru. Ni s-a vorbit despre asta în Şcoala Misterelor – despre Eu Există – dar niciodată nu l-am auzit. Era doar una dintre multele fraze. Dar acum am înţeles cu adevărat. *Eu Exist. Boom, Boom.*

„As putea fi moarta chiar acum, pentru tot ce ştiu. Aş fi putut muri pe podeaua acestui templu şi să-mi părăsesc corpul meu fizic. Aş fi putut trece dincolo cu cinci minute în urmă, atunci când m-am prăbuşit. Cine ştie? Nici măcar nu mai contează. Dar adevărul este ca Eu Exist. Sunt etern. Eu sunt Ceea ce sunt.

„Eu Exist! Ai auzit asta, ziduri ale templului? Ai auzit? Eu sunt Ceea ce sunt! Eu Exist! Ai auzit acest univers? Oh, universule, cât am strigat la tine şi tu păreai că nu m-ai auzit niciodată. Ei bine, universule, Eu Exista! Nu-mi pasă dacă eşti sau nu acolo, *Eu Exist*.

Boom, Boom.

„Şi voi amintiri, voi amintiri vechi şi întunecate, Eu Exist. Sunteţi doar o amintire. Eu Exist, şi asta e tot ce contează. Eu Exist, şi voi continua să exist. Voi continua să experimentez. Voi continua să am cunoaşterea mea. Eu sunt Ceea ce sunt. Sunt Sinele meu Liber şi mereu am fost. Eu sunt propriul meu Maestru; ce prostie că m-am uitat la alţii. Eu sunt Cel Ce sunt, curgând şi curăţând fiecare parte din mine.

„De ce mi-a trebuit atât de mult timp pentru a Realiza? De ce nu a venit bătaia în uşa cu mult, mult timp înainte? De ce am fost în această Scoală a Misterelor timp de douăzeci de ani? „Apoi, a râs odată cu venirea răspunsului: „Pentru că am crezut că acolo trebuie să fiu, pentru că aşa am ales. Am crezut că acesta este modul în care trebuie să fie făcut".

Boom, Boom.

Stând acolo cu ea – cu Sinele Maestru – studentul a râs, gândindu-se la toate meandrele din căutarea ei, toate experienţele sălbatice şi gândurile nebune, toate iluziile de separare. Ea a zâmbit, ştiind că în cele din urmă, în cele din urmă a ajuns la iluminare. Nu a fost nimic din ce credea că este. Nu au existat curcubeie şi unicorni şi vată de zahăr. A fost doar un mare templu, vechi, puturos, tămâiat. Ea a crezut că o să fie plin cu ceremonie şi alţi oameni, dar a fost doar întâlnirea ei cu sine însăşi, în cele din urmă realizând „Eu sunt Cel Ce sunt", în cele din urmă doar Permiterea.

Boom, Boom.

Ea a râs din nou, gândindu-se cât de greu a făcut să fie, şi de asemenea, cât de minunat a fost. Apoi s-a gândit: „As schimba ceva, acum că am permis Maestrului să fie aici cu mine? As schimba ceva din călătoria mea? „Imediat a ştiut răspunsul. „Nu. Aş fi vrut totuşi să-mi dau seama că Maestrul a fost întotdeauna aici. Aş fi vrut să-mi fi permis să ştiu, nu contează cât mi-ar fi luat căutarea, chiar şi până în punctul de a-mi pierde propria viaţă, să ştiu că Maestrul era chiar aici. Ah, ce joc a fost, pretinzând că Maestrul era altcineva sau în altă parte".

Şi a râs şi mai mult. „De ce am făcut totul atât de dificil pentru mine? De ce am cheltuit atâţia bani pe această Scoală de doi bani? De ce, oh, de ce, m-am simţit atât de vinovată în legătură cu atât de multe lucruri. Emoţiile umane care au ajuns să fie cele mai rele emoţii – vinovăţia şi ruşinea – dar cred că a fost un fel de a mă distra cu ele. Totul a fost cu adevărat creaţia mea; nu a existat nimic sau nimeni altcineva care să mi-o impună".

Boom, Boom.

Apoi s-a oprit pentru o clipă şi a exclamat: „Sper că nu sunt moarta!” A respirat adânc, a simţit viaţa în corpul ei şi a realizat, „Nu, nu sunt moarta; Acum am să ies şi să învăţ acest lucru! Trebuie să spun celorlalţi studenţi, Eu exist! Am să-i spun familiei mele Eu sunt Cel Ce sunt! Am să încep o şcoală pe cont propriu. Am să scriu o carte. Am să predau clase. Eu…” Dar şi-a dat seama şi a început să râdă, „Oh, taci din gură! Da, aş putea face asta, dar ei nu ar auzi. Eu n-am auzit; de ce pentru ei ar fi diferit? Aş putea merge să predau un fel de vindecare, dar ei chiar vor să se vindece? Aş putea merge să predau propria mea formă de „Zece paşi simpli pentru Măiestrie”, dar eu nu cred că ei sunt într-adevăr în căutarea a zece paşi simpli. Zece paşi dificili, poate. Asta e ceea ce ei doresc cu adevărat, dar nu va merge o astfel de broşură”.

Inspiră adânc şi zâmbi, „De ce nu mi-au spus?” Apoi îşi aminti că i s-a spus, dar ea pur şi simplu nu a fost în stare să audă. Ea a găsit toate motivele şi toate scuzele de sub soare pentru a evita propria iluminare. Oh, ea a devenit furioasă pe profesori, pentru că a crezut că I se ascunde ceva important de la ea. Ea ar fi vrut să i se ofere răspunsurile şi calea şi cheile iluminării. Şi-a amintit dezbateri îndelungate cu unii dintre profesorii ei, atunci când ea a cerut, „Doar dă-mi răspunsul!” Şi ei au făcut –, dar ea nu a auzit.

Acum, ea a înţeles că „Eu exist” este iluminarea. Nu e nimic mai magic, mai esoteric, mistic sau sacru decât asta. Nu este livrat într-o cupă de aur din cer. Acesta a fost întotdeauna aici – Eu Exist. Este într-adevăr atât de simplu; ea pur şi simplu nu sta permis să realizeze asta. Eu Exist este iluminarea. După ce într-adevăr realizezi, odată ce este mai mult decât doar un gând frumos sau câteva cuvinte, odată ce poţi simţi cu adevărat – Eu Exist – aceasta este iluminarea. Asta e; altceva nu contează.

A respirat profund şi şi-a permis ei înşişi să simtă acel ton etern – Eu sunt. S-a lăsat să înoate în ea înşişi. S-a lăsat să curgă în sângele ei, în gândurile ei, în răsuflarea ei. S-a lăsat să-şi amintească că a fost mereu acolo. Nu contează cât de întunecate experienţe a avut, sau cât de adâncă fusese vina şi ruşinea ei, era mereu acolo.

A respirat din nou profund, fiind încă în picioare acolo, în

templu, dar acum atât de deplin integrata cu Sinele ei, încât nu mai exista nicio figura cu glugă. Era ea, întreagă. „Și acum ce?", cugetă ea. În trecut, ea ar fi avut întotdeauna un program care trebuia urmat în acest moment – ceva de făcut, ceva în care să se angajeze, unele promisiuni pe care să le păstrezedar acum ea doar a zâmbit. Nu mai avea nevoie de niciun program. Nu mai avea nevoie să scrie pe jos zece paşi sau chiar niciunul. Era totul în ea, în acel ritm ştiut – *Eu Exist. Eu sunt Ceea ce sunt.*

Boom, Boom.

Ea era liberă acum, libera de ea. Aţi putea spune că era liberă de conştiinţa de masă, dar era cu adevărat libera de ea însăşi. Era libera de această călătorie a realizării, a întrupării conştiinţei, această naştere a ei însăşi. Ea a dat naştere în cele din urmă finite suverane. Era liberă.

Ceea ce a urmat nu a contat. Ea nu mai trebuia să găsească sens vieţii. Ea nu a trebuit să decidă ce să facă în continuare sau să-şi dea seama ce i-ar aduce cea mai mare bucurie. Ea nu a trebuit să se mai gândească la nimic din toate astea, pentru că nu contează. Nu are însemnătate. Ea nu a trebuit să se mai gândească la abundenţă, la har sau fericire. „Astfel de termeni vechi", se gândi ea. „Ei bine, sunt termeni pe care i-am folosit doar acum treizeci de minute, dar sunt foarte vechi acum. Cuvântul „fericire" nu are niciun sens atunci când sunt o fiinţă liberă. Nu există niciun motiv pentru a defini lucrurile în acest fel. Eu Exist este singurul lucru. Ce fac eu de acum încolo nu contează. Fie că predau sau pur şi simplu merg la înot în fiecare zi, citesc sau cânt – Nu contează. Nu trebuie să fie un sens sau un scop".

A inspirat adânc, a stins lumânările în templu, a mers afară şi a închis uşile în spatele ei. Ea a trăit mulţi, mulţi ani, nu pentru că s-a concentrat să rămână tânără, dar pentru că era într-adevăr prezenta în corpul ei, în ea, şi pentru că ea era liberă.

Ea a călătorit şi a ţinut prelegeri. A pictat foarte mult. De multe ori vorbea cu animalele, deoarece putea comunica în cele din urmă cu natura. Ea a făcut lucruri minunate, lucruri bizare, lucruri liniştite, orice. Viaţa nu a fost niciodată plictisitoare, pentru că era acum plină cu atât de multe culori, dimensiuni şi relaţii noi, interesante.

Era un maestru, un adevărat maestru Ascensionat mergând pe Pământ. Nu a menţionat asta niciodată nimănui; îi aparţinea ei. Nu a vrut să spună nimănui nimic şi oricum, nimeni nu ar crede-o. Ei i-ar fi cerut să facă ceva de genul de a merge pe apa sau să transforme uleiul în praf sau orice alte jocuri stupide pe care oamenii le joaca. Nu a fost nevoie să se spună nimănui. Ea o ştia pur şi simplu. Dar şi alţii ştiau. Alţii, care erau în prezenţa ei ştiau că era ceva diferit la ea. Unora le era frică de ea, pentru că prezenţa ei era atât de clara, dar unii au înţeles. Unii o iubeau. Unii ar vrut să fie în preajma ei. Da, unii doreau să se hrănească energetic, iar ea a fost foarte clara cu ei: „Nu poţi". Unii au fost atraşi de lumina ei ca muştele şi au început să roiască în jurul ei. Dar, cu cea mai mare compasiune, ea a spus, pur şi simplu, „Pleacă de lângă mine".

Apoi într-o zi, ea a ştiut că era timpul. Nu de tristeţe sau de plictiseală, a ştiut doar că era timpul să părăsească tărâmul fizic. Ar fi putut să continue să rămână încă mulţi, mulţi ani, dar ea ştia că era timpul. Ea a ales o dată, cu toate că nu avea nimic de-a face cu astrologia sau cu o zi de naştere sau orice altceva. Ea a ales o dată şi în acea zi, a dispărut pur şi simplu. A pus ordine în totul şi a eliberat bunurile sale personale, iar acum nu mai era nimic lăsat în urmă, pentru a lăsa o grămadă de haine pe podea.

Şi a luat cu ea toate experienţele tuturor vieţilor sale pe Pământ. Bucuria şi tristeţea, dragostea şi durerea, confuzia, anxietatea şi pierderile – a adus toate aceste lucruri cu ea. Ea s-a întrupat complet. Şi, până în ziua aceasta, ea este încă prezentă uneori. Ea încă vine prin calea Pământului, nu într-un corp fizic, dar în prezenţa ei. Şi în acea zi şopteşte celor care ascultă: „Eu Exist, la fel şi tu, dragă prietene. Eu Exist, la fel şi tu".

Ia o clipă acum şi respire. Poate că poţi simţi prezenţa ei alături de tine, un adevărat Maestru Ascensionat. Ea îţi aminteşte că nu trebuie să suferi sau să mai aduci traume în viaţa ta. Nu există niciun motiv pentru anxietate şi durere. Ea doreşte să te vezi pe tine însuţi ca Maestru; să ajungi cu adevărat să cunoşti şi să înţelegi *Eu Exist.*

Aceasta este o poveste a unui om adevărat, acum Maestru Ascensionat.

Bucuraţi-vă de experienţa voastră în iluminare. Se va întâmpla o dată. Respiraţi adânc în Eu Exist.

Boom, Boom.

POVESTEA 19
Banca din parc
Inspirata de Maestru…

Maestrul stătea aşezat pe banca din parc, aşteptând ca soarele să se ridice deasupra orizontului. Cerul s-a transformat din întunericul ca de cerneala, într-un roşu aprins, care urma să fie probabil înlocuit de un infinit cer albastru.

„Va fi o dimineaţă încărcată" gândi Maestrul, chiar dacă ştia că o va petrece singur. Era aceeaşi banca unde a avut Realizarea profundă cu ani în urmă, experimentând ceea ce unii oameni numesc iluminare. El prefer să o numească simplu „Realizare". Conştientizarea conştiinţei sale.

Realizarea Maestrului a venit la el ca o respiratieuşor şi cu gratie. El se aştepta (şi probabil spera) la un spectacol cosmic, completat de fulgere luminoase şi îngeri, dar nu s-a întâmplat în acest mod. Niciunul din studiile sale nu l-a pregătit pentru momentul Realizării, pentru ca niciunul din profesorii săi nu erau iluminaţi. El a luat loc pe aceasta super banca, când, într-o diminuează foarte asemănătoare cu aceasta, era Prezent şi a Permis. Altfel decât de obicei, nu se gândea la ieri sau mâine şi, pentru prima dată, nu încerca

să devină iluminat. Era pur şi simplu în acel moment. Nu încercă să-şi dea seama de viaţă, era într-o stare de totala Permitere, deschis către întreaga sa divinitate.

Peste ani, aceasta banca din parc a devenit locul atemporal unde aspectele din trecutul şi viitorul Maestrului veneau la sfat. Venind din alte locuri şi timpuri, voiau să stea cu el şiş a-şi împărtăşească lacrimile, să pună întrebări fără sfârşit, să fiarbă de frustrare, să-şi expună fricile şi anxietăţile, şi să-l convingă pe Maestru să împartă elixirul lui cu ele. Câteva dintre aspecte veneau doar pentru câteva momente, simţindu-se inconfortabil în lumina Maestrului, în timp ce altele persistau cu orele. În timp ce Maestrul state ape banca din parc în acea dimineaţă, ştia un lucru sigur: urmau să sosească. Ele cunoşteau acest loc şi ştiau ca Maestrul vine aici adesea. Era ca o canapea a consiliului spiritual pentru vieţile lui trecute şi viitoare, şi nu contează cât de pierdute erau, ele toate ştiau cum să ajungă acolo. Şi pentru Maestru nu avea importanta, deoarece totul era în orice caz, despre el.

Maestrul sorbea din cafeaua cu lapte fierbinte, contracarând lumina rece a zorilor. Aspectele se vor trezi curând şi-şi vor face drum spre el. Până atunci, avea câteva momente de pace şi linişte pentru a se bucura de ritmul acestei dimineţi de toamna timpurie. Zâmbea gândind la seculara întrebare: Cine a venit primul, aspectele sau Maestrul? Era ca întrebarea despre ou şi găina, dar mult mai personală. Maestrul a venit întâi şi apoi a creat aspectele sale cu scopul de a experimenta viaţa în diferite moduri? Sau aspectele au fost primele şi lecţiile lor de viaţă şi încarnare au făcut Maestrul? Răspunsul Maestrului la această întrebare depinde de ziua în care i se pune întrebarea. Răspunsul de astăzi va fi probabil, „Maestrul vine primul, apoi crează aspectele pentru a explora profunzimile şi bogăţia vieţii, dar de fiecare dată când da acest răspuns, aspectele se revolta, insistând ca ele sunt cele care l-au adus la Realizare. „O dezbatere care nu se sfârşeşte niciodată" gândi el, şi un interesant joc al tronurilor".

Maestrul a fost şi profesor, şi şcoala sa favorita era Aspectologia; a fost de altfel una din cele mai canalizate scoli. El îi învaţă pe student ca Sinele uman are ceva numit aspect. Acestea sunt expresii ale fragmentelor Sinelui care sunt desemnate să execute unele îndatoriri sau să trăiască diverse linii de viaţă. Fiecare persoană le are. De exemplu, exista un aspect funcţional şi util care învaţă să conducă o

maşină. Altul ştie cum să lucreze cu un computer şi să utilizeze internetul. Un altul are o slujbă sau o carieră, şi ştie cum să manevreze lucrurile în mediul de lucru. Exista aspect personale care ştiu să gătească, să facă fitness, să facă cumpărături, şi chiar să doarmă/viseze. Exista aspect masculine şi feminine în fiecare, indiferent de genul fizic al persoanei. De fapt, lista aspectelor poate fi aproape fără sfârşit. Dacă vreţi să învăţaţi să pilotaţi un aeroplan, sau să schiaţi în Alpi, doar create un aspect şi priviţi cât de repede învaţă. Este forma originala a inteligentei artificiale.

După cum puteţi vedea, aceste aspecte sunt în general folositoare, şi rar creează probleme. Totuşi, oamenii au de asemeni şi miriade de aspecte pe care Maestrul le numeşte aspecte gri sau întunecate, şi acestea fiind cele mai supărătoare aspecte, s-a îndreptat şi concentrate spre învăţarea lor. Maestrul ştie totul despre ele, pentru că s-a luptat cu o mulţime dintre ele care-i aparţineau şi poate vorbi din experienţa. Acum, după Realizarea sa pe aceasta banca în parc cu ani în urmă, a avut numai compasiune pentru ele, totuşi aceasta imensa compasiune nu înseamnă neapărat şi toleranta. Nu, Maestrul poate fi un nemernic intolerant uneori, pentru ca el nu permite celorlalţi – nici chiar propriilor aspecte – să sufoce sau să-i fure energia. Ele au propria energie, şi treaba lui este să le ajute să o găsească.

Când aspectele obişnuite, utile sunt, ceea ce Maestrul numeşte „integrate", însemnând ca ele sunt în general compatibile cu Sinele uman, celelalte aspecte pot fi foarte ne-integrate. Ele sunt rezultatul rănilor – emoţionale, psihice, sau a traumelor fizic/ emoţionale din momente diferite din viaţa cuiva – şi acum au energia blocată. În felul lor, aceste aspecte tipa după atenţie, ca un copil mic ce striga după mama sa şi crează o mulţime de haos pentru oricine şi orice din jur. Aceasta tulburare emoţională şi aspectul neintegrat vor să se întoarcă acasă la Sine, dar, atât timp cât simt ca „acasă" nu este în siguranţă, vor continua să-şi joace jocul în afară. Maestrul adesea numeşte aceste aspecte „copii fugari". Ele fug datorită haosului şi disfuncţiilor de acasă, şi pur şi simplu nu vor să se întoarcă pana când „casa" nu este în siguranţă. În cazuri extreme, aceste aspecte sunt potrivnice şi chiar urăsc Sinele uman.

Totuşi, de la Realizarea sa, Maestrul a constatat că *toate* aspectele vin la el pentru sfaturi, pentru a se plânge, sau uneori doar

pentru a sta în spaţiul sigur de lângă el. Unele au doar nevoie de o pauză de la activităţile umane frenetice, înainte de a sări înapoi în încăierare. Într-adevăr, îşi amintea cum venea aici cu ani în urma Dorind-sa-fie-Aspectul-Spiritual-Inteleptşi – Puternic. Acest aspect era atât de demn de compătimitre şi pierdut, şi Maestrul chicotea gândind la tot acel makyo (distrageri spirituale) pe care acest aspect l-a carat, în ciuda sincerităţii sale. Aspectul spiritual era o-atat-de-cinstit, fiindu-l încă frica de propriile umbre. El le spunea celorlalte aspect umane că le-a salvat pe toate prin căutarea sa spirituala; asta le-ar fi vindecat, le-ar fi făcut sănătoase, inte. ligente, puternice şi multe alte promisiuni la care s-ar fi putut gândi. De fapt acest aspect spiritual semăna tare mult cu un politicianmulte vorbe goale şi puţina substanţa. Aspectul spiritual avea de asemeni grandioase noţiuni despre încercarea de a salva lumea, care acum îl făceau pe maestru să-şi rotească ochii doar gândind la el.

Soarele abia se ivi peste dealuri, timp în care primul aspect al zilei s-a apropiat de Maestru. Aerul în jurul lui era nemişcat şi rece, apoi se simţea ca un vacuum încercând să aspire totul în el. Maestrul lua o gură de cafea şi respira profund, impermeabil la energiile care zăboveau pe lângă el. Este „Negrul" gândi Maestrul pentru el însuşi. Negru era simplu, numele pe care îl dăduse celui mai abject aspect, pentru ca Negru era doar: cel mai întunecat şi mai diabolic aspect dintre toate.

Ei nu-şi vorbeau prin cuvinte. Maestrul nu auzea de la Negru cuvinte rostite, deoarece de fapt Negru, acest aspect cu adevărat josnic/detestabil, aţi putea spune, este atât de avansat, psihic şi atât de mult parte din Maestru, încât cuvintele nu sunt necesare. Câteva dintre celelalte aspecte, pe care le-aş numi aspecte mai joase sau mai puţin complexe, ele i-ar vorbi Maestrului în cuvinte, însă Negru nu avea nevoie de cuvinte.

Maestrul îl putea simţi pe Negru că vine, deoarece totul s-a făcut rece. Se simţea ca un vid/ vacuum. El putea doar să simtă sucţiunea. Această energie întunecată/neagră este aşa.

Şi imediat cu sosirea lui Negru, el a început cu lucrurile abuzive – din nou, nu era limbaj, ci erau simţiri transmise. Şi dacă ar fi vorbit în cuvinte, Negru ar fi început să spună: „Tu bastardule bătrân şi nebun. Iată-te aşezat aici, pe o bancă din parc şi te gândeşti că eşti iluminat, te gândeşti că-i înveţi pe alţii ceva". Ăsta este felul în care lucrează

aspectele negre. Vă vor degrada. Vă vor face să vă îndoiți de voi înșivă. Vă vor sfărâma. Ele știu cele mai întunecate/negre lucruri despre voi. Ele știu cum să apese butoanele. Ele știu cum să vă înjosească.

Însă Maestrul doar stătea așezat acolo. Maestrul luă o gură de cafea – și s-a simțit bine, pentru că era puțin răcoare în această dimineață – luă o gură de cafea și privea în timp ce razele minunate ale soarelui începeau să se ridice deasupra orizontului. Maestrul nu-l evita pe Negru, nu încerca să pretindă că el nu era acolo, însă Maestrul nu l-a lăsat niciodată pe acest aspect negru să-l deranjeze. El era Maestrul. El era observatorul tuturor acestor povești care se derulau, care încă se derulează, chiar dacă el era Maestrul.

Negru a continuat comportamentul abuziv prin a spune: „Doar îți spui ție însuți că ești iluminat, însă cu adevărat nu ești. Îți spui ție însuți că ești mai bun decât alții, însă de fapt ești mai rău". Negru a spus: „Îți cunosc istoria. Cunosc toate lucrurile pe care le-ai făcut greșit. Îți cunosc toate micile tale secrete murdare. Știu, și dacă aș spune altora ce știu, ei nu ar merge vreodată la școala ta, ca să asculte cuvintele tale, pentru că ești un om mârșav și toate lucrurile astea cu Maestrul, toată această iluminare sunt o imensă fațadă pentru minciuna care ești".

Probabil câțiva dintre voi chiar au auzit aceste cuvinte din când în când, însă Maestrul doar a respirat foarte profund, a mai mușcat din croissant, a sorbit o altă gură din cafeaua sa, și nu a lăsat toate astea să-l tragă. El asculta. El simțea toate acestea. Știa că Negru era acolo, însă nu l-a lăsat să-l tragă deloc.

Maestrul a realizat că era a doua ceașcă de cafea, deoarece vezica sa a intervenit în conversație", E timpul să mergem!" l-a avertizat. Maestrul a lăsat avertizarea să treacă. El a învățat acum mult timp ca totul vorbește – de la corp și aspect, la copaci și gândurile celorlalți oameni – dar nu era treaba lui să răspundă la toate capriciile sau șoaptele. Mulți oameni senzitivi înnebunesc încercând să fie atenți la orice voce pe care o aud, dar în cele din urmă, singura voce pe care Maestrul o asculta este Eu sunt, adevărata sa voce interioară. Spre deosebire de vocile gălăgioase ale orice altceva, vocea lui Eu sunt nu este sonora de loc. Este cunoaștere pura și liniștită.

„Știi de ce sunt aici", harai Negru, „Este același motiv pentru care sunt mereu aici. Ești slab, o relicvă, și curând vei muri. Acest joc de-a Maestrul ajunge la final. A fost un joc frumos, dar fără studenții tai

creduli ai fi nimic".

Maestrul continua sa privească soarele ridicându-se la orizont. Ascultând intruziunea cu emfaza a Negrului, simţea ca şi cum ar fi privit un film de la distanta în aceasta liniştită dimineaţa, diferita. „Nu exista mâine, în moarte, creatura umană", îşi bătea joc Negru. „Când mori, mori. Este doar întuneric, doar eu".

Maestrul râgâi. Covrigul era încă cald şi avea un gust special astăzi. Îmi voi aminti să mai comand covrigul cu unt de arahide şi dovleac. Cine ar fi crezut ca aceasta combinaţie poate avea o aroma atât de senzuala?

Negrul îşi continua asaltul. „Vei fi expus, pentru toată aceasta şaradă spirituală. Şarlatanii sunt întotdeauna descoperiţi. Pretinzi ca înveţi oamenii despre iluminare, dar o faci cu adevărat pentru bani. Nu aveai nimic înainte de a începe să scrii cărţile tale nesatisfăcătoare şi să ţii clasele tale lipsite de fundament, şi acum ai mai mulţi bani decât oricare dintre studenţii tai. Dar totul va dispare atunci când masca va cădea. Aşteaptă doar, curând va fi un process împotriva ta şi a şcolii talespirituale stupide".

Maestrul desfăcu eşarfa din jurul gâtului şi soarele începu să-l încălzească corpul. Şi-a uitat pălăria în aceasta dimineaţaâncepuse să fie mai uituc decât de obicei datorită atât de multor lucruri care, de altfel nu erau importante, oricum – şi acum a suspinat cu plăcere ismtind căldura soarelui pe cap.

„Eşti un nebun bătrân, dar mai deştept decât mulţi. Cumva îi faci pe oameni să te urmeze fără a pune întrebări. Ei sunt mult mai prosti dăcât tine, sau probabil ei primesc ceea ce merita. Dar eşti suficient de intelligent ca să ştii de ce sunt eu aici, şi mă voi întoarce pana când îl voi obţine. N-are niciun rost să pretinzi ca mă ignori, nătăraule. Poţi simţi tot ce-ţi transmit. Ştii ce vreau".

Doi alergători, un bărbat şi o femeie, îl salutara pe Maestru în timp ce treceau alergând. Maestrul le-a mirosit energiile. Simţul mirosului era unul din simţurile preferate ale Maestrului, mai ales de când a descoperit ca putea mirosi energia, nu doar mirosurile fizice. Energia alergătorilor mirosea vibrant, ca o grădină englezească în luna mai. Mirosul a persistat în nările Maestrului mult timp după ce alergătorii au trecut.

„Nu meriţi să ai un suflet", anunţa Negru. „Eşti slab la trup şi debil la minte. Ţi-e frică de putere pentru că nu eşti suficient de tare ca

să o controlezi. Tu îi înveţi pe alţii ca aceasta putere este o iluzie, dar, de fapt, tu eşti iluzia. Eşti aspectul meu, subiectul meu, sclavul meu. Da-mi sufletul tău!"

„Cât va mai sta Negru prin preajma?" se întreba Maestrul în timp ce a aruncat o bucacel mai mare rival al său înainte de Realizare, şi acum, Negru era una din amintirile cele mai vii. Oh, vocea lui Negru l-a pisat altă dată zi de zi, an de an, viaţa după viaţă…

„Ai făcut toate astea, fals Maestru. Nimic nu este real. Nu-ţi poţi organiza propria viaţă, aşa că ai inventat acest lucru numit iluminarea spirituală. Este doar un dulap în mintea ta unde te-ai ascuns tu însuţi. Sunt aici pentru a te aduce înapoi în mintea ta, în simţul tău, să te înapoiez lumii din care vii. Deziluziile tale îţi vor ruina sufletul, şi eu sunt aici ca să ţi-l iau în momentul în care adormi. Îndrăzneşte să nu dormi, om bătrân, ca voi veni la tine în visele tale blestemate".

Maestrul casca, chiar dacă a dormit bine noaptea trecută. Asta a găsit că este puţin surprinzător în legătură cu Realizarea. El casca mult, chiar dacă rareori se simţea oboist, dar la un moment dat a înţeles motivul pentru care casca: Mai întâi, viaţa nu mai avea drama care e în mod obişnuit, aşa deci căscatul era, probabil, o expresie a ceea ce el numea „plictiseala plăcută". Era puţina linişte stropita cu puţina mulţumire. În al doilea rând, era o constanta reamintire a cât de uşoara era viaţa acum.

„Relaxati-vă în iluminarea voastră", declara banerul de deasupra uşii de la intrarea în şcoala sa. După vieţi de effort şi studio pentru iluminare, a învăţat în final să se relaxeze simplu în iluminare. Este un process natural, aşa dar, de ce să înoţi împotriva curentului? „Doar relaxaţi-vă în iluminarea voastră", îşi implora studenţii. Dar 93% dintre ei încă se târguiau în filosofia: „Fără durere, niciun câştig". Maestrul suspina gândind la toată energia risipita şi toată suferinţa inutila.

Bravada Negrului a început să se clatine acum. Suna ca un telefon cu eroare de conexiune, întrerupându-se şi fiind distorsionat de zgomote electronice. Maestrul ştia că Negru se pierdea în abisul putred de unde venea. Curând, câteva alte aspecte au venit în preajmă, dar niciunul nu era atât de familiar ca Negru. A încercat din greu. A suflat atât de mult aer fierbinte. Mirosea atât de urat şi avea un mod de a suge energia din aer. Draga, dragă Negru! Ce dar ai fost pentru Maestru.

Un card de gâşte albe şi frumoase şi-a făcut drum către Maestru, ciugulind de pe pământ fire de iarba şi firmituri de covrig. Maestrul s-a ridicat în picioare şi şi-a întins braţele şi picioarele. Stătea de mai bine de o oră, dar simţea ca şi cum ar fi trecut doar câteva minute. Distractiv cum timpul este atât de fluid acum, gândi el. A fost un timp când Maestrul calarea pe liniile înguste şi rigide ale Timpului, dar acum era un alt fir flexibil al construirii realităţii sale.

Stand alături de banca din parc, luând o pauză între întâlnirea cu aspectele de azi, Maestrul şi-a permis să-l simtă pufund pe Negru. A fost un timp când, ca un uman trezit, Maestrul era îngrozit de Negru. El se ghemuia în lumina, de frica ca Negru îl va devora şi îi va rechiziţiona sufletul. De fapt, unul din obstacolele finale înainte de Realizare, a fost ceva numit „Permitere". În Permitere iniţiatul da drumul la tot şi simplu, *permite* Sinele Liber – şi Eu sunt sau ceea ce unii numesc sinele divin – în viaţa lor.

La început, suna surprinzător de simplu, dar s-a dovedit a fi mult mai provocator decât Maestrul şi-a putut imagina. Faptul de a Permite face ca Iniţiatul să se confrunte cu cele mai adânci frici. Fricile au fost întotdeauna acolo, dar Iniţiatul le-a blocat. Permiterea le aduce în prim plan şi apoi Iniţiatul are de ales între Permiterecare poate deschide uşa unui întuneric copleşitor – şi Filtrare. În mijlocul acestei dileme, Iniţiatul poate eventual să realizeze ca nu poate face niciun compromis. Era Permitere *totala* sau nu era Permitere *deloc*. Va fi Realizarea, sau va fi întunericul.

Maestrul alesese Permiterea. A fost o alegere care venea din cunoaşterea sa profunda care era cu mult – mult mai mult – despre viaţă şi Sine şi Creaţie. Atunci s-a întâlnit cu Negru faţă în faţă, respiraţie lângă respiraţie, şi s-a întâlnit cu cea mai mare surpriză a vieţii sale. *A fost şocat să constate ca Negru era divinitatea sa.* Negru era de fapt cea mai sacra şi plină de compasiune parte a sa pe care a ştiut-o vreodată, pentru ca în acea parte întunecată, el, şi toate vieţile umane au aruncat tot ceea ce urau mai mult la sine însuşi. Fiecare fragment de vinovăţie şi ruşine era aruncat în acest deposit de deşeuri al sufletului. Fiecare sentiment de inutilitate, fiecare aversiune fata de sine, fiecare gând sau fapta neiertata, era abandonată lui Negru; abandonate în aceasta groapa a putreziciunilor, de către umanul care nu putea suporta sa iubească acea parte a lui însuşi. Dar Negru (Întunericul) le-a ţinut, le-a purtat şi le-a acceptat în numele omului,

din dragoste pentru om. Întunericul a preluat insultele şi abuzurile venite de la aspectele religioase care, în frica lor, l-au aruncat pe Negru (Întunericul) în focurile iadului. Întunericul a iubit şi acceptat tot ce umanul a dispreţuit la el însuşi.

„Întunericul este divinitatea ta. Tot ceea ce a fost neiubit, este ţinut în braţele pline de compasiune ale divinităţii tale, până când vei fi pregătit. Acum tu eşti pregătit. „Iniţiatul aude aceste cuvinte în momentul în care Permite. El cade la pământ plângând, realizând adevăratul sens al compasiunii. Negru (Întunericul) nu era o forţă rea încercând să-l seducă; era tot ceea ce nu a iubit la sine însuşi. Când plânsul s-a stins, Iniţiatul a realizat ca acum era Maestru. Niciodată nu-I va mai fi frica de întuneric. Niciodată nu-i va mai fi frica de sine însuşi. Fără trompete şi efecte de scena, Iniţiatul era acum un Maestru realizat. Negru s-a dovedit a fi cel mai mare dar pe care şi-lar fi putut imagina.

Aspectul întunecat mai vine încă prin preajma, uneori, ca astăzi de exemplu, dar niciodată Maestrul nu a fost deranjat. De fapt, îl privea cu nerăbdare, pentru că ştia că ceva bun s-a petrecut undeva. De fiecare dată când Negru vine în preajmă, era doar un aspect care aparţinea unei vieţi trecute sau viitoare, dar nu acesteia. Maestrul şi-a dezlegat şnururile la pantofi, pentru a se simţi mai confortabil înainte de următoarea întâlnire cu un aspect. Se lăsă pe spate, relaxat. „Sunt mereu aici pentru voi", a radiat el. Trimiţând un mesaj telepatic prin timp şi spaţiu tuturor încarnărilor lui. „Sunt mereu aici pentru mine".

Adevărata idee importantă a acestei poveşti este – o idee foarte importantă – aceea că-l avem pe Maestru aici şi pe om, ca să spunem în termeni omeneşti: „Ei bine, dacă Maestrul este iluminat, de ce sunt toate aceste aspecte acolo? Dacă Maestrul este atât de iluminat, nu-i aşa că n-ar mai fi acolo niciun întuneric/negru? Nu ar fi totul vindecat?" Şi răspunsul este că în mod absolut, nu. Acesta este ŞI-ul, şi aici este unde vă aflaţi fiecare dintre voi. Sunteţi Maestrul aşezat pe banca din parc, savuraţi o ceaşcă de cafea, vedeţi cum răsare soarele, aveţi ceva de mâncare, vă bucuraţi de micul căţel, totul. Vă simţiţi în totală pace, libertate totală. Sunteţi Sinele Liber şi încă există acel sine uman. Nu încercăm să-l negăm. Nu încercăm să-l eliminăm. Nu încercăm să depăşim omul sau întunericul sau niciun alt aspect. Suntem **şi**-ul.

Maestrul stă acolo, le aude, le simte. Maestrul stă acolo, pentru că el ştie că fiecare aspect, negru sau luminos, mare sau mic, ele ştiu unde să-l găsească. Ele vin acolo pur şi simplu pentru a fi în lumina Maestrului. Chiar şi Negru vine acolo. Negru este o parte chinuită, aţi putea spune, dintr-o altă viaţă. Nu contează. Totul este în Acum chiar acum. Negru este o parte reală a Maestrului şi a voastră, aşa cum este lumina, aşa cum este aspectul de copil, aşa cum sunt aspectele religioase şi spirituale, aşa cum este fiecare aspect. Ele sunt toate parte din voi. Ele sunt toate parte din această frumoasă poveste. Realizarea este că voi sunteţi Maestrul aşezat pe banca din parc şi omul şi negrul şi temătorul şi fericitul şi creativul şi plictisitul. Şi când vă permiteţi vouă înşivă să staţi aici simplu, ca Maestrul, ca observatorul tuturor acestor aspecte, tuturor acestor mişcări şi tulburări, tuturor acestor părţi ale poveştii încercând să se găsească pe sine, atunci când puteţi sta aşezaţi aici în acest moment şi: „Eu sunt şi Eu sunt Maestrul", fără a încerca să scăpaţi de niciunul dintre aspecte, de nicio viaţă trecută sau viitoare; fără a încerca să atingeţi vreo înălţime a iluminării, simplu să fiţi aici ca Maestrul, de asemenea, asta este când puteţi respira foarte profund şi puteţi să vă celebraţi pe voi înşivă.

POVESTEA 20.
Sfârşitul zilei

Inspirat de Maestrul interior...

Maestrul s-a retras în camera lui, după o zi lungă în care a predat, a consiliat, a răspuns la întrebări fără sfârşit şi a şters câteva lacrimi din ochii elevilor săi. El a rupt o oră pentru pescuit, una dintre distracţiile sale preferate, dar cea mai mare parte a zilei a fost ocupat cu îndrumarea studenţilor săi.

Şi-a turnat un pahar de vin franţuzesc rafinat şi s-a prăbuşit în fotoliul mare din salon. Acum, era în cele din urmă propriul sau timp. Şi-a aruncat sandalele, a dat clic pe telecomanda pentru a reda muzică liniştitoare, a luat câteva respiraţii adânci şi un oftat foarte mare. Nu este întotdeauna uşor să fii un maestru, s-a gândit cu un chicotit. Dar nu ar schimba pentru nimic în lume, sau în univers pentru nu contează ce altceva.

Maestrul a alunecat încet într-o zonă familiară şi confortabilă, undeva între această lume şi alte tărâmuri. Acesta era locul lui, dimensiunea sa personală. Aici îşi refăcea energia, un lucru foarte important după ce a lucrat cu oamenii toată ziua. Oamenii se hrănesc cu energia altor oameni, se gândi el. Într-o zi ei vor învăţa că ei nu au nevoie să facă asta. Într-o zi ei vor fi liberi.

Un zâmbet pe faţa lui a venit în timp ce se gândea la munca lui. „De ce am făcut-o?", Se întrebă el singur. „De ce lucrez zi de zi cu studenţii pe calea spirituală, mulţi dintre ei fiind atât de plini de makyo, încât uneori, pare că sunt la distanta de ani lumină de iluminare? De ce mă ocup de studenţii care pretind că sunt în căutarea adevărului, atunci când, de fapt ei caută doar putere?"

Cu siguranţă nu pentru bani, pentru că abundenţa a venit la el fără efort şi fără a fi nevoie să vină de la studenţii săi. Şi nici pentru sentimentul de realizare, pentru că mulţi dintre studenţii săi nu vor ajunge la Realizare în această viaţă. Şi nici pentru că i-ar place să predea acest lucru numit spiritualitate. Era plictisitor şi repetitiv, şi uneori exasperaht datorită emoţiilor şi dramei. În plus, el a ştiut dintotdeauna această lucrare nu era despre spiritualitate. Elevilor le plăcea să creadă că vor deveni spirituali, dar, în cele din urmă, ei vor afla că nu exista niciun cuvânt în limbajul uman, care ar putea defini ceea ce el vag numeşte „Realizare". Niciun cuvânt nu a fost vreodată creat pentru a defini suveranitatea atemporala a sufletul tău. Cum mai detesta cuvintele umane uneori. Capacitatea de a defini concepte este o reflectare a conştiinţei, iar limbajul uman are atât de puţine cuvinte, încât îi e atât de greu să definesca ceea ce preda.

Se întoarse la întrebare, meditativ. De ce face această lucrare??

Răspunsul a fost uşor. A fost un timp când el era studentul, când era blocat – poate că „închis" ar fi un cuvânt mai bun – în cele cinci simţuri ale sale fizice şi în mintea lui. A existat o vreme când nu era liber, sau cel puţin el a crezut că nu este. A existat un moment în care era atât de mult în durere fizică şi emoţională, o durere cauzată de faptul că ştia că este mai mult, dar nu ştia ce era, că el abia putea trece printr-o zi umană. El şi-a amintit de disperarea şi fragilitatea acelor vremuri. Se gândi la modul în care el a luptat, folosind toată voinţa lui, în efortul de a depăşi condiţia umană. El s-a rugat şi a meditat; el a devenit vegetarian, fructarian şi, pentru o perioadă foarte scurtă, se hrănea doar cu aerul respirat, până când s-a prăbuşit de foame, toate într-o încercare zadarnică de a găsi răspunsuri.

În cele din urmă a ajuns să înţeleagă că omul nu poate găsi vreodată răspunsurile, deoarece omul nu este responsabil pentru iluminarea sa. A fost o revelaţie şocantă pentru el. *Omul nu este responsabil pentru iluminarea sa*. Iluminarea vine din pasiunea sufletului. „La naiba", s-a gândit". Acolo mă duc folosind acele cuvinte vechi ca suflet. Nu există niciun suflet, cel puţin nu în ceea ce priveşte modul în care gândesc oamenii despre el. Acolo este „Eu Exist". Nimic altceva nu mai contează".

A luat o gură de vin şi s-a scufundat mai adânc în scaunul său. La scurt timp, va fi miezul nopţii, şi o altă zi va începe. Pentru majoritatea oamenilor, ar fi la fel ca în ziua precedentă. Calendarul ar spune că este o nouă zi, dar viaţa lor ar fi cam la fel ca şi orice altă zi. Dar, într-o zi, ceva se va întâmpla şi-i va schimba pentru eternitate. Se numeşte trezire, şi nimic nu va mai fi la fel din nou. Aceştia sunt oamenii cu care a lucrat, cei care au venit în trezire, fie prin alegere sau din întâmplare. Va fi momentul cel mai provocator, din orice viaţă pe care au trăit-o vreodată, dar, de asemenea, şi cea mai frumoasă experienţă pe care o vor avea vreodată. Aproape că părea nedrept că trezirea s-a simţit atât de brutal, atunci când, într-adevăr, a fost atât de frumoasă.

El a lucrat cu cei care au ajuns la trezirea lor. El i-a ajutat şi i-a ghidat în călătoria lor spre măiestrie şi, în cele din urmă, în Magi-Ship (Nava Mama). Cei care o fac, asta este. Mulţi nu vor ieşi din faza de trezire în această viaţă. Unii vor petrece patru, cinci sau chiar mai

multe vieţi în faza de trezire, înainte de a se muta în măiestria lor. Trezirea este un astfel de dragon, a gândit el! Dar studenţii săi şi-au dat seama că balaurul care păzea uşa spre iluminare era pur şi simplu o metaforă pentru claritate. Dar dragonul avea un obicei urât de a-i speria al naibii de rău pe studenţii care l-au pus la uşă. El chicoti pentru sine, pentru că dragonul său era acum animalul lui preferat, dormind liniştit lângă şemineu în camera lui. Cât de amuzant, gândi el. Dragonul care scuipă flăcări, care odată l-a muncit zi şi noapte acum dormea liniştit, lângă şemineu.

Milioane de pagini au fost scrise de autori metafizicieni şi profesori despre călătoria spirituală, dar mai ales de către persoane care nu sunt iluminate. Cuvintele lor au fost o încercare de a defini ceea ce ei nu au experimentat sau realizat încă. Cu alte cuvinte, o mulţime de bine spus, makyo. Maestrul a învăţat că doar două cuvinte simple, da, totalitatea iluminării poate fi pusă în două cuvinte simple: ***Permitere*** şi ***Şi.***

Permiterea: Omul nu-şi poate imagina, iluminarea. Este dincolo de sfera minţii, şi asta e un lucru bun, pentru că mintea va încerca să-l ia ostatic, sub controlul şi limitarea acesteia. Dar omul o poate *permite*.

Ei pot permite magia lui *Eu sunt* în viaţa lor muritoare 3D. Ei se pot opri din a planifica, a studia, şi a manipula şi a depune efort pe drumul lor spre iluminare şi pot permite pur şi simplu divinitatea lor (pentru lipsa unui cuvânt mai bun) să fie cu ei. Omul a întors spatele divinităţii cu mult timp în urmă şi, în onoarea acestei alegeri, divinitatea lor le-a întors şi ea spatele. Acest lucru este adevărata compasiune! Acum, studentul poate permite pur şi simplu divinitatea înapoi în viaţa lor umană de zi cu zi, indiferent cât de puţin bani au; indiferent de cât de mulţi negi şi cate fobii văd în oglindă; indiferent cât de sfinţi sau nesfinti sunt ei; indiferent dacă aceştia au o respiraţie urat mirositoare sau postură proastă. Singura responsabilitate a omului este de a permite totul despre el însuşi, şi apoi să se dea din cale.

Şi: Omul se percepe pe sine ca fiind singular. Ei cred că sunt un om pe calea către o anumită destinaţie spirituală şi, prin urmare, asta sunt. Dar, odată ce omul permite să realizeze despre sine că sunt mai

multe, mai degrabă decât unul; că sunt şi studentul şi Maestrul, se eliberează de singularitate şi restricţiile pe care a ajuns să le accepte. Aceasta înseamnă că niciodată nu veţi mai fi prinşi în limitare din nou şi, ca până în prezent, întreaga călătorie umană a fost despre limitare.

Şi: Sunteţi bărbat **şi** femeie. Voi sunteţi lumină şi întuneric. Sunteţi un geniu **şi** un prost. Sunteţi în prezent **şi** în trecut **şi** în viitor. Sunteţi în mijlocul multor experienţe în acelaşi timp, niciodată la singular; niciodată numai liniar. În voi sunteţi deja iluminaţi **şi** sunteţi şi studentul aflat pe cale.

Singularitatea şi vara ei, linearitatea, sunt atât de dureros limitative. Oamenii au ajuns să creadă că ei se deplasează de la punctul A la punctul B, dar, în realitate, ei sunt în punctul A **şi** în punctul B, **şi** se deplasează de la punctul A la B. **Şi** aceasta este cheia pentru celula de închisoare. Ea vă eliberează să fiţi toate lucrurile, nu doar unul. Şi nu este un concept sau un clişeu spiritual; este de fapt calea creaţiei. Nu a fost cineva ca Dumnezeu, care a zis: „Eu sunt Alfa **şi** Omega"? Chiar şi Dumnezeu a înţeles conceptul **şi** – „Eu sunt aici **şi** sunt acolo".

„Este atât de simplu", gândea Maestrul, „**Şi** este atât de dificil. *Şi. Multiplu*. *Liber*. Eu sunt Tot Ceea ce sunt".

Maestrul a aţipit în scaunul său mare şi confortabil **şi** în celălalt tărâm al său. Cât de simpla este iluminarea. Amuzant este modul în care oamenii încearcă, în mod deliberat, să o facă atât de grea. Poate ei cred că trebuie dobândita, de muncesc atât de greu la ea.

Este totul despre **Permitere *şi***. De ce să se scrie milioane de cuvinte, atunci când este vorba doar de două? Pe măsură ce Maestrul a alunecat în tărâmurile mai profunde ale călătoriilor sale nocturne, s-a gândit, „Poate voi scrie doar o carte puţin mai scurta care să conţină poveşti despre adevăratele experienţe cu studenţii mei. Este cu siguranţă mai bine decât a scrie un milion de cuvinte şi, în plus, o carte cu doar două cuvinte nu se va vinde foarte bine. Poate o voi numi Memoriile unui maestru? Sau poate că doar am visat că am scris asta. Este mult mai puţină muncă".

Noapte bună, dragă cititor. Oh-Be-Ahn (salutul călătorilor multidimensionali atunci când se întâlnesc pe coridoarele Timpului, Spaţiului şi Dincolo de ele).

Oh-Be-Ahn.